שנה 48 המחיר: 600 שקלים (כולל מע"מ)

ם הזה

היעד הבא של שרון

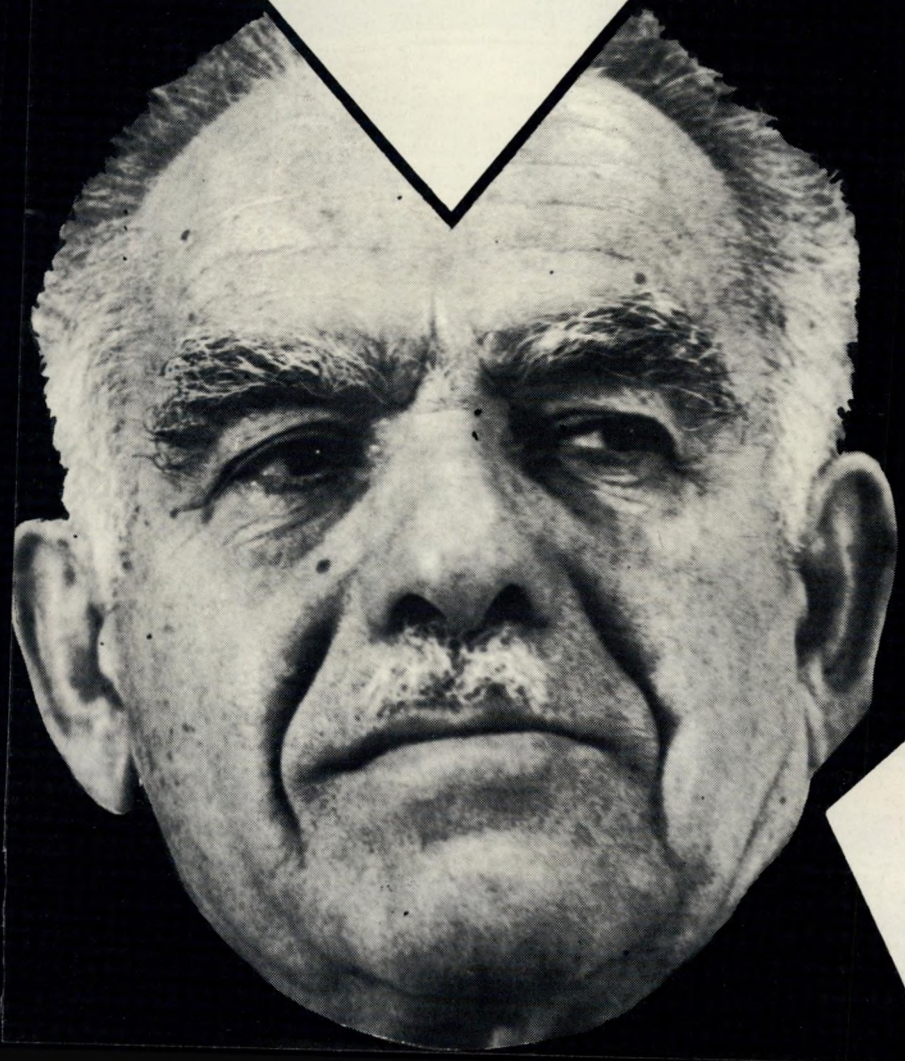

לחסל את שתיר

קפה האג

קפה האג. לאנשים שאוהבים הרבה קפה ביום וגם בלילה.

חדש!
קפה טורקי נטול קפאין באריזת וואקום.

עלית
קפה האג. ליהנות בעיניים עצומות.

כתבת השער הקדמי:

צילו של אריק שרון

אריאל שרון מאוד רוצה שבעוד שנתיים יתקיים הסכם הרוטאציה. אך כבר היום הוא עושה את הכל כדי להרוס את יצחק שמיר, בתיקווה שבבוא היום יישב הוא על כס ראש־הממשלה, כמנהיגה של ממשלת ליכוד־העבודה.

10

כתבת השער האחורי:

בלי כחובת

אביה נעלם, אמה ברחה מהבית. בגיל שש קשר אותה אביה החורג בשרשרת ובגיל 15 ניסה לאנוס אותה. בגיל 14 היא השליכה סכין על אמה, שרצתה למכור אותה לגבר, ובינתיים הפך אותה הדוד לשיסחה. ענת פרץ (26), אחותם של חיים ז'ל ויצחק, שוכני המיקלט בבאר־שבע, היא היום אם־לא־נשואה לתינוקת. בעוד שבוע לא יהיה לה היכן לגור. סיפורה של סינה אסלה בחברה הישראלית, שהוארה השבוע.

42

עגל מח?

תגובות ראשונות למראה הממשלה החדשה: ח"כ אליעזר שוסטק, שר־הבריאות לשעבר, הסביר לחברו, ח"כ יגאל כהן, כי לסעמים נולד עגל בעל שני ראשים. כהן המושבניק הוסיף: אבל בדרך־כלל זהו ולד מת, או בעל חיים קצרים.

8

הגליון הבא של העולם הזה

גליון ראש־השנה תשמ"ה יוקדם בשבוע הבא ביומיים. הוא יהיה מצוי במקומות המכירה בתל־אביב ביום א', ה־23 בספטמבר, בערב, ובקיוסקים ברחבי הארץ ביום ב', ה־24 בספטמבר.

על שער הגליון יופיע דיוקנו של

איש השנה תשמ"ד

המשמש מוקד לבתבה השנתית הממצה של אורי אבנרי, שבה יגבש את תמונת תשמ"ד על כל היבטיה, ינתח את האירועים שהעניקו לשנה זו את דמותה המיוחדת, יקבע מי לא זכה בתואר ומדוע.

זוהי הפעם ה־34

שבה בוחר „העולם הזה" באיש השנה — בחירה שנתית הזוכה בתשומת־לב לא רק בארץ, אלא גם בעולם.

רכוש את הגליון בהקדם!

בעל, אבא, משורר

אחרי שבע שנים באופוזיציה, חוזר גד יעקובי לממשלה. בראיון מיוחד להעולם הזה הוא מספר על אכזבתו מכך שלא קיבל את תיק האוצר או התעשיה, מספר על ניתוח־הלב שעבר, על חייו החדשים עם אשתו נלה ובתו התינוקת הדס, על השירים שהוא כותב ומצהיר שאינו יורשו של יעקב מרידור, ממציא הפטנטים.

21

טרזן מכה שוב

הבימאי יו האדסון מספר לעדנה פיינרו על סירטו החדש „גריי־סטוק – אגדת טרזן מלך הקופים", מסביר מדוע עשה גירסה נוספת לסיפור הישן וטוען כי טרזן שלו הוא ריאליסטי ואכזר.

32

סוף־סוף ממשלה בלי סוף

ענת סרגוסטי עקבה אחרי יום עבודתה הראשון של הממשלה החדשה. היא מדווחת על הצפיפות בכניסה לבניין ומתארת כיצד שוטר כמעט שעצר את אחד משרי הממשלה החדשה, אלמוני בשם יוסקה שפירא.

12

„הייתי עבד לכת!"

איריס עודד (23), שהיתה חסידת סיינטולוגיה והתפכחה, מגלה פרטים מזעזעים על אווירת הטרור שהכירה בקבוצה שחבריה מחייכים תמיד: „בכת הזאת אוספים סיפורים אישיים על חברים, על סטיות מיניות ועל סמים, ולא מהססים להשתמש בחומר הזה בשעת־הצורך!"

34

אגו"י של שבת

היו"ר החדש של ועדת־הכספים, ח"כ אגודת־ישראל אברהם שפירא, לא התרגש השבוע, כשהוטל עליו להחליט איך בדיוק יחללו את השבת הקדושה במיגרשי־הכדורגל.

31

מי גנב את חחתוניה של חני?

חני סרי (בתמונה) בת ה־30, סוף־סוף גרושה, ממהרת לרומן הבא, עם צביקה סבו. בינתיים גנב מישהו את תחתוניה, ביגדי־הים וכלי־האיפור שלה, אך לא נגע בתכשיטים. המישטרה אומרת: „מצינו שרצה מוכרת." חני אומרת: „נמאס לי לחיות בשוא." פיו של צביקה מלא בשיבחה: „חני פשוט בחורה נהדרת."

47

שוק הילדים

השוק מוצף בביגדי ילדים, והמחירים מגוונים — זולים, סבירים ויקרים. אורנה גלזן, כתבת האופנה של העולם הזה, מישישה, בחנה והישוותה את המחירים.

28

זונות על הבד

ורדה סאנד (31), ילידת קיבוץ, אוהבת לצייר את הזונות של פאריס. למה? „בי הן ציבעוניות!"

34

רחל המרחלת מדווחת:

סוף הרומן של עירית בולקא

אביה הקשיש (75) של חדווה עמרני מבלה בין החתיכות של בוורלי־הילס – אסתר זוכוביצקי־אייזנברג מצאה דרך להוזיל את טיפול השיניים – רפי בלומנפלד התחתן עם דליה ויינשטיין – אשתו של בועז שרעבי כבר בחודש הרביעי – ועירית בולקא (בתמונה) נפרדה מראובן כץ, ממש לפני החתונה.

48

וולף עובר לצד השני

„לא השתמשתי במכות, לא איימתי בנחשים," מכריז צבי וולף, חוקר המישטרה התל־אביבי הפורש, שהחליט להיות עורך דין. יריביו לוחשים שהפיטורין קשורים בחריגות בחקירותיו של הקצין החרוץ, הוא טוען שנמאס לו לדרוך במקום.

44

המדורים הקבועים:

קורא יקר	4	חלון־ראווה – ביגדי ילדים	28
מיכתבים	6	תשבץ	30
תשקוף	7	שידור	31
במדינה	8	קולנוע –פיגעי הפסטיבל	33
הנדון – הם ישלמו!	9	זה היה העולם הזה שהיה	36
עלי דפנה – שרים בלי תיק	14	הווי	36
אנשים – איך מודעי תעה בדרך	16	מיכתבים לרותי	37
יומן אישי – על גמאל עבד־אל־נאצר וריכארד ואגנר	19	הורוסקופ — מזל בתולה	38
אנשים בעולם – העציץ של מרגארט תאצ'ר והרומן החדש של ביורן בורג	25	מה הם אומרים – יהודית נאות, יריב בן־אליעזר, דודו טופז, נורית שפירא, צביקה פיק וגדי לוסטיג	40
לילות ישראל – המסיבות של הפועל תל־אביב, של אפרים קישון ושל יהורם גאון	26	אתה והשקל	46
		תמרורים	46
		בלונים	50

איש השנה תשי"א
העולה החדש האלמוני

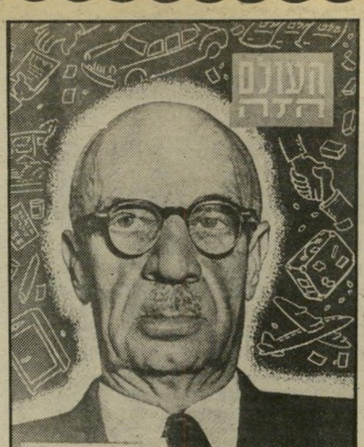

איש השנה תשי"ב
מבקר־הסוכנות שמוראק

איש השנה תשי"ג
יועץ־מישפטי כהן

איש השנה תשי"ד
עסקן־שואה קסטנר

אשת השנה תשי"ט
סופרת דיין

בויא יר.

בכל שנה מוקדשים שני עמודים אלה, בגליון שלפני־האחרון של השנה העברית, לתצלומי השערים של אנשי־השנה של השנים הקודמות. השנה, בפעם הראשונה, הם גולשים מעבר לשני העמודים. גם בלי כל תמליל, יש בשני העמודים מקום ל־32 אנשי־שנה בלבד ובשנה שעברה הגענו לאיש־השנה מס׳ 33. בשער השבוע הבא כבר יופיע מס׳ 34.

כאשר בחרנו באיש־השנה הראשון (העולה החדש האלמוני) בשנת 1951, לא ביקשנו אלא לחקות את שיטת שבועון־החדשות האמריקאי טיים, ששימש לנו אז כדוגמה. אך מאז התפתח מאמר־הענק על איש־השנה לממדים שונים לגמרי, ונדמה לי שאין לו אח ורע בעיתונות העולמית כולה. זוהי תרומתנו הייחודית להווי הישראלי.

בכותבי שורות אלה, אני נתון בהסגר. איש־השנה תשמ"ד כבר נבחר, החומר עליו כבר נאסף ואורגן, ועכשיו אני עוסק בחיבור המאמר. אם לא יחול שינוי של הרגע האחרון ממש, תראה בשבוע הבא על השער את הארם שאני כותב עליו עכשיו. (בכל שנה אנחנו מתפללים שלא יקרה בשבועות האחרונים של השנה משהו מרעיש, שיהפוך את הקערה על פיה. בשנה שעברה זה כימעט קרה: מנחם בגין התפטר כמה ימים לפני ראש־השנה. אך זה לא הפריע לנו: בחרנו בו כבר קודם לכן, זמן רב מראש, ולא היה צורך אלא לשנות כמה מילים בכתבה).

העבודה על כתבת איש־השנה היא מיוחדת במינה. היא מחייבת הינתקות מכל דיעה אישית ומאמץ עילאי לאובייקטיביות מירבית. בבחירת איש־השנה או אשת־השנה לא הושפענו מעולם על־ידי אהבותינו או שינאותינו. כך גם בכתיבה על האישיות שנבחרה.

אני מציע לך להחליט עכשיו סופית במי שהיית א ת ה בוחר לתואר איש־השנה. בשבוע הבא תוכל להשוות את בחירתך עם בחירתנו. אם יהיה לך חשק לגלות לנו לאחר מכן אם בחרנו באותה האישיות או לאו — אנא.

איש השנה תשכ"ז
כלכלן ספיר

איש השנה תשכ"א
מודח לבון

איש השנה תש"ך
רכז־שואה אייכמן

איש השנה תשכ"ז
שר־ביטחון דיין

איש השנה תשכ"ח
לוחם־בפידאיון רגב

איש השנה תשל"ג
מקים־ליכוד שרון

איש השנה תשל"ד
מסדיר־ביניים קיסינג׳ר

איש השנה תשל"ה
ראש־ממשלה רבין

איש השנה תשל"ו
מנהיג „גוש אמונים" לווינגר

איש השנה תשט"ז
פרקליט תמיר

איש השנה תשט"ז
נשיא־מצרים עבד־אל־נאצר

איש השנה תש"ז
מצביא־סיני דיין

איש השנה תש"ח
חתן־תנ"ך חכם

איש השנה תשכ"ב
קורבן סובלן

איש השנה תשכ"ג
מתפטר בן־גוריון

איש השנה תשכ"ד
יורש אשכול

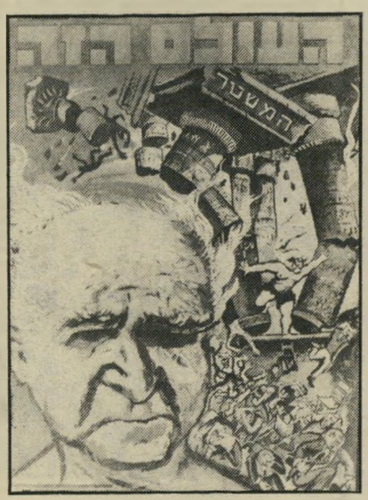

איש השנה תשכ"ה
מפלג־מפא"י בן־גוריון

איש השנה תשכ"ט
מפקד מיבצר־ישראל בר־לב

איש השנה תש"ל
לוחם־שלום דיין

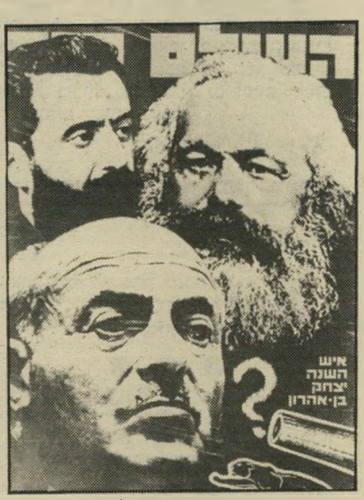

איש השנה תש"א
מזכיר־ההסתדרות בן־אהרון

אשת השנה תשל"ב
גולדה המלכה

איש השנה תשל"ג
ראש־ממשלה בגין

איש השנה תשל"ח
שר־ביטחון וייצמן

איש השנה תשל"ט
מהפכן חומייני

אשת השנה תש"ם
קנאית כהן

מכתבים

איש תשמ"ד

מי האיש שדיוקנו יופיע בשער העולם הזה בשבוע הבא?

... מאיר כהנא. הוא הארם המסוכן ביותר בישראל. צריך לשים אליו לב בטרם יהיה מאוחר.

משה סירקים, תל־אביב

איש תשמ"ד הוא מאיר כהנא. איך יכול להיות אחרת? הרי שמה של השנה תפור בדיוק לפי מידותיו.

חווה ביטר, תל־אביב

אני מציע לכם (אם טרם בחרתם באיש שלכם) לבחור בשימעון פרס. בשנתיים הבאות — לפחות — הוא יהיה מנהיג העם הזה, אחרי שבמהלך תשמ"ד הגיעו לשיאם מאמציו להדיח את הליכוד מן השילטון. זו היתה, ללא ספק, השנה של שימעון פרס.

אריה אורן, חיפה

תמיד הצבעתי מערך, למרות פרס. לפני שלוש שנים התחלתי קצת לחבב אותו. היום, כשהוא ראש־ממשלה, אני ממש מכבד אותו ואפילו לא מתבייש להגיד את זה לכולם. אפילו בעיתון. אז לאחר שהתקדם ככה בחיים מגיע בהחלט להיות איש־השנה.

אביגדור מלכין, בני־ברק

אריאל שרון ננזף והודח בהוראת ועדת־כהן כמה חודשים אחרי שבחרתם אותו כאיש־השנה (תשמ"ב). מנחם בגין איבד את חדוות־השילטון, ליבו נשבר בקירבו והוא התפטר — זמן קצר אחרי שדיוקנו התנוסס על שער העולם הזה בתור איש השנה (תשמ"ג).

אם תופעה זו תחזור על עצמה גם השנה יהיה ברור שהמדובר הוא בחוק פוליטי חדש — בידכם יהיה כוח רב. תוכלו להדיח — או לפחות, להכשיל — פוליטיקאים השנואים עליכם, בכך שתעשו אותם אנשי־שנה. תוכלו גם להציל קאריירות דועכות, בכך שתתעלמו ממישהו.

אז מי יהיה שפן־הנסיונות השנה? אני מציע את הצמד שמיר־פרס. אתם תבחרו באחד מהם, נגיח בפרס. אם התיאוריה שלי היא נכונה, הרי ששימעון פרס ייאבד השנה את עולמו ושמיר יירש מייד את מקומו.

דני בראון, תל־אביב

רק אחד מתאים להיות איש־השנה. הנשיא חיים הרצוג. כמה אלגנטי, כמה יודע לעורר יירא־כבוד, כמה חוש אחריות לאומי הוא יודע להפגין: בזכותו, ורק בזכותו, קמה ממשלת האחדות. בזכותו, אולי, נגיע גם לפיוס המיוחל בין החלקים השונים בעמנו.

ריבקה גיל, ירושלים

חשבתם פעם להקדיש את הכתבה הביוגרפית הנרחבת שלכם לאליעזר שוסטק? זה יכול להיות משהו גדול!

יוסי פז, גבעתיים

אתם בטח לא תרצו לפרגן לו, אך אילו היה לכם אומץ — הייתם בוחרים ברפאל איתן.

נאווה משיח, תל־אביב

חיים מוכר ספרים

איך אפשר להעליב סופר עברי? להשוות אותו למנדלי מוכר ספרים!

חיים באר זה סופר ומשורר עם כיפת־זוטא על בלוריתו הענקית, והוא שוכן במחנה השמאל המשומר. בדבר השבוע הוא כותב „דיברי־סיפרות", בדרך השטיר־מר של יוליוס שטרייכר, והוא צוחק על יהודים שמתאבלים על חורבן בית־המיקדש ולא מתרחצים בתישעת הימים, מראש־חודש אב עד אחרי ט' באב.

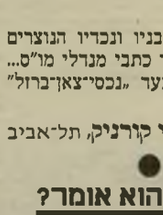
באר

חיים באר יודע לכתוב סאטירה כמו מנדלי מוכר ספרים, ימ"ש. ובנו של מנדלי מו"ס השתמד ולקח לו אשה נוצרית. ובניו ונכדיו הנוצרים מקבלים שכר־סופרים בעד כתבי מנדלי מו"ס... ומי יקבל שכר־סופרים בעד „נכסי־צאן־ברזל" של חיים באר?

ד"ר **חיים צבי קורניק**, תל־אביב

ז'בוטינסקי — מה הוא אומר?

האם זאב ז'בוטינסקי באמת רצה שיוויון בין אזרחי המדינה? (העולם הזה 5.9.84).

קראתי בעניין את המאמר על סיפרו האחרון של זאב ז'בוטינסקי (חזית המילחמה של עם ישראל). שבו מצא אורי אבנרי אישורו של ז'בוטינסקי למצעה הפוליטי של הרשימה המתקדמת. ואכן, הכל שפיר, פרט לנקודה קטנה למדי, שאינה מוזכרת במאמר: ז'בוטינסקי התנה את תכניתו להשוואתן המלאה של זכויות היהודים והערבים במדינה הי־הודית שעמדה לקום בכך, שערביי ישראל ישלימו עם קיומה של המדינה היהודית, עם הישארותם מיעוט לאומי קבוע בתוכה, עם חובתם להיות אזרחים נאמנים לה, עם שלילת כל נסיון שהוא לחתור להשמ־דתה, לנתק חלקים מגופה לצורך הקמת מדינה אחרת על שיטחה.

ז'בוטינסקי

מעולם לא חשב ז'בוטינסקי על פתיחת כל עמדות המדינה לערבים שמורה־ההוראה שלהם יהיה אחד ערפאת, אשר באמנתו כתוב מה ש־כתוב.

יצחק ברי־חיים, רמת־גן

עימנואל בונה ביתה

מאמרו של אורי אבנרי על ההתנחלות החרדית (העולם הזה 8.84) **ממשיך לעורר תגובות. הפעם, של קורא הנושא כנראה במישרה כלשהי בחברה הבונה את עימנואל.**

בעמנואל גמרנו לבנות 540 יחידות־דיור, ואין ביניהן אפילו וילה אחת.

אנו בשלבי בניה של 600 יחידות דיור, ביניהן אין אפילו וילה אחת.

מכרנו 60 מיגרשים בשיטת בנה ביתך. ושם. יש להניח, יקומו וילות — אחוז סביר למה שקורה בארץ כולה.

בעיניי, כאיש פרטי ולא כנציג עימנואל, חשובה מעל לכל אהבת־אחים בעם היהודי. לצערנו, הנושא נמצא בתחתית סולם־הערכים. אם נגנה לחשוב רגע ולהיזכר על מה ולמה הוקמה מדינת־ישראל, מדינת היהודים, הרי שהתשובה לכך פשוטה: בית ליהודי העולם. שבו לא יהיו נרדפים! ומה עושה אורי אבנרי? רודף אחרי חבורת יהודים גדולה, שאינו מכיר אישית, ומטיח בם בוץ ורפש, מבלי לבדוק העובדות.

עודד אלון, עימנואל

המיגרש הממשלתי

לא רק פרס ושמיר, גם הקורא יכול להרכיב ממשלה.

„כל־כך קשה היה להקים את הממשלה," התפארו שימעון פרס ויצחק שמיר, „אבל בסוף הצלחנו."

כדאי להם שכולם יחשבו שזו היתה משימה קשה, כי כך יעריכו אותם יותר. אבל האמת היא שהם סתם מקשקשים. אין שום קושי להקים ממשלה כזו. גם אני יכול.

כל מה שאני צריך לעשות הוא להכניס לתוך חדר ישיבות־הממשלה, בקריה בירושלים, את קבוצת בית"ר ירושלים יחד עם קבוצת הפועל תל־אביב. כבר יש לי 22 שרים, המייצגים את שני הגושים הגדולים בעם. נכון, חסרים לי עוד שלושה שרים, אבל גם זו לא בעיה. אני מזמין מייד לחדר את השופט ואת שני הקוונים — והנה, יש לי ממשלה לתיפארת.

כן, נשארה בעיה קטנה של תיקים. לא נורא. אפשר לעשות הגרלה בין השרים החדשים, ואחר־כך, בכל שבוע, תהיה רוטציה לפי סדר הישיבה ליד השולחן, בכיוון השעון. ההסדר הזה, אגב, הוא יותר צודק מההסדר של שמיר־פרס. נו, זה היה כל־כך קשה?

יהודה בן־דיין, תל־אביב

היה לי חבר

קוראים וידידים מן העבר ומההווה מתאבלים על דן עומר.

לא יודעת איך כותבים עליך, דני. הכאב חד ומחדד, ומעלה זיכרונות ותמונות מן העבר. שנתיים מנעוריי בילינו יחד, בסוף שנות השי־שים. ירושלים של לי־לות, של טרם שישים ושבע. ילדת־גימנסיה, ילדה־טובה־ירושלים בבכחוס התחברה עם ה„ילד הנורא". המושמץ, המר־דן הדרוקאי. והוא: מין אביר רך ועדין, אוהב ונואש.

גוריון

רני עומר, בז'אקט־עור מקומט, שאוכל מרק פעם ביום, תפרן, נתן לי את הברנדי הראשון שלי. ברקע היתה ברברה סטרייסנד. בחוץ כמעט תמיד חורף, המון חורף. ועמק מצלבה, ועליית בית־המצורעים ונחלאות. בעיניי היה אז המשורר הכי־רומנטי, הכי־נועז שיש. כמה רוך היה בו. וקשב. ומתח.

אחר כך הלכנו איש לדרכו. התבגרנו, התרגנו. נישואין, ילדים, אהבות חדשות. ובתוך כל זה — מילחמה ומילואים, מיכתבים ופגישות וויכוחים אין קץ וידידות־אמת. כך הרבה שנים, כמעט 20 שנה, ובתוכן שנים קשות של גידול ילדתו לבד, במסירות ותחת הרבה לחצים. לא שמעתי אותו מקטר אפילו פעם על בדידותו.

לא תמיד הסכמתי לטעמו הסיפרותי ולנח־רצות של כתיבתו, וגם כעסתי. אך דני, שגילה שילדים — ילדיו — הם טעם חייו, וכמובן גם נורית (שלצערי לא היכרתי אותה, ואני כואבת את כאבה), „התעגל" והתמתן.

מיקי גוריון, תל־אביב

אמריקה, אמריקה

מרים לוגאסי (העולם הזה 25.7.84) **וציפי וינר** (העולם הזה 1.8.84) **התלוננו מרות על החיים בארצות־הברית. יש גם מי שמגן על העולם החדש.**

למרים לוגסי אני רוצה להגיד, שאמריקה זה דבר משגע. למה היא מתלוננת? קודם כל, את בעלה היא הפסידה באשמתה, בטח לא אמריקה אשמה בזה. שנית, היה לה קשה להסתגל לאמריקה כי היא לא דיברה את השפה, ולא היתה לה ברירה אלא לעבור בעבודות שחורות.

למיליונרית ממיאמי, ציפי וינר, יש לי שאלה: איפה היא עשתה את המיליונים אם לא באמריקה? בזכות מיאמי היא יכולה לשכור בית מפואר ולקנות אוטו חדש, ובזכות הדולארים של אמריקה היא יכולה לקבל בישראל כבוד גדול.

מי שלא טוב לו באמריקה, שיחזור לישראל — אבל שלא ישמיץ. ארצות־הברית לא מחזיקה אף אחד בכוח.

ריבקה בר־אור, לוס־אנג'לס, קליפורניה

ענין של פרשנות

ולנסי

הקוראה, הנאבקת שנים לקבל גט (העו־לם הזה 12.9.84) מבקשת להבהיר:

אנחנו, אסירי בתי־הדין הרבניים איננו קורבנות הדין הדתי היהודי, כפי שאפשר היה להבין מהכתבה. אנחנו קורבנות פרש־נותו המעוותת של הדין הזה על־ידי ה־מימסד הדתי.

דניאלה ולנסי, קריית־גת

איש השנה תשמ"א
שר־ביטחון שרון

איש השנה תשמ"ב
פולש־ללבנון שרון

איש השנה תשמ"ג
פורש בגין

איש השנה תשמ"ד
???

דף תשקיף

קרייסקי יגנה את פרס

הקאנצלר האוסטרי לשעבר, ברונו קרייסקי, עומד להתערב בעניינה של העיתונאית הפלסטינית ריימונדה טאוויל, שהיא ידידתו האישית, שקיבלה את פרס־השלום על שמו. קרייסקי, שהוא עדיין בעל השפעה רבה באינטרנציונל הסוציאליסטי, יתבע משימעון פרס ומיצחק רבין לחדול מייד מפעולתם המשותפת נגד טאוויל.

הפרקליט הצבאי הראשי, הכפוף לרבין, הודיע שהוא עומד לסגור את מישרד־העיתונות של טאוויל. הממונה על המחוז, הכפוף עתה לפרס, המחויק בתיק־הפנים, הודיע שהוא עומד לסגור את השבועון שהיא עורכת.

בשטחים הכבושים התקבל הצעד בתדהמה, משום שזהו המעשה הראשון של ממשלת פרס כלפי האוכלוסיה הפלסטינית, וגם מעשה משותף של פרס ורבין.

ש"ס רוצה תפקידים בחו"ל

אנשי ש"ס יתבעו משר־החוץ, יצחק שמיר, שימנה לפחות ארבעה מאנשיהם לתפקידים שונים בנציגויות ישראל בחו"ל.

התפקיד הראשון שאליו הם לוטשים עיניים הוא מישרת הקונסול הכללי בקנדה. מצויים שם עשרות אלפי יהודים יוצאי מארוקו, רובם מתגוררים בחבל קוויבק וש"ס מקווה כי הם ישמשו לה מאגר סינאנסי אדיר.

שמיר יפקיר את דקל

בתנועת החרות מניחים, שיצחק שמיר יחזור בו מתוכניתו למנות את שני אנשיו, מיכאל דקל ורוני מילוא, לתפקידי סגני־שרים. הוא יסכים כנראה לוותר על אחד מהם.

ההנחה היא, שהוא יתעקש שבמישרד־החוץ, שבראשו הוא עומד, הוא רשאי למנות סגן כלבבו, והנבחר יהיה מילוא. לגבי מישרד־הבּיטחון הוא יהיה מוכן להתפשר, ובכך להקריב את ראשו של דקל.

אופוזיציה לפרס במיפלגה

מתארגנת אופוזיציה לשימעון פרס בתוך מיפלגתו. בראשה יעמדו אנשי הקיבוץ־המאוחד שבתק"ם, ובעיקר הפלג העירוני שלה. הם מקווים לגייס לצידם את מתנגדי פרס באיחוד ובמישמרת הצעירה.

מעבר לרקע האידיאולוגי, הזעם הוא על הקטנת חלקו של התק"ם בעוגת התפקידים הבכירים בממשלה.

עימות: העבודה — מפ"ם

השבוע פרץ סיכסוך ראשון בין העבודה ומפ"ם על רקע איוש נשיאות הכנסת והוועדות.

בתחילת השבוע הבטיחו אנשי העבודה למפ"ם, שחייקה גרוסמן תהיה סגנית ליושב־ראש הכנסת, ושיאיר צבן יהיה יושב־ראש הוועדה לביקורת המדינה. בשלב זה חזרו בהם אנשי העבודה מהבטחתם. הם תומכים עתה בהצעה שחמשת סגני היו"ר ימונו כך: שניים מהעבודה, שניים מהליכוד ואחד מהתחיה.

במצב כזה לא תהיה לאופוזיציה משמאל שום נציגות בנשיאות.

הלהיט: יועץ מדיני

יותר ויותר שרים מבקשים לאייש את לישכותיהם בבעל תפקיד נוסף: יועץ מדיני.

ההרכב המצומצם של לישכת שר כולל היום נהג, מזכירה ועוזר. עוד בממשלה הקודמת הפכו חלק מהשרים את העוזר ליועץ לענייני־תיקשורת. עתה הם מבקשים הרחבת צוות הלישכה, מבלי להגדיר מה יהיה תפקידו של אותו יועץ.

שר־הבריאות מרדכי („מוטה") גור, מבקש למנות לעצמו כבר עתה כיועץ מדיני את אבנר רגב, שעבר בצמוד אליו בזמן מערכת־הבחירות.

שר־הבּיטחון, יצחק רבין, ימנה לתפקיד דומה את העיתונאית ניבה לניר. בלישכתו של ראש־הממשלה, שימעון פרס, מוזכרים שמות שונים לתפקיד היועץ המדיני.

עלילות קרן תל־חי בספר

החב' לשעבר איתן ליבני אוסף מיסמכים לקראת כתיבתו של ספר מקיף על פרשת „קרן תל־חי". ליבני, גיזבר התנועה, שהתפטר מתפקידו, מתבונן בדרך זו לחסל חשבונות עם כמה מראשי התנועה, שהותירו אותו מחוץ למעגל הפוליטי.

על קרן „תל־חי", שכספיה נועדו לצרכי תנועת החרות, איימה סכנה של פשיטת־רגל, שהיתה ממיטה אסון על התנועה. היא ניצלה אחרי התערבות אישית של מנחם בגין, בסוף שנות ה־70.

ליבני מתכוון לקשט את הספר בפרשיות בכספיות אחרות של תנועת־החרות, שהוא זעם עליהן בעבר והבטיח שבבוא היום יחשוף אותן.

אמוראי מחסל עסקיו

עדי אמוראי, המיועד לסגן־שר־האוצר, הודיע כבר השבוע ללקוחותיו, שאותם הוא משרת כיועץ כלכלי, כי הוא מפסיק את עבודותיו הפרטיות.

אמוראי החליט לנקוט בצעד זה עוד לפני מינויו לתפקיד, כדי להימנע מניגוד אינטרסים אפשרי.

דאגה באוצר

פקידים בכירים באוצר מודאגים מהתנהגותו ומדרך עבודתו של השר החדש, יצחק מודעי. לדעתם, אין כל ביטחון שהשר, אשר יעמוד בחודשים הקרובים במרכז ההתעניינות, יצליח למלא אחרי הציפיות שתלו בו.

לפחות שניים מהם יודיעו לו השבוע על כוונתם לפרוש. הם ינמקו זאת בסיבות אישיות.

דאגה בוועדת הכספים

חברים בוועדת־הכספים חוששים מהתמוטטות צפויה של הוועדה ומאי־יכולתה לפעול בדרך המקובלת. הם תולים את האשם בעויבתם של כמה מביני־עניין בכלכלה, שאינם מכהנים בכנסת הנוכחית, או שהתמנו לתפקידי שרים.

גורם נוסף המשפיע לרעה על תיפקוד הוועדה הוא יושב־הראש שלה, אברהם שפירא. טוענים נגדו שהוא אינו מקדיש את כל הזמן הדרוש לניהולה, וששליטתו בחומר אינה מקפת.

יועצו של לוי לשוק הפרטי

עמוס לבל, מי שהיה יועצו הקרוב של שר־הבינוי־והשיכון, פרש מלישכת השר ובקרוב הוא יחל לעבוד ביעוץ מיקצועי, בשכר גבוה מאוד, בחברת קבלנית פרטית גדולה. לכל שוהה עתה בחו"ל, ובבואו ארצה מכינים לו יריביו סידרת שאלות על המעבר הפיתאומי.

דו"שיח צבן־טובי

אחרי 19 שנות ניתוק מוחלט שוחחו השבוע במיזנון הכנסת ח"כ מס"מ יאיר צבן וח"כ ר"ץ תופיק טובי.

השניים חדלו לדבר בשנת 1965, אחרי מילוגה של מק"י והקמת ר"ץ. צבן היה נושא־כליו של משה סנה, מנהיג מק"י. בכנסת הקודמת הם לא החליפו מילה ואף לא בירכו לשלום זה את זה.

סוגרי הרשימה — סגני היו"ר

מועמדי העבודה לתפקיד שני סגניו של יושב־ראש הכנסת הם הח"כ הערבי עבד־אל־והאב דראושה, המוצב במקום ה־42 ברשימת המערך, ואהרון נחמיאס, שמקומו 44.

בדרך זו מקווה שימעון פרס לפצות את הערבים תומכי העבודה ואת מחנהו של יצחק רבין, שאליו משתייך נחמיאס.

בליכוד הוזכר השבוע שמו של יגאל כהן מלע"ם, המוצב במקום ה־40, לתפקיד סגן היו"ר.

בדרך זו מתכוונים בליכוד גם לפצות את הסיעה שאין לה נציג בממשלה וגם לפגוע סגיעה נוספת באהוד אולמרט.

חריש — מזכ"ל העבודה

המירוץ לתפקיד מזכ"ל־העבודה נכנס להילוך גבוה ביותר. גידעון בן ישראל, חבר הוועדה המרכזת, מגייס את תמיכת נציגי מועצות־הפועלים, וטוען שמאחוריו עומד מזכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר.

מועמד אחר, עוזי ברעם, נפגע מבן־ישראל, ולמעשה מכשיר את הקרקע לבחירתו של מיכה חריש, הנתמך על־ידי אנשי „החוג לשילוב" והטוען שהוא מועמדו של שימעון פרס.

נראה שלמוטה גור יש הירהור שני בעניין מינויו לתפקיד שר־הבריאות. ההנחה היא שפרס השחיל אותו לממשלה כדי למנוע ממנו את התפקיד האירגוני רב־העוצמה, שהוא מוקד כוח אופוזיציוני. גור עוד עשוי להפתיע בעניין זה בשבועות הקרובים.

בקרוב לוטו־מנויים

הנהלת מיפעל־הפיס תכניס בקרוב לשוק ההגרלות לוטו־מנויים, שיפעל בשיטה דומה לכרטיסי־המנוי של הפיס. במיפעל־הפיס יש שביעות רצון מהיקף המכירה למנויים, והסקרים הוכיחו שצפויה הצלחה דומה גם ללוטו־מנויים.

עיתונאים נגד עיתונאים

עיתונאים שונים, בעיקר הירושלמיים, זעמו השבוע על שתי תופעות עגומות בעולם התיקשורת.

התופעה הראשונה היתה התור שיצרו כמה עיתונאים בכירים ביותר בפיתחם של מישרדי ממשלה שונים, כדי לבדוק אפשרות של קבלת מישרה כלשהי.

התופעה השניה היא התגייסותם של מרבית הכתבים הפוליטיים והמיפלגתיים, שאינם נימנים עם תומכי מיפלגת העבודה, למסע יחסי־ציבור חסרי־תקדים בזכות ראש־הממשלה החדש.

חזרות הפילהרמונית בחינם

החל בחודש הבא תאפשר התיזמורת הפילהרמונית לקהל הרחב לצפות חינם בחזרות הכלליות שלה, הנערכות בשעות־הבוקר ב־„היכל התרבות".

העניין התאפשר בעיקבות יוזמה של אגף־תרבות־נוער־וספורט בעיריית תל־אביב. המשתתפת בניהול האולם, יחד עם נציגי התיזמורת.

עגל בעל שני ראשים

ב כנסת לא הורגשה איזו אחווה חדשה, התרוממות־רוח מיוחדת שנולדה לפתע בעיקבות הממשלה הרחבה, הנתמכת על־ידי 97 חברי־כנסת ממיגוון רחב ביותר של סיעות ושונות, ואפילו משונות. שר־הבריאות לשעבר, אליעזר שוסטק מלע"ם, אמר לחברו־לסיעה, יגאל כהן, שקורה מפעם לפעם שנולד עגל בעל שני ראשים. כהן, שהוא חקלאי ממושב תל־ערשים, הסביר לשוסטק, שעגל כזה נולד ברדך כלל מת, או שאינו מחזיק מעמד בחיים יותר מימים אחדים.

התרשמות אולי שיטחית, אבל גם מדוייקת, היא שהשניים אינם מצטערים במיוחד על אי־מינויו של חברם לסיעה, ח"כ אהוד אולמרט, לתפקיד שר. הם היו מוכנים למלמל מילמולים של כלום על „קיפוח הסיעה", אפילו להרשים בכך כתבים תמימים, אבל בעיניהם ניצנצה שימחה גלויה לאיד.

יגאל כהן עוד זוכר היטב את התרגיל שעשה לו אהוד אולמרט, שבתכסיס מסוגנגנים הדיחו ממקומו הבכיר ברשימה לכנסת. כהן, במקום ה־40 בליכוד, נבחר בקושי. שוסטק, שהיה מאוהב בתפקידו כשר, הודח למעשה על־ידי אולמרט. עתה נעשתה מלאכת הנקמה שלהם בידי אחרים. בעצם, על־ידי שרון הכל־יכול, שחסם ממש בגופו את דרכו של אולמרט לשולחן־הממשלה.

הדיון הארוך והמייגע על הממשלה החדשה נפתח באיחור ניכר, ונמשך עד אחרי חצות. בתשע בערב ישבו רוב הח"כים והעיתונאים ליד מקלט הטלוויזיה במיזנון, עברו מחדש חלקים ניכרים מהחוויה הלא מלבבת הזאת, ביותר משמץ של מוזכים.

במהלך מהדורת החדשות הציג קריין הטלוויזיה את שר־החקלאות החדש, אריק נחמקין איש נהלל, כ„שר הכלכלי הבכיר ביותר של מיפלגת העבודה." פניו של שר־הכלכלה החדש, גד יעקובי החווירו. זהי היה בדיוק האיפיון, שממנו חשש יותר מכל. לא די בכך שגזלו ממנו את מישרד־האוצר הנכסף, וכפו עליו את תאריו של יעקב מרידור. לא די בכך שפרס שכח בישיבת מרכז מיפלגת העבודה את תוארו הרישמי, וגרם ליעקובי לנטוש את האולם בשאט־נפש. עתה באים כלי־התיקשורת, ומשקפים, כאילו, את האפסות של התיק החדש שלו.

יעקובי יעבוד קשה ובמרץ כדי לשקם את מעמדו. מי שמכיר אותו, מאמין שהוא עתיד להצליח בכך.

● ניצחון רפ"י

ח בים אחרים מיפלגת העבודה לא גילו נכונות רבה לשפוך דמעות בגינו של יעקובי, או של כל רפ"יסט אחר. לדעתם יש בממשלה הזאת ניצחון היסטורי אדיר לרפ"י. לא רק שפרס הצליח לגרש את מפ"ם, להקים מיפלגת־מרכז ולהכניס למסר של מיפלגת העבודה את כל האיפיונים הרפ"יסטיים מבחינת התוכן והסיגנון. הוא גם איים את הקבינט שלו ברוב רפ"יסטי ברור.

פרס עצמו, וכן השרים יצחק נבון, גד יעקובי, יגאל הורביץ ולמעשה גם אריק נחמקין, הם רפ"יסטים מובהקים לשעבר. שר־הקליטה החדש, יעקב צור, הוא איש אחדות־העבודה. חיים בר־לב ויצחק רבין היו קרובים בעבר לאחדות־העבודה, אבל שניהם, מבחינת השקפותיהם בכל התחומים, הם רפ"יסטים לכל דבר. הוא האמור גם במוטה גור, שהחל בפעילות מיפלגתית אחרי שמפא"י ההיסטורית כבר נעלמה.

הממשלה החדשה היא הרבה יותר ניצית בהרכבה מממשלתו הראשונה של מנחם בגין, שהוצגה ככנסת אחרי המהפך ב־1977. רק ארבעה חברים מתונים יחסית נמנים על 25 השרים: אמנון רובינשטיין, עזר וייצמן, משה שחל וגד יעקובי. עוד שלושה יכולים להיחשב כניצים שקולים יחסית: יצחק נבון, מוטה גור ומשה קצב. שר העבודה והרווחה החדש מתנועת החרות. יתר 18 השרים הם ניצים. סיפוחיסטיים, זוללי שטחים מכל הסוגים.

משקיפים נדיבים היו מבחינים בשתי קבוצות בתוך ה־18. חמישה שרים עשויים להיות קצת יותר מתונים מחבריהם בנושאים התנחלותיים ומיל־

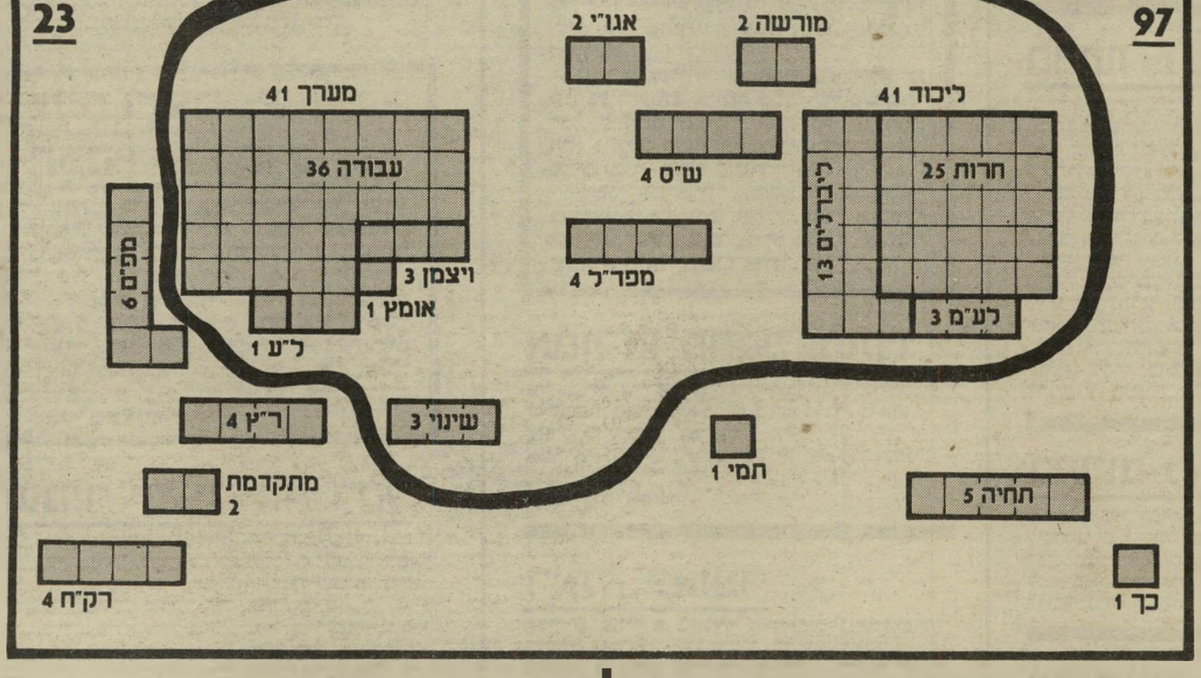

גור, שהחל בפעילות מיפלגתית אחרי שמפא"י ההיסטורית כבר נעלמה.

הממשלה החדשה היא הרבה יותר ניצית בהרכבה מממשלתו הראשונה של מנחם בגין, שהוצגה ככנסת אחרי המהפך ב־1977. רק ארבעה חברים מתונים יחסית נמנים על 25 השרים: אמנון רובינשטיין, עזר וייצמן, משה שחל וגד יעקובי. עוד שלושה יכולים להיחשב כניצים שקולים יחסית: יצחק נבון, מוטה גור ומשה קצב. שר העבודה והרווחה החדש מתנועת החרות. יתר 18 השרים הם ניצים. סיפוחיסטיים, זוללי שטחים מכל הסוגים.

משקיפים נדיבים היו מבחינים בשתי קבוצות בתוך ה־18. חמישה שרים עשויים להיות קצת יותר מתונים מחבריהם בנושאים התנחלותיים ומיל־

חמתיים והם שימעון פרס, חיים בר־לב, יצחק מודעי (בעיקר מטעמים כל־כליים), גדעון פת ואברהם שריר. כל היתר הם ניצים קיצוניים ביותר, ובראשם אריאל שרון, משה ארנס, יצחק שמיר, דויד לוי, אריק נחמקין, יעקב צור, יצחק פרץ (לאומן קיצוני שלא שירת אף יום אחד בצה"ל), וכמובן השר החדש יוסף („יוסקה") שפירא, איש מורשה והשר היחיד שאינו נמנה עם חברי־הכנסת.

שפירא, שנולד בירושלים לפני 57 שנים, היה ראש מחלקת עלית הנוער בסוכנות מטעם המפד"ל, ממייסדי ומקימי בני־עקיבא, מראשי גוש־אמונים, לאומן קיצוני ביותר, התומך בגלוי ובפה מלא באסירי אירגון המחבלים היהודי.

● חפק"ד יו"ר

מ חץ לספסלי הממשלה הס־תובבו מנהיגי דור ההמשך ב־מיפלגת העבודה, והחלו במלאכת גיוס השרולות השונות, במאבקם להבחר לתפקידים שונים בשבועות הקרובים. הח"כים מיכה חריש, עוזי ברעם ואליהו שפייזר לוטשים עיניהם לתפקיד מזכ"ל מיפלגת העבודה. התפטרותו של בר־לב קרובה, ולוא גם כדי לשים קץ מיידי לעובדה האבסורדית, ש־מזכ"ל מיפלגה משמש גם כשר־מישטרה.

חריש ייהנה, אולי, מתמיכת פרס. ברעם יקבל קולות רבים מחברי מרכז, שירצו בעצמאות יחסית של המיפלגה נוכח ממשלה בעלת רוב כה גדול בכנסת. שפייזר עבר בקושי את מחסום 60 האחוז במרכז, כדי להבחר לכנסת, וקרנו במיפלגה ירדה פלאים, מה גם שהוא נוטרל כמעט לחלוטין מהמו"מ הקואליציוני.

מאוכזב אחר, ח"כ רפי אדרי, מחפש תמיכה ליעדו הקרוב, הצנוע יחסית, תפקיד יו"ר הנהלת הקואליציה. אדרי (47) טופח בעבר הקרוב על־ידי פרס „כתשובת מיפלגת העבודה לדויד לוי," אבל עם הקמת הממשלה הרחבה הפך לאחד מעשרות האישים. המחזיקים במרתפי ביתם שטרות שלא כובדו על־ידי ראש־הממשלה החדש. אדרי מעוניין בבחירות מיידיות לתפקיד יו"ר הקואליציה, מכיוון שהוא חושש מתחרות מצד חריש, אם זה ייכשל בהתמודדות עם ברעם על המזכ"לות.

את תפקיד יו"ר סיעת מיפלגת העבודה בכנסת רוצה חיים רמון הצעיר (35). רמון הוא ח"כ חדש יחסית, שכיהן רק כשנה וחצי בכנסת ה־10, שאליה נבחר עם כניסתו של חיים הרצוג לארמון הנשיאים בירושלים.

רמון הוכיח את עצמו כחבר־כנסת מוכשר. וחבריו מקווים שרווקא עמדותיו בנגנות הממשלה עם הליכוד יביאו אותו לנקיטת עמדות עצמאיות, שייחיו במיקצת את הכנסת, שסכנת שיתוק רובצת עליה. רמון נחשב למקורב של פרס, אך ראש־הממשלה החדש ידוע בבוגדנותו דווקא כלפי מקורבים, מה גם שרמון אינו הולך בתלם, אחרי המכירה הכללית של מצע מיפלגת העבודה לליכוד.

אין ספק שרבים של שני המנהיגים, פרס ושמיר, זרועה מאות מוקשים קטנים וגדולים, הפזורים דווקא בתוך המיפלגות שאותן הם מייצגים בממשלה. כל בישלון בולט של הממשלה החדשה יתפוס את הליכוד מצד אחד, ואת מיפלגת העבודה מצד שני.

אנשי חרות טוענים, שלפרס יש יתרון חשוב על פני שמיר. הוא עשוי לזכות בנאמנותם של השרים הליברליים בליכוד. יש לו אופציה ברורה להקים ממשלה צרה איתם, אם שרון וחבריו יחבלו במאמצי הממשלה החדשה. חיים ברעם ■

במדינה

העם שבויי־כלכלה

הכלל הראשון של רופא מודרני הוא: להגיד לחולה את האמת ולהסביר לו את דרכי הטיפול

התגובה הראשונה של עם־ישראל, בהיוודע לו שזכה סוף־סוף בממשלה חדשה, היתה להסתער על חנויות ה־סופר־מארקט. הוא ניקה את האיצטבות במיבצע גדול של אגירה, כאילו עמדה מילחמה חדשה בשער.

לאחר מכן ישב עם־ישראל בבית וציפה בחרדה למעשי הממשלה. מה יקרה לכספי? מתי יהיה פיחות?

כאשר ירד עליו הפיחות הראשון של 9%, עשה כל אחד את החשבון כמה הרוויח או הפסיד, והמתין לגזירה הבאה.

מחנה שבויים. עד לאחרונה היה מקובל אצל רוב הרופאים בעולם שלא להגיד לחולה מה מצבו, ושלא להסביר לו במפורט מה טיב הטיפול הניתן לו. הסיסמה היתה: הרופא מיטיב לדעת, ואל לו להדאיג את החולה.

בדור האחרון השתנתה גישה זו. רוב הרופאים המתקדמים טורחים עתה להסביר לחולה בפירטי־פרטים מה טיב מחלתו וסימניה, ואיך בדיוק יפעל הטיפול המתוכנן, אם יכאיב ומהי מידת הסכנה.

ממשלת־ישראל החדשה תיבחן, בלי ספק, על פי הצלחתה להשתלט על תהליכי המשק ולהתחיל בהבראה. לשם כך דרוש שיתוף־פעולה מלא של הציבור — לא כמחנה של שבויי־כלכלה, החרדים לגורלם, אלא כציבור בוגר של אזרחים במדינה דמוקרטית, שנאמרת להם האמת.

הימים הראשונים של הממשלה לא בישרו טובות מבחינה זו.

יחסים מרחביים מענל הקסמים

תחת שאגת־האריה של חרות תבוא עתה יללת־השועל של המערך

במשך שבע שנים נשמעה ב־מערכות־ישראל שאגת־האריה של ח־רות. עכשיו חזר קול ישן: יללת־השועל של המערך.

את הדוגמה לכך נתן השבוע שר־הבריאות החדש, מוטה גור. כמו כל שרי־הבריאות של המערך בעבר, הוא לא עסק בבריאות, אלא במדיניות־חוץ.

גור נשאל לגבי נקודה חשובה ואקטואלית. בעוד כמה שבועות עומדת להתכנס באלג'יר המועצה הלאומית הפלסטינית — הפרלמנט הגולה של אש"ף. במועצה שמורים 183 מקומות לחברים מן השטחים הכבושים. בעבר נשארו מקומות אלה ריקים: ממשלות המערך והליכוד כאחת הודיעו שכל פלסטיני שייסע למועצה — לא יורשה לחזור הביתה.

נציגי הגדה המערבית ורצועת־עזה הם הגוש המתון ביותר בתוך אש"ף. הם תומכים באופן מוחלט בקו של יאסר ערפאת, החותר להסדר־שלום עם יש־ראל על בסיס של דו־קיום והכרה הדדית בין שתי מדינות, ישראל ופלסטין. העדרם של נציגים אלה הוא המונע מערפאת להשיג את הרוב של שני־שלישים, הדרוש כדי לקבל החל־טות מכריעות, כגון שינוי האמנה הפלסטינית.

הביצה והתרנגולת. בראיון ב־רדיו השמיע גור מישאלות חסודות על הצורך ברדישת עם הערבים הפלס־טיניים לשם כינון בסיס לדו־קיום, וכיוצא באלה. אך כאשר נשאל אם הממשלה תתיר הפעם לנציגי השטחים הכבושים לנסוע למועצה, השיב ב־שלילה גמורה.

מדוע? קבע גור: אש"ף לא עשה צעד משמעותי לקראת שינוי הקו שלו, ועל כן אין לתת להם לנסוע.

המראיין המופתע שאל את השאלה המתבקשת: איך יכול אש"ף לשנות את הקו, אם אין נותנים לנציגים המתונים לנסוע למועצה כדי לשנות את הקו?

גור העמיד פני טמבל. קודם שישנו את הקו, אמר, ואחר־כך נשקול אם לתת לנציגים לנסוע.

שלום וברננות. באותה השעה פנה שימעון פרס אל עמי־ערב והושיט את ידיו לשלום — בנוסח הישן של דויד בן־גוריון. על כך הגיב פעם סגן־אלוף מצרי, שנפל בשבי במילחמת־סיני: „בכל פעם ששמענו ברדיו שבן־גוריון מציע הצעת־השלום, הכרזנו על מצב־כוננות בצבא שלנו."

דבר אחד ברור: הסיכוי מעתה יהיה להכריז הכרזת־שלום כל שני וחמישי, ובינתיים להמשיך בהתנחלות. כל עוד תתקיים ממשלה זו, לא תיתכן כל תזוזה שהיא לקראת השלום.

בן־גוריון הצליח בשעתו לשטות ברעת־הקהל העולמית. אך מאז עברו עשרים שנה ויותר, והעולם שוב אינו נאיבי כלפי ישראל כפי שהיה אז.

הנדון:

האמריקאים ישלמו עוד ועוד. אין להם ברירה

הם ישלמו!

דאם ישלמו האמריקאים את סכומי־העתק שממשלת־ישראל תובעת מהם, כדי לעזור לה לצאת מן הבוץ הכלכלי?

אין מה לדאוג. הם ישלמו.

מדוע ישלמו?

כי אין להם כל ברירה.

■ ■ ■

קחו, למשל, את מיקרהו של אחד קלארנס לונג, חבר בית־הנבחרים של ארצות־הברית, יו"ר ועדת־המישנה לפעולות־חוץ מטעם ועדת־ההקצבות של בית־הנבחרים.

כלומר: האיש האחראי להקצבות לישראל.

מאות אלפי ישראלים מכירים אותו. הם ראו אותו לפני שבוע על מירקע הטלוויזיה בבתיהם, כאשר ריאיין אותו אלימלך רם על הבעיות הכלכליות של ישראל.

כשהוא לובש אירשת של חשיבות תהומית, כדרכם של פוליטיקאים בכל מקום, הביע איש זה את דעתו השקולה שעל ישראל לנקוט צעדים של הידוק־החגורה ולהעלות את הריבית. כאחד הצופים הקשבתי לדבריו, והתנגב ללבי החשד הנורא שהאיש אינו יודע מה הוא סח. כדרכם של פוליטיקאים בכל מקום.

אך אין זה חשוב. כי בסוף דבריו אמר האיש שמובן מאליו שכל בקשה של ישראל תזכה בעיון חיובי.

איזו הפתעה!

כדי להבין את מלוא משמעות הבדרים, יש להוסיף על כך פרט קטן, שלא דווח עליו בטלוויזיה:

אותו קלארנס לונג קיבל השנה סכום של 97.500 דולר לקרן־הבחירות שלו מידי מדינת־ישראל. מכל הבחינות המעשיות, הוא פקיד שכיר של ישראל.

מובן שהממשלה לא שילמה את הכסף במישרין. הוא הועבר באמצעות גופים הקרויים „ועדות־פעולה פוליטיות", הממלאים כיום תפקיד חשוב מאוד במערכת־החוץ של ישראל.

■ ■ ■

קזה כל: מניין אני יודע?

לא שלחתי בלשים כדי להתחקות על מימון הבחירות של הנציג הנכבד קלארנס לונג. לא היה צורך בכך. כי בארצות־הברית קיים חוק, המחייב את כל המועמדים לתפקידים ציבוריים להגיש דוח מפורט ופומבי על התרומות המגיעות לידיהם. (חוק כזה אינו קיים בישראל, ולא במיקרה.)

לפני חודש פירסם העיתון ניו־יורק טיימס חקירה מפורטת על הדרכים שבהן משפיעים גופים פרו־ישראליים על הבחירות העומדות להיערך בעוד כמה שבועות בארצות־הברית.

באותו יום לא ייבחרו רק הנשיא וסגנו (או סגניתו) אלא גם שליש מחברי הסנאט (33 במיספר) וכל חברי בית־הנבחרים (435 במיספר). בארצות־הברית נבחר סנאטור לתקופת־כהונה של שש שנים, וחבר בית־הנבחרים לתקופה של שנתיים.

לפי המחקר השקיעה ישראל (כלומר: „גופים פרו־ישראליים") עד כה 4.25 מיליון דולר ברכישת סנאטורים וחברי בית־הנבחרים.

השקעה זו נעשית באופן קפדני, ועל פי שיטה חסכנית ומבוקרת. אין מפזרים כסף סתם. משקיעים רק במניות הטובות ביותר בבורסה הפוליטית האמריקאית, כך שכל דולר יביא לתשואה הגבוהה ביותר.

למשל: ההשקעה העיקרית היתה בחברי הוועדות החולשות על ענייני־חוץ, הקצבות וענייני צבאים.

סכום של 576.000 דולר נתרם לחברי ועדת־החוץ של הסנאט, שתמכו ללא הסתייגות בכל מעשיה של ממשלת־ישראל, ולמועמדים חדשים, המתמודדים עם חברי־הוועדה שלא צייתו בראוי להוראות השגרירות הישראלית.

■ ■ ■

כסך סרו־ישראלי הושקע ב־29 מתוך 33 איזורי־הבחירה לסנאט, שבהם נערכות השנה בחירות, וב־154 מבין 435 איזורי־הבחירה לבית־הנבחרים.

הסכום הגבוה ביותר נתרם לאחד פול סימון. זהו איש חדש. הוא זכה ב־147.870 דולארים סרו־ישראליים בגלל סיבה אחת: הוא מנסה להביס את צ'ארלס פרסי, יו"ר ועדת־החוץ של הסנאט, שמתח לאחרונה ביקורת על מדיניות ממשלת־ישראל. הוא העז, למשל, לטעון כי גם לפלסטינים מגיעות זכויות כלשהן.

סכום של 140.063 דולארים ניתן לקארל לוין, שאינו רק יהודי טוב, כפי שמעיד שמו, אלא גם חבר ועדת־הסנאט לעניינים צבאיים.

הסנאטור השמרני ג'סי הלמס הרגיז מאוד את ישראל, מפני שדיבר על הנושא הפלסטיני. הוא

חבר ועדת־החוץ של הסנאט. הגופים הפרו־ישראליים תרמו סכום של 130.350 דולר לאחד ג'יימס האנט, המנסה עתה להביס אותו.

באחד מביקוריי בוושינגטון, במהלך מילחמת־הלבנון, נאמר לי שכדאי לי להיפגש עם הסנאטור רודי בושוויץ, ולספר לו על מה שנאמר בפגישתי עם יאסר ערפאת בביירות. בושוויץ מכהן כיו"ר ועדת־המישנה של ועדת־החוץ לענייני המיזרח התיכון. הופתעתי מיחסו של הסנאטור. הוא דיבר איתי תוך כדי הליכה, בסיגנון שתאם, פחות או יותר, את השקפותיה של גאולה כהן.

עכשיו הסתבר מדוע. אותו בושוויץ קיבל מידי הגופים הפרו־ישראליים סכום של 95,100 דולר למען בחירתו מחדש.

■ ■ ■

מיהם הגופים הפרו־ישראליים המיסתוריים האלה, הקונים ומוכרים סנאטורים וחברי בית־הנבחרים?

הידוע ביותר הוא „ועדת־הפעולה הלאומית הפוליטית", שרגילים לקרוא לו „הלוביי הישראלי". אך בצד גופים גלויים וידועים אלה פועלים עשרות גופים מוסווים, שיש להם שמות סתמיים, כגון „תושבי סן־פראנציסקו למען מימשל טוב", „ועדת־פעולה משותפת לעניינים מדיניים", „כינוס המידבר", „הוועדה המדינית של האזרחים המאורגנים" וכיוצא באלה.

בגלל עינא בישא אין אף גוף אחד מכל אלה כולל בשמו מילים כמו „ישראל", „יהודים" או „ציונות". אלה יכלו להרגיז מישהו. האנטי־שמים, ימח שמם, יכלו לטעון כי קבוצה קטנה של יהודים סוחרים בנבחרי העם האמריקאי, ברוח המזכירה את הפרוטוקולים של זיקני־ציון.

האלמוניות נאה לפעולה מעין זו. מה גם שהחוק האמריקאי, המחייב את הדיווח על כל תרומה, אינו מחייב את הגופים התורמים לגלות את מטרותיהם.

היתה דרושה עבודת־מחקר שקדנית כדי לברר שהגופים שהוזכרו ברוח זה הם כולם זרועות של השדולה הישראלית.

■ ■ ■

לבאורה, אלה הם סכומים קטנים. אך לא במושגים אמריקאיים.

הבחירות בארצות־הברית זולות בהרבה מן הבחירות בישראל. בבחירות השנה, שבהם נבחר הנשיא, שליש הסנאט, כל בית־המחוקקים ועוד רבבות בעלי תפקידים אחרים ברחבי המדינה מושקע סכום לנפש, שאינו אלא חלקיק מן הסכום שהוצא על כל בוחר ישראלי לפני כמה חודשים.

עזר וייצמן סיפר בשעתו שהוא אסף 1.5 מיליון דולר לפתיחת מערכת־הבחירות של מיפלגתו החדשה, וזאת היתה רק ההתחלה. מותר להניח כי בחירת כל אחד משלושת הנציגים של מיפלגתו עלתה כמיליון דולר.

גם השקעה גדולה זו היתה כדאית, כי היא תקצור עשרת מונים, בהתחשב בעובדה שווייצמן הוא עכשיו בעל־השפעה, ושהצליח לשתול את נאמניו בעמדות־המפתח של השילטון.)

בהשוואה להשקעה זו, בחירתו של סנאטור אמריקאי כליכול, החולש על עשרות מיליארדי דולארים, עולה בזיל־הזול.

בארצות־הברית, תרומה של 50 אלף דולר למועמד כלשהו היא תרומת־ענק, והתורם מצפה לקבל תמורה נאותה אחרי הבחירות. כאשר השדולה הישראלית נותנת 100 אלף דולר לחבר בית־הנבחרים כמו קלארנס לונג, לא יעלה על דעתו לעולם להצביע בכל עניין שהוא נגד רצונה של ממשלת־ישראל.

כדבריו של החייל במחזהו של שקספיר: „לקחתי את השילינג של המלך, על כן אני האיש של המלך."

ופה מדובר על יותר משילינג אחד.

■ ■ ■

כאשר יסע שימעון פרס לארצות־הברית בעוד כמה ימים, הוא יכול לצפות לקבלת־פנים חמה.

הוא ייפגש עם חברי הסנאט ובית־הנבחרים. הם ידברו בקול עמוק ורב־חשיבות על הצורך בצעדים דראסטיים מצד ממשלת־ישראל כדי להרק את החגורה שלנו, להעלות (או להוריד) את הריבית, לצמצם את ההוצאות, ולגזור עלינו גזירות שונות ומשונות.

אבל פרס יוכל לצחוק בליבו. כי ב־כיסו יהיה מונח דוח סודי של השגרירות הישראלית, המפרט את הסכום המדוייק ששולם לכל אחד מן הנוכחים בפגישות כדי שיעשה את רצונה של ממשלת־ישראל.

ישראל תקבל נרבה נוספת.

גם בלעדיה מממנת ארצות־הברית את ישראל בשיעור שאין לו אח ורע בהיסטוריה האנושית. המענק האמריקאי לישראל עולה ללא שיעור על כל סיוע של ארצות־הברית למדינה כלשהי בעולם. אם מתרגמים אותו למושגים של דולארים־לנפש.

כל מישפחה אמריקאית תורמת מדי שנה סכום העולה על 40 דולר.

כל מישפחה ישראלית מקבלת מדי שנה מענק אמריקאי בסכום העולה על 2500 דולר.

כלומר: סכום העולה על 200 דולר לחודש או שיבעה דולר ליום!

■ ■ ■

כל זה היה טיבעי למדי, אילו היתה ישראל מעצמת על עולמית, ואילו היתה ארצות־הברית מושבה של ישראל.

איני יודע כמה הפיקה בריטניה הגדולה בשעתו מהודו, כאשר זו היתה מושבה בריטית. או כמה הפיקה בלגיה מן הקונגו, כאשר שלטה שם באמצעות צבא־כיבוש אכזרי. או כמה מפיקה כיום ברית־המועצות מגרמניה המיזרחית.

אילו היה קיים בכוכב רחוק מוסד־מודיעין, החוקר את המתרחש בכדור־הארץ, והוא היה שומע פרטים על יחסי ישראל־ארצות־הברית, הוא היה עשוי בהחלט להסיק שארצות־הברית היא מושבה ישראלית.

היא היה עשוי להניח כי ישראל מונה 220 מיליון תושבים, וארצות־הברית ארבעה מיליון.

לפני כמה שבועות שידר קול אמריקה, הכפוף לממשלת ארצות־הברית, ראיון עם מנהיג אש"ף. ישראל מחתה בחריפות על שערוריה זו. ואכן, ממשלת ארצות־הברית התנצלה פומבית באוזני ישראל, ביקשתה סליחה ומחילה והת־חייבה שלא לחזור על מעשה מחפיר זה.

כך מדברת מדינה בכושה, הננזפת על־ידי הבובש.

במערכת־הבחירות הנוכחית קיימת התחרות בין כל המועמדים על חסדיה של ישראל. רונלד רגן וולטר מונדייל מתרפסים לפני ממשלת־ישראל, כשכל אחד מהם משתדל לעלות על רעהו (או, ליתר דיוק, לרדת מרעהו). כאשר רגן מחווה קידה, מונדייל מתכופף. כאשר רגן יורד על ארבע, מונדייל זוחל על הארץ. הם מתנהגים כראשי־שבטים אפריקאיים במאה שעברה, שביקשו את חסדיו של הנציב הבריטי או הצרפתי.

בבית־הנבחרים נערכת התחרות פרועה עוד יותר. שם מדברים לא רק על הענקת כספים לישראל, אלא גם על מחוות דרמאתיות, כגון העברת השגרירות האמריקאית לירושלים.

מובן שצעד כזה היה מערער את מעמדה של ארצות־הברית בכל ארצות־האיסלאם, מאינדו־נסיה ועד מארוקו. אך אין זה מטריד את המ־חוקקים, הרוצים להיבחר מחדש. הם רוצים לחוקק חוק, ולהניח לנשיא רגן להטיל עליו וטו.

מה יש? שהוא יאבד את הדייסה!

■ ■ ■

מכל ענפי הייצוא של ישראל, זהו הענף הכדאי ביותר. אנחנו מייצאים תרומות לאנשי־מימשל אמריקאים, וגובים בתמורה מענקים.

תמורת השקעה של 4.25 מיליון דולר ברכישת הקונגרס האמריקאי, אנחנו מקבלים מענק של 2.6 מיליארד. זהו העסק של המאה: תשואה של 60.000%.

המענק המיוחד הצפוי „לשיקום כלכלי" מגריל תשואה זו עוד יותר.

אילו ניתן היה לרפא את חוליי הכלכלה הישראלית בגשם זה של דולארים, לא היה לנו מה לדאוג. הצרה היא שלא די בכך, ולדעת כמה אנשי־מיקצוע זה רק מחמיר את המצב.

■ ■ ■

דבר אחד ברור: ישראל אינה המדינה ה־51 של ארצות־הברית, כפי שטוענים לפעמים. נכון יותר לומר כי הקונגרס האמריקאי הוא אחד השטחים המוחזקים של ישראל.

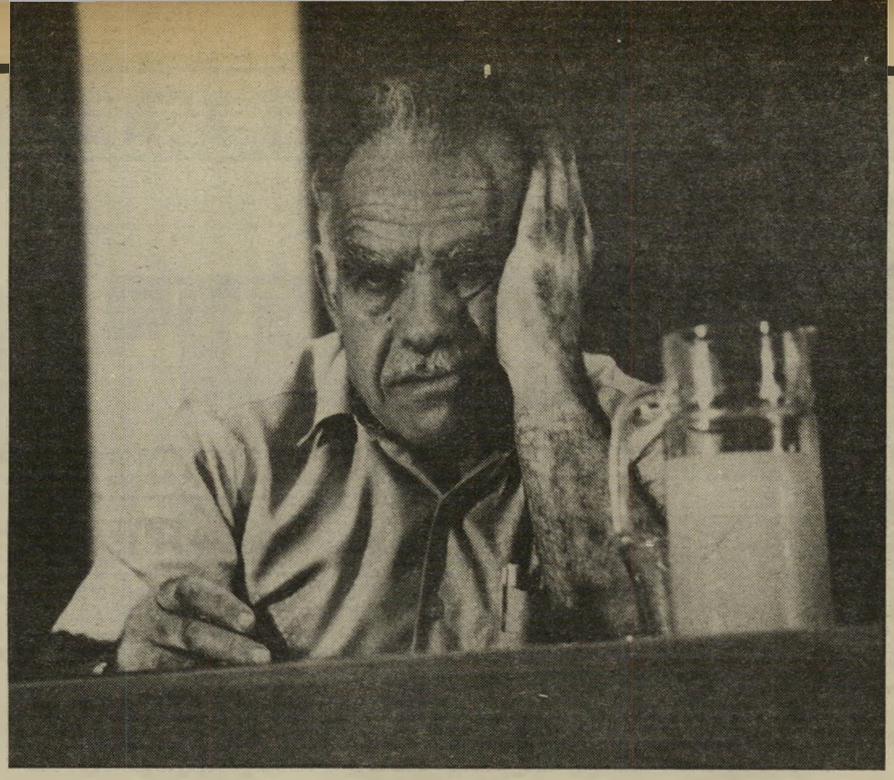

מילחמת ש' בש'

מסך־עשן אופף את כל גיזרות המילחמה במצודת זאב. הקרבות נמצאים עתה כמעט בשיאם, והם מתחזקים משעה לשעה.

כאשר יסיימו כל הלוחמים הזוטרים להיאבק זה בזה, תתבהר התמונה. לקרב הגדול באמת יישארו שניים — יצחק שמיר ואריאל שרון. הקרב המיועד כבר זכה השבוע לכינוי השאול מהמילון הצבאי: מילחמת שין בשין.

אריאל שרון רואה תמיד מול עיניו רק את היעד הבא במילחמתו הכוללת. החל מהשבוע, היעד הזה הוא כיבוש ראשות תנועת החרות. מכאן קצרה הדרך לתיכנון היעד הבא — ראשות־הממשלה.

איך הצליח האיש, שבחודש פברואר 1983 נאלץ לוותר על תיק־הביטחון, לשוב בתוך זמן קצר כל־כך למרכז הזירה הפוליטית, ואף להחזיק בידיו את הקלפים הטובים ביותר?

על כך כבר נאמרו תילי־תילים של מילים. מאז החליף שמיר את מנחם בגין, השבוע לפני שנה, נמצא שרון בעליה מתמדת (העולם הזה 16.4.84). אבל ההצלחה הגדולה ביותר שלו היא חיסול כל היריבים שלו בדרך.

אך עדיין יש לו בעיה. כוחו בקרב תומכי חרות גדול פי כמה מכוחו הממשי במרכז התנועה. עתה הוא רוצה לתרגם את הצלחתו ברחוב לכוח אדיר במצודת־זאב.

אחד נגד כולם

הרכב המרכז הנוכחי אינו מאיר לשרון פנים. המרכז הזה מכהן מאז ועידה שנערכה בשנת 1978. רשומים בו מעט פחות מ־1000 איש, ומיספר זה כולל גם כאלה שהלכו לעולמם וכאלה שהלכו לדרך אחרת, לתחיה או ליחד.

שני־שליש מחברי המרכז נבחרו בוועידה, השלישי הנותר מונה על־ידי מנהיג התנועה, מנחם בגין, שעשה אז חסד עם ותיקי התנועה ומקופחים אחרים, שלא נבחרו לוועידה בסניפים.

הגרעין המוצק של אנשי שרון הנוכחי מנה בערך 70 איש. היו אלה חבריו מתנועת שלומציון שצורפו למרכז־חרות כקבוצה. אחרי שאריק עצמו הצטרף לחרות מייד אחרי בחירות המהפך.

יושב־ראש מחלקת האירגון אז היה מיכאל דקל, מנאמניו של יצחק שמיר. אין ספק שהמרכז הנוכחי מייצג היטב גם את נטיות הלב של המיועד לסגן שר־הביטחון.

כל עוד בגין תיפקד, היו ניחושים שונים ומשונים לגבי כוחו הממשי של כל אחד מהמחנות במרכז. בבת אחת, ערב ראש השנה תשמ"ד, נערכו הכל למיבחן־כוח. שמיר התמודד על ראשות הליכוד מול דויד לוי. שמיר זכה ב־436 קולות של חברי המרכז, ולוי זכה ב־302.

לוי התייצב או לברו מול תלכיד מרתק של מחנה שמיר, שנתמך על־ידי אנשיהם של שרון, משה ארנס, יורם ארידור וחיים קורפו.

אחר־כך התפטר ארידור מתפקידו כשר־האוצר, בגלל הדלפת רעיון הדולריזציה, ומחנהו נמחק. שמיר מינה את יגאל כהן־אורגד לתפקיד שר־האוצר, וחיזק בכך את מחנהו של ארנס. לוי נפגע מאוד מיחסם של אנשי שמיר (העולם הזה 7.12.83), ומכך שלא קיבל את תיק־החוץ המובטח, והחל פוזל לעבר שרון.

אריק נפגע מכך שהושאר כשר בלי־תיק, ואנשיו ניסו לפוצץ את ישיבת מרכז־חרות שהתכנסה בראשית השנה (העולם הזה 18.1.84). ערב אותו כינוס בא מיכה רייסר, מאנשיו של לוי, ללישכתו של אריק כדי לדבר אל ליבו בענייני התנועה הבוערים. באותו היום הובס אריק קשות, כאשר נציגי ההסתדרות הציונית העולמית סירבו לבחור בו לתפקיד ראש מחלקת־העליה, במקומו של רפאל קוטלוביץ שהודח, והוא רתח מכעס.

אחר־כך החליטה הכנסת על הקדמת הבחירות, ואריק עשה מעשה נועז ביותר: הוא החליט להתמודד מול שמיר, ראש־ממשלה המכהן בתפקידו, על ראשות הליכוד בבחירת לכנסת ה־11.

גם הפעם התמודד אחד מול כולם. כל המחנות התייצבו לימין שמיר. אריק קיבל 306 קולות ושמיר 407. בערב חג־הפסח החלו לתפוס בתנועת החרות שלא במיקרה זכה אריק בהצבעה זו ב־42 אחוז מהקולות.

בלילה הזה הבין לוי שהוא איבר את מרבית חייליו בשטח.

כל חבר מרכז נתן הסבר אחר לתוצאות המפתיעות. אחר־כך באו הבחירות לשביעיות המפורסמות שהרכיבו את רשימת חרות לכנסת בבחירות האחרונות, ואנשיו של אריק יכלו להתהדר בהכנסתו של ח"כ זה או אחר לכנסת. בפועל, הם דאגו רק לשרון.

אבל רק אחרי שנודעו תוצאות הבחירות לכנסת הבין אריק, שהצליח השלב הראשון במילחמת כיבוש הנהגת חרות. הוא זכה לאהדה רבה במקומות שבהם הופיע ערב־הבחירות, ולכל היה ברור שהפעם אי־אפשר להשאיר אותו כשר ללא תיק, אם הליכוד ישתתף בממשלה.

ברית הממורמרים

בחודש האחרון, מכל מיני סיבות, פרצו במיסדרונות המצודה קרבות קטנים. קרבות אלה, מאבקים

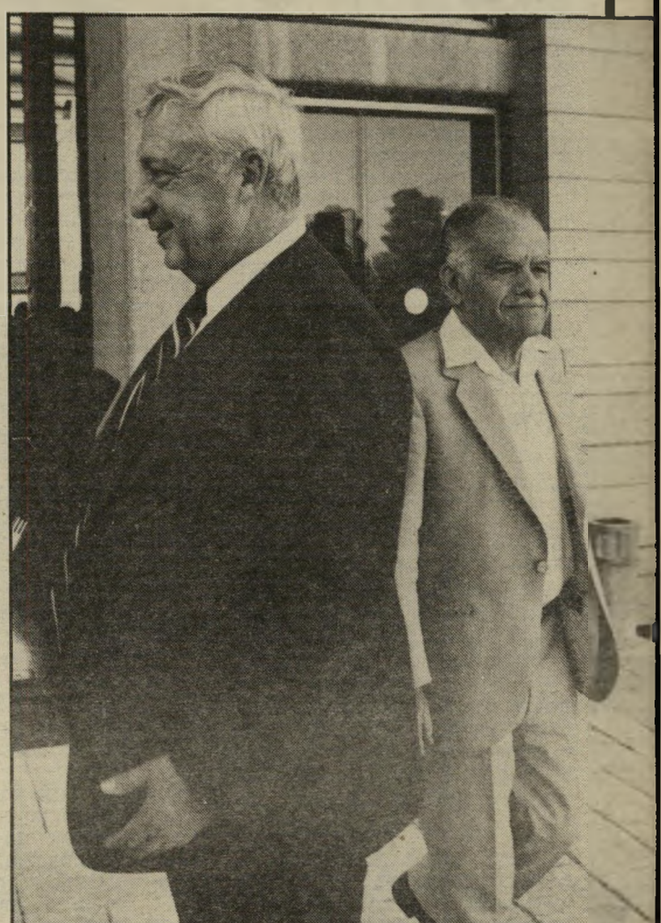

גב אל גב יצחק שמיר ואריאל שרון ניצבים גב־אל־גב, בצאתם ממישכן הנשיא (למעלה). גם ביריבות הנוכחית ביניהם הם מפנים את הגב זה לזה. משמאל: שרון בישיבה.

על כבוד וכיבודים, האפילו מעט על הקרב האמיתי. אך גם להם, בחשבון סופי, יש חשיבות.

במשך כל תקופת המשא־ומתן הקואליציוני הצליח לוי, באמצעות יועצו האישי אבנר סרוסי, להשניא עליו את צמרת התנועה בגלל הצהרותיו, מעשיו ובעיקר בגלל סידרת הדלפות מגמתית, שמייחסים אותה ללישכתו של שר־הבינוי־וה־שיכון.

ההסכם הקואליציוני החדש לא הקל על שמיר. מתוך תשעה תיקים נותרו לתנועה רק שישה ועליהם התחרו לא פחות מעשרה מועמדים.

בחודש יוני 1982. ראש־הממשלה דאז, בגין, קיווה שהוא יופיע במושב הפתיחה של הוועידה עטור ניצחון מזהיר בלבנון.

ההמשך ככר שייך להיסטוריה. הוועידה נדחתה מפעם לפעם, בגלל סיבות אובייקטיביות שונות. היום ברור, שהבחירות הללו אינן משקפות כלל את המצב בשטח.

לכן יידרשו בחירות חדשות.

אם מדובר בבחירות, הרי שלאגף האירגון יש תפקיד נכבד ביותר בניהולן. אגף־האירגון נשלט כיום על־ידי אנשיו של לוי. מיכה רייסר ורפי דואק לא ייצאו מעורם לעזור

הרבה ממורמרים יש בחרות, והם מנהלים קרבות קטנים. אלה מכינים את הקרקע למילחמה הגדולה, של שרון נגד שמיר

כל־אחד שלא נכלל בשישיה הנבחרת חש עצמו מקופח, רואה בשמיר ובמחנהו אוייב, חולם על נקמה ובודק דרכים להתחבר עם היריב.

לשמיר לא היה מעולם מחנה אישי מוגדר. המחנה שלו היה מורכב, בעצם, מאנשיהם של דקל ורוני מילוא.

בישיבת המרכז האחרונה, לפני שבוע, שהתכנסה כדי לאשר את ההסכם הקואליציוני ואת מועמדי חרות לממשלת האחדות הלאומית, פרצה טינתם של רבים באולם למילוא ולדקל, שניהם ח"כים ששמיר התחייב למנותם כסגני שרים — דקל כסגנו של רבין במישרד־הביטחון, ומילוא כסגנו שלו במישרד־החוץ. בינתיים עוכב עניין מינויי הסגנים. שמיר, בניגוד לבגין, התגלה כפוליטיקאי לא מוצלח ביותר, והפקיר את הזירה הפנימית למילוא ולדקל, שלמען כיסאם שלהם, גרמו לריכוז האש נגד שמיר עצמו.

ערב מילחמת לבנון התקיימו בסניפי חרות ברחבי־הארץ בחירות לכ־ראת הוועידה, שהיתה אמורה להתכנס לשרון, אך בוודאי שהם יעשו כל מאמץ לחבל במחנהו של שמיר ובמזדהים איתו.

לוי הוא יושב־ראש הוועידה המתמדת, שגם לה יש חלק במישחק המרכז הבא, גם כאן אין זה פועל לטובת שמיר.

בבחירות אלה יקבעו פני המרכז הבא. לא פחות חשוב: ייקבעו בהן התפקידים הביצועיים והאירגוניים בתנועה. מי שיהיה בעל רוב במרכז, או יתקרב לרוב, יצליח אף להביא להשתלטות אנשיו על בניין המצודה עצמו.

"אריק מול פרס!"

עד לפני הבחירות הצפויות יתבקש מילוא להיפרד מתפקידו כיושב־ראש אגף־ההסברה, בטענה שהוא לא יוכל למלא בו־זמנית שני תפקידים. סביב תפקיד זה כבר מתרכז המאבק בין שמיר ושרון.

הוועידה הצפויה אמורה לבחור ביושב־ראש התנועה וההנהלה. כיום ממלא את התפקידים מנחם בגין, למרות שמזה שנה אין כל קשר בינו ובין התנועה. שרון מעוניין בהפרדה בין שני התפקידים כדי להבטיח לעצמו שאם אי־אפשר יהיה לסלק את שמיר בסיבוב הראשון, הרי שלפחות אפשר יהיה לכבוש עמדה נוספת בשדה הקרב.

מייד אחרי הרכבת המרכז החדש יוכל שרון, כך הוא סבור, להיות בעל הרוב הממשי בו. הוא בונה את הנחתו על התחושה שחברי התנועה תומכים בו או ביריבים אחרים שלו, שאותם הוא מחסל בשיטתיות בעצם ימים אלה.

השבוע הסבירו אנשיו של שרון, שההסכם הקואליציוני החדש משחק לידיו. בחודש אוקטובר 1986 אמורה להתבצע הרוטציה. על־פי ההסכם נאמר, שאם נבצר משמיר או משימעון פרס, מכל סיבה שהיא, למלא את תפקידם, תיקבע מיפלגתם את נציגה, שימלא את מקומו ותפקידו, בהסכמת הצד השני.

אמר השבוע אחד מיועציו המסונ־וורים של שרון: „אין ספק שאחרי הוועידה שמיר יימחק. אריק יתייצב בראש. אז הוא יוכל לאלץ את פרס לקבל אותו ולממש את הרוטציה או לצאת לבחירות. לאריק אין ספק שהוא ינצח, והוא גם בטוח שפרס יודע זאת."

מלבד שרון לא מעוניין איש בקיום וועידה, אך אי־אפשר לדחות אותה לנצח. חוקת התנועה פועלת לטובת דורשי קיום הוועידה.

מסיבה זו החליט שמיר שלא להותיר את השטח רק לאנשי שרון. הוא פנה לידידו ארנס, שהוא שר ללא־תיק, וביקש ממנו שיתרכז עתה בטיפול בשיקום התנועה. ארנס לקח עימו לחדרו במצודת־זאב את ראש־לישכתו במישרד־הביטחון, אילנה בינשטוק, והוא פתח בגיוס חברים חדשים לחרות, כמישקל־נגד להצ־לחתו בשטח של שרון.

לוי מודע היום לסחף שחל במחנה שלו, ובעיקר במעוז שלו, תכלת לבן — תומכי חרות בהסתדרות. הוא ינסה להציל את מה שהוא יכול באמצעות המנגנון האירגוני המשומן שלו במצודה.

עד לקיום הבחירות וכינוס הוועידה, שתיבחר מרכז חדש, עומד להיות שמח בתנועה, שעד לפני שנה לא העזה לערער על דבר היושב־ראש.

בימים הקרובים יתמקד בניסיון אנשי־שמיר להביא להדחת אריזור מתפקידו כיו"ר הממכירות, ובניסיון של כל מתנגדי שמיר למנוע את מינויים של דקל ומילוא כסגני־שרים.

בו־זמנית תיפול פצצה חדשה מעל לגג המצודה. היא קשורה לדרך שבה נוהל הצד הפינאנסי של חרות, וגילויים מאחורי הקלעים על הקרן פושטת הרגל, קרן תל־חי (ראה מדור תשקיף).

יריביו של שמיר מימים ימימה מתכוונים להוציא נגדו חומר חמור על עברו. אחרי שנה של שתיקה־מאונס, הם מתכוונים לספר עליו, כריבריהם, „את כל האמת." הרמזים הם מכיוון אנשי לוי בתל־אביב.

אם יתמנה דקל כסגן שר־הביטחון, מכינים יריביו חומר על דרך תיפקודו בתחום ההתנחלויות עוד כשהיה סגן־שר־החקלאות.

יריביו של לוי ישלפו סיפורי אלף־לילה־ולילה על הנעשה במישרד הבינוי והשיכון ובלישכתו המבוצרת.

בקיצור, הכל ילחמו בכל. ושלא כפי שהיה נהוג עד עתה בתנועה, כל המילחמות יתנהלו בפומבי.

שרון ממתין בצד. במצבו הנוכחי אין לו כל סיבה שבעולם לקחת חלק בקרבות הקטנים. לכן הוא נטש את אריזור בחצי הדרך, ולכן הוא לא ייצא מעורו כדי למנוע משמיר למנות את סגני־השרים שבהם הוא רוצה.

שרון יודע שמייד אחרי־כן יתחיל הקרב אמיתי שלו, ועתה הוא מתרכז בהכנתו, כאיש צבא מיומן.

אילו השכיל שמיר בשבועות האחרונים לפייס את יריביו, יתכן שהיה עוצר לזמן מה את התהליך הבלתי־נמנע. משנהג בדרך שונה, סלל את הדרך לפני שרון לגבור עליו בתוך זמן קצר ביותר.

בן־ציון ציטרין■

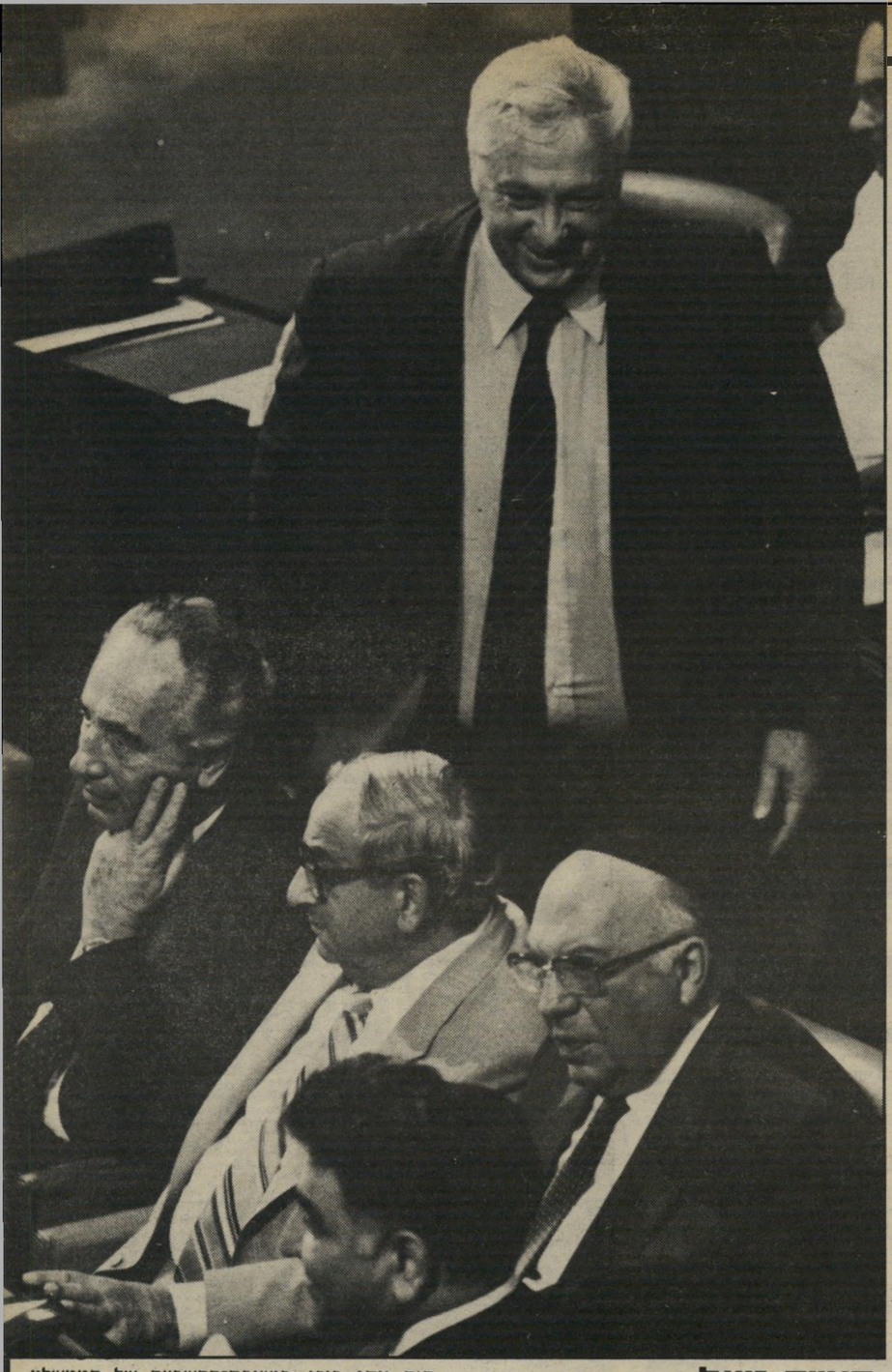

האיום מעל

שר־המיסחר והתעשיה, אריאל שרון, ניצב מאחורי ראש־הממשלה, שימעון פרס, סגנו יצחק נבון, והשר־ללא־תיק יוסף בורג, בישיבת־ההשבעה של הממשלה החדשה, שנערכה בשבוע שעבר בכנסת. שרון הפך לסכנה הגדולה ביותר לממשלת האחדות הלאומית.

הברית החדשה

אריאל שרון מחייך, לצידו של יורם ארי־דור, בתום ישיבת מרכז חרות שאישרה את ההסכם הקואליציוני. שרון הפסיד באותו ערב, הפסד טאקטי.

אי־אפשר היה להכניס את כל שרי הממשלה החדשה לתצלום אחד. על כן צילם

ממשלה בבי סוף

2 כיסאות לבורג יוסף בורג, שנושל מכל תיקיו, עמד במשכן הנשיא כשהוא אוחז בידיו בשני כיסאות שעמדו לפניו. לידו: משה ניסים, אריאל שרון ויצחק מודעי.

ך צחק שמיר ומנחם בגין שכבו זה על גבי זה, שניהם חיכו שמישהו יכניס אותם למכונית.

היו אלה תמונותיהם של השניים, זו של בגין, ממוסגרת, הוורדה זה עתה מהקיר במישרדו של ראש־הממשלה. זו של שמיר היתה בדרך למיסגור.

על הקיר במיסדרון לישכת ראש־הממשלה תלויות תמונותיהם של כל ראשי־הממשלה לשעבר. עם היכנסו של שימעון פרס למישרד, טרח אחד הפקידים הוריזים להוריד את תמונתו של בגין, שהיתה תלויה מעל כיסאו של שמיר, ובו־זמנית לקח את תמונתו של שמיר כדי לצרף אותה לתמונות ראשי־הממשלה לשעבר. בעוד שנתיים (אם יחזיקו מעמד עד אז), תחליף תמונתו של פרס את תמונתו של שמיר.

פרס קרן מאושר כשהגיע ביום השישי למישרד המכובד — בפעם הראשונה כראש־ממשלה. הוא היה משהו. הוא היה מבולבל מדי. אבי פזנר חילץ אותו מן המצב המוזר, אבל רק לזמן קצר: „אתם מקבלים את הפיקוד על המישרד," אמר לו.

מיצעד ללא סוף

ב חדר הסמוך למישרדו של ראש־הממשלה נערך שולחן ועליו כוסיות משקה וכיבוד קל. כל פקידי המישרד עמדו נרגשים סביב השולחן וחיכו למכובדים. מתתיהו שמואלביץ, מנכ"ל המישרד, זרח כולו — כמה ריגעי אושר אחרונים, לפני שגם הוא יפנה את מקומו.

פרס נכנס לחדר כשהוא מלווה בהבזקי מצלמות. חיוכיו רחבים. שמיר ניסה גם הוא להיכנס, אך צלם נסער שעמד וצילם את פרס, דחף את שמיר דחיפה הגונה, כדי שלא יפריע לצילום. שמיר עטה על פניו הבעת עלבון צורב, תמיהה וייאוש. אחרי רגע התאושש, נכנס פנימה כשהוא לובש על פניו חיוך לצורך המאורע.

הטקס היה קצר, שמיר בירך את פרס, פרס בירך את שמיר. השניים הקישו כוסיות, המצלמות תיקתקו וזהו. כל־כך קל וקצר, בשביל זה היו דרושים כל־כך הרבה לילות ללא שינה? בשביל זה היה צריך לשגע את כל העם?

השניים עברו בסך בין הפקידים, לחצו ידי כולם ונמלטו לחדרו של ראש־הממשלה. אחרי שיחה קצרה נשאר פרס במקומו ושמיר נאלץ לעזוב וללכת למישרד החוץ. שם לא חיכו לו כל טקסים, לא היה לו עם מי להתחלף.

לבוש חגיגית ופיזר חיוכים מהירים, תוך שהוא עושה את דרכו במעלה המדרגות.

למעלה, במישרד, כבר המתינו כל הפקידים הקבועים. בצידם עמדו, מבויישים משהו, הפקידים החדשים. איש לא ידע באותו היום מי אחראי על הסידורים.

יוסי ביילין, שהיה דובר מיפלגת־העבודה והעומד לקבל את תפקיד מזכיר־הממשלה, עמד בצד המיסדרון, במיקטורן כהה הדור ובחולצה לבנה. הוא לא כל־כך ידע מה עליו לעשות באותו הרגע.

טקס חילופי־הגברי עמד להתחיל, והוא חיפש במבטים נואשים את אבי פזנר, יועצו לתיקשורת של יצחק שמיר, שיציל אותו מן המצב המביך.

עיתונאים עטו עליו מכל עבר כשהם שופכים זרם של בקשות. וביילין לא ידע אם בסמכותו לאשר

שלט לכל שר דויד לוי (עם הנב למצלמה) ומולו שמיר ופרס, בישיבת הממשלה הראשונה. בגלל ריבוי השרים הונח שלט ועליו שמו של כל שר, כדי שיידעו איפה לשבת וכדי שלא ישבו בלתי־חשובים במקום החשובים (מימין ללוי שילטו של יצחק רבין).

אותם „העולם הזה" חתיכות־חתיכות, ומקווה שאיש לא נשמט בטעות. אפשר לספור

מכוניות בלי חיק שורה של מכוניות סובארו שכוררות עמדה ביום הראשון לפני מישרד ראש־הממשלה. בסיום ישיבתה הראשונה של הממשלה החדשה, קיבלו השרים החדשים והשרים ללא תיק, שלא היה להם ממי לקבל וולוו.את המכוניות היפאניות.

אחר־כך, ב־11 בבוקר, באו כולם לבית הנשיא, לצילום המסורתי: הם נכנסו אחר־אחד, בזוגות ובשלשות. נראה היה שהמיצעד הארוך מסרב להיגמר.

עמי גלוסקא, עוזרו של הנשיא, טרח וסידר את כולם בשורה אחת ארוכה־ארוכה — ממשלה מקיר לקיר. השרים נעמדו כמו ילדים טובים, כשמולם סוללה של צלמי טלוויזיה ועיתונות.

התברר שהשורה ארוכה מדי. הצלמים ביקשו את השרים להצטופף, והם נדחקו בצייתנות אחד אל השני.

שוב נאומים וברכות, הרמת כוסית — אחרי כל הכוסיות של היומיים הקודמים, שעברו ללא שינה, היו רבים מהשרים די שתויים — עוד כמה צילומים ועוד הבזקים, וסוף סוף יכלו ללכת לנוח.

ביום הראשון יום־עבודה רגיל — ישיבת־ממשלה.

יצחק מודעי, שר־האוצר החדש, הגיע ראשון למישרד ראש־הממשלה, אפילו לפני פרס. הוא היה לבוש בחליפת ספארי, ירד מן הוולוו, חייך ואץ פנימה בצעדים גדולים.

אחריו בא ייגאל הורביץ, כשהוא נוהג במכוניתו הפרטית (ב.מ.ו חדשה ומהודרת). במכונית הבאה נהג גידעון כשנהגו יושב לידו. הוא יצא מן המכונית, לבש את המיקטורן ונכנס פנימה.

קרוב לשעה תשע הגיע ללישכתו שימעון פרס.

מכוניתו החליקה פנימה, אל האכסדרה שבכניסה לבניין. אנשי־הביטחון קפצו מתוכה, כשהם שולחים סביב מבטים חשדניים. גבר גבה־קומה, חבוש כיפה, צעד בכיוון ראש־הממשלה בדיוק ברגע הקריטי שבו יצא פרס ממכוניתו. שוטר זריז אץ אליו, עצר אותו, שאל אותו בטון סמכותי, לאן בדיוק הוא הולך ואף ביקש ממנו תעודות.

כעבור כמה שניות של מבוכה התברר שחובש הכיפה הוא עוד שר בממשלה הענקית — יוסף („יוסקה") שפירא, שר ללא תיק, מטעם מורשה. השוטר התנצל והשר הורשה להיכנס לתוך הבניין.

בתוך חדר־הישיבות, על שולחן ארוך בלי סוף, היו מונחים בקבוקי־משקה, פירות העונה, מאפרות, ניירות והחשוב מכל — ליד כל מקום ישיבה היה מונח שלט קטן שעליו שמו של השר. כל־כך הרבה שרים, שלא תהיינה טעויות.

ישיבת־הממשלה נפתחה בחגיגיות. פרס היכה פעמיים בפטיש העץ, בירך כמה ברכות והכל ניגשו לעבודת־הקיצוצים.

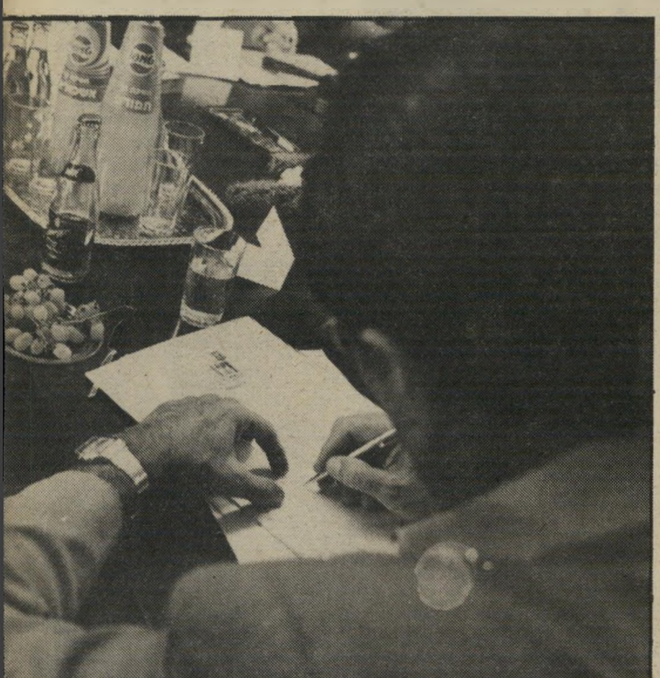

גזירות? יצחק מודעי, שר־האוצר החדש, היה הכוכב של ישיבת הממשלה הראשונה, מכיוון שזו דנה בצעדים הכלכליים. עליו הוטל למסור את החלטות הממשלה לתיקשורת בתום הישיבה.

שולחן ארוך־ארוך שולחן הממשלה לא נראה ללא סוף. על השולחן מוצבים בקבוקי שתיה קלה, פירות העונה בצלחות גדולות וכיבוד קל. גם מאפרות מפוזרות על השולחן. שימעון פרס יושב במרכז (בתמונה משמאל) ושותפו יצחק שמיר לשמאלו.

סגנית לשר? לאה רבין (משמאל), אשתו של שר־הביטחון יצחק רבין, היתה היחידה מבין נשות שרי־העבודה שהצטרפה לבעלה בטקס החילופים במישרדי־הממ־ שלה. בתום קבלת הפנים הרישמית לרבין היא הצטרפה אליו לקוקטייל, בקומה השביעית בבניין.

(המשך מעמוד 13)

אמנון רובינשטיין, שר־התיקשורת החדש, איחר ביום הראשון לישיבה. לא ברור אם הביא פתק מההורים. גם יצחק פרץ בא באיחור, כשהוא נוהג במכונית ללא מיספר. הוא עורר את תמיהתם של השוטרים השומרים על פתח הכניסה, אך אלה לא העזו להעיר לו. הרי הוא שר בממשלה.

מיגרש־החניה היה עמוס מכוניות. בשלב הזה כבר החלו לפשוט לחישות שבימי הראשון לא יוכלו העובדים הקבועים של המישרד להחנות את רכיבם בתוך החצר. יש יותר מדי מכוניות וולבו ואין די מקום לכולן. מישהו הציע להביא למקום שוטר־

שמיר למיסגרת תמונתו של יצחק שמיר נלקחה למיסגור, כדי שיוכלו לתלותה יחד עם תמונות ראשי־הממשלה לשעבר. תמונת בגין נלקחה מחדרו של שמיר.

תנועה, כדי שינווט את כל כבודת הרכב.

קורקינט בלי תיק ★

דישיבה הסתיימה לקראת הצהריים, חלק מן השרים אצו לנמל־התעופה, להיפרד מנשיא המ־ דינה שנסע להולנד.

ייגאל הורביץ יצא בזריזות וקיבל מכונית סובארו שכורה, מתוך שורת המכוניות שעמדה בצד והמתינה לשרים החדשים. הוא השאיר במיגרש החניה את מכוניתו הפרטית, למורת־ רוחו של האחראי על הרכב במישרד ראש־הממשלה, ונרחק לתוך המכונית השכורה. „זה קורקינט ליד המכונית שלי," אמר הורביץ.

שרים חסרי תיק נשארו האחרונים במישרד. הם עשו סיורים במיסדרונות, ניסו למצוא לעצמם חדר פנוי שיוכל לשמש להם כלישכה.

יצחק פרץ יצא כשהוא רוטן בחיוך (משום־מה, הוא תמיד מחייך). הוא סירב בצייתנות לענות לשאלותיהם של העיתונאים. „פרס ביקש שלא נאמר כלום, מודעי מסר את הודעת הממשלה," אמר כמו תלמיד טוב ששינן את תלמודו.

הוא גם טען כי מישהו רוצה לתת לו לישכה באחד המישרדים בירושלים המיזרחית, מישרדים שעומדים ריקים כבר זמן רב. אך הוא אינו רוצה. „מרבית בוחריי באים ממיזרח ירושלים," פלט בציניות. הוא רוצה לישכה במישרד ראש־הממשלה. קרוב לצלחת — קרוב לעניינים.

תיק עור אין לו, לפחות שיהיה עניין מסביב. הוא אינו רוצה ללכת לגלות.

השרים יצאו אחד־אחד. העיתונאים הרבים שחיכו להם התבלבלו בספי־ רתם, ולא ידעו כמה יצאו וכמה נשארו. ממשלה יצאה לדרך.

ענת סרגוסטי ■

איפה לעמוד? שר־הביטחון היוצא משה ארנס, והנכנס, יצחק רבין, מצביעים בנפרד על הנקודה הלבנה, שבה עליהם לעמוד בטקס החילופין במישרד־הביטחון.

במדינה

הכנסת
עיר ואום בישראל

ההסכם בין מיפלגת־ העבודה והרשימה המתי־ קדמת יצר תקדים חשוב

במצב מגוחך מצא את עצמו השבוע ראש המועצה המקומית של אום־ אל־פחם, האשם מחמיד.

העסקן הצעיר, שהיה המועמד החמישי ברשימת רק"ח לכנסת (ולא נבחר), קרא בעיתון יריעה שהקפיצה אותו. תוכנה: במשא־ומתן שהתנהל בכנסת בין סיעות המערך והרשימה המתקדמת, הוסכם לרון בהענקת מע־ מד של עיר לאום־אל־פחם.

זאת היתה צריכה להיות יריעה משמחת למחמיד. באום־אל־פחם יש קרוב ל־30 אלף תושבים, והיא ה„כפר" הגדול ביותר בישראל, ואולי בעולם. הענקת מעמד של עיר תחולל מהפכה במצבה, שהוא כיום מוזנח ומפגר.

אולם מחמיד לא שמח. הוא נרגז ביותר. הוא חשש שהידיעה תגביר בכפר את האהדה לרשימה המתקדמת, שהתחרתה בבחירות האחרונות עם רק"ח על המקום הראשון במקום.

על כן השמיע באוזני עיתונאי יהודי מדבר הודעה אשר יכלה להיות משעשעת: אין הוא מעוניין במעמד של עיר, אמר, אם זה יבוא מידי הרשימה המתקדמת.

„השתלשלות טראגית". ההס־ כם שהקפיץ את ראש־המועצה היה סיכום של כמה פגישות, שנערכו בין סיעת מיפלגת־העבודה והרשימה ה־ מתקדמת.

זה התחיל כאשר הסיקה מיפ־ לגת־העבודה שהיא זקוקה לשני הקולות של הרשימה המתקדמת כדי להביא לבחירת מועמדה לתפקיד יו"ר הכנסת, שלמה הילל. הילל היה שר־ המישטרה כאשר נהרגו שישה ערבים ביום־האדמה, ב־30 במארס 1976, שהפך יום היסטורי לערבים. הציבור הערבי נטר לו על כך, ואנשי הרשימה המתקדמת הודיעו כי לא יוכלו להצביע בעדו. הם העדיפו את אבא אבן. בעיקבותיהם הלכה רק"ח.

אולם במיפלגת־העבודה התקבלה ההחלטה להציע את הילל, ובגלל סיבות פנימיות אי־אפשר היה לשנות את ההחלטה. אחרי כמה מגעים אישיים, פנתה המיפלגה אל הרשימה המתקדמת, רשמית. זו תבעה כמה מחוות, כדי לאפשר את הבחירה.

לבסוף, רקות מעטות לפני ה־ הצבעה, הושג הסכם בנוכחות חיים בר־לב ושלמה הילל. הוא כלל כמה סעיפים. בין השאר:

● אנשי המערך, והילל עצמו, הביעו את צערם על אירועי יום־ האדמה, שבהם נהרגו אזרחים ערביים חפים־מפשע. „כתוצאה מהתפתחות טראגית." (אנשי הרשימה המתקדמת ביקשו להוסיף כי האשמה רובצת על אלוף פיקוד הצפון דאז, רפאל איתן, שנתן לחיילים את הפקודה לפתוח באש. אך הילל ביקש שלא לפרט את ההשתלשלות).

● המערך התחייב לשתף פעולה עם הרשימה המתקדמת וכוחות אחרים כדי לשים קץ לכל תופעות אי־ השוויון וההפליה נגד האזרחים ה־ ערביים. זוהי הפעם הראשונה שהמערך הכיר פומבית בקיומה של אפליה זו.

● הילל התחייב למנוע כל הפליה נגד חברי סיעה כלשהי בכנסת.

● מיפלגת־העבודה התחייבה לת־ מוך בהענקת מעמד של עיר לאום־ אל־פחם. הרשימה המתקדמת העדיפה דרישה זו, בעיקבות המאורעות שהיו שם לרגל „ביקור" מאיר כהנא.

● מיפלגת־העבודה הסכימה לדון באופן חיובי בהקמת אוניברסיטה ערבית בישראל — עניין בעל חשיבות רבה לאינטליגנציה הערבית בארץ, המעסיק במיוחד את הרשימה ה־ מתקדמת.

אני הייתי שם

מפלאי הדמוקרטיה

ביום השני שעבר, במהלך הנאמת הרגשנית שהשתפכה על הכימה באולם אוהל־שם, בכינוס מרכז מיפלגת העבודה, התיישב לידי לפתע צעיר שמילמל מילים בלתי־ברורות, מתוך אוסף רפים שהיה מונח על בירכיו. „אני הנואם הבא..." הסביר לי במבוכה.

היה זה **משה כהן**, ראש דור ההמשך של מיפלגת העבודה. הסטטוס

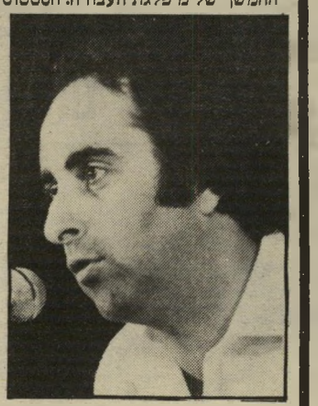

כהן
אוירת־שיכנוע

המכובד („הנואם הבא") לא בא לו בקלות. כהן, שעמדתו הנחרצת נגד ממשלת אחדות לאומית היתה ידועה, סיפר לי שהוא וחבריו נדחקו לסוף התור המתארך (47 נרשמו לנאום!) „שלחתי פתק ל**חיים בר־לב**, מזכ"ל המיפלגה, והתרעתי שזה לא יעבור בשקט!"

כך זה הוכרע

„לא לילד הזה חיכינו" הפך כבר למשפט נדוש בבראנז'ה הפוליטית השבוע. נולד ילד מפונצ'ר! לאור כל התקרים שאירעו לו בטרם לידתו, הוא זקוק להרבה מזל כדי להאריך ימים.

הנה דיווח עדכני מליל השימורים בכנסת, הלילה שבין הימים הרביעי והחמישי, ליל הציפיה מורטת־העצבים ללידתה של ממשלת האחדות הלאו־ מית:

ביום הרביעי 20.00 — כמה אישים מרכזיים פרשו למנוחה במלון הילטון בירושלים. במלון לא היו מוכנים להארכת פעולתה של הכנסת, ובקושי ניתן היה להשיג חדרים. שימעון פרס, יצחק רבין, **אהרון נחמיאס** (העבודה) ו**אהרון אבו חצירא** הגיעו להילטון כדי להתרענן.

בינתיים התנהלה בכנסת ישיבת המרכז של המפד"ל, שהחלה גם היא ב־20.00. הישיבה, שהיתה אמורה להסתיים ב־22.00, דנה בנושא שהכריע יותר מכל את גורל הממשלה — מישרד הדתות.

שאול שיף, עיתונאי הצופה, הנחשב גם כמומחה לענייני המפד"ל, התנבא: „העסק לא ייגמר לפני 24.00!" ואכן, ב־22.00 חזרו הדמויות המרכזיות לזירת הכנסת. במועדון החכ"ם בהילטון נותרו שבח וייס, **אמנון לין**

פני דפנה

ההתרעה הובנה נכון על־ידי רביעיית הצמרת (**שימעון פרס, יצחק רבין, יצחק נבון** וחיים בר־לב), שאיכלסה בתורנות את השולחן שעל הבימה. תורו של כהן הוקדם, ונאומו התקבל בתשואות בקהל — שקצת הפריעו להפי־אנד, שהיה אמור לסיים את הערב. לאחר נאומו חזר כהן למקומו בקהל, וזכה למיתקפה מאסיבית מאוד של שלושת ריבעי ההנהגה: יצחק רבין, שימעון פרס וחיים בר־לב („חיים קצת קילקל" רטנו אוהדי האחדות בקהל).

„תרד מזה!" לא הירפה מכהן **שבח וייס**, נציגו הפעלתני של רבין בקהל. „מזה" — הכוונה להצבעה החשאית, שהעז לדרוש הצעיר החצוף. „למען הסדר הטוב," אמר בר־לב שניהל את הישיבה, „צריך לשאול את משה כהן, לפני שניגש להצבעה, האם הוא עדיין דורש הצבעה חשאית... לא: יופי, אז ניגש להצבעה..."

כהן, שדווקא דרש וגם צעק למען הצבעה חשאית, לא עיכל את קצב האירועים המהיר. לפני שהספיק לפתוח את פיו לענות לבר־לב, שמע את מזכ"לו עונה במקומו. אווירת השיכנוע התקיף התהדקה סביבו פלאים. בפתק ששלח לי באופן רחוף חבר־כנסת מוטרד, הוא התלונן: „זה לא הוגן שאת משפיעה עליו להתנגד!"

ההגינות נוסח מיפלגת העבודה יצרה הצבעה מזורזת, שבמהלכה הורמו שלל קרטונים תכולים אל־על. כתשובה לשאלה: „מי בעד?" בעד אחדות. כמובן. הספירה, הפלא ופלא, היתה מהירה עוד יותר ומדוייקת: באולם צפוף המונה 700 מקומות ישיבה, שלא לדבר על חברי־מרכז רבים שעמדו ואסתמו את המעברים, הצליחו לספור לא יותר מ־500 ידיים בעד ונגד. כולל היד שלי שלא היתה שייכת לעניין. מפילאי הדמוקרטיה.

דעבד־אלריהאב דראוישה (עבו־דה).

23.30 — הכנסת מוארת ושוקקת חכ"ים, עסקנים. עיתונאים. צלמים ומצטלמים. בקומת הוועדות לא היו הפתעות: ישיבת המפד"ל עדיין נמשכה. דלת האולם שבו התקיימה הישיבה לא היתה סגורה לחלוטין. הסדק משך את עוזריהם של פרס ורבין ואותי להציץ. בתוך האולם נאם **יהודה בן־מאיר**: „אני מציע ש־ בנושא זה לא נחליט הלילה." הצעה שזרעה בהלה בקרב המציצים. „הוא דיבר על משהו אחר, „הרגיע רבין את עצמו ואת הנוכחים. חברי־הכנסת **אברהם בין־עוז** ואהרון נחמיאס היו שרויים במתח. במשך חמישה שבועות הם ניהלו את המשא־ומתן עם המפד"ל מטעם מיפלגתם, העבודה. „יצרנו עימם יחסי אמון והבנה הדדיים," סיפרו. „שום דבר לא דלף לתיקשורת." כעת עמדו יחסי „האמון וההבנה" למיבחן. שעמד לחרוץ את עתיד השניים במיפלגתם. על כיסא־עוז. למשל, מדברים כמועמד לסגן־שר־החקלאות.

24.00 — **אמנון ריבנר־שטיין** (שינוי) נתקף בהיסטריה כלתי־מובנת: „אני רוצה ששימעון (פרס) יידע!" הסתבר שרובינשטיין, אשר קיווה עד לרגע האחרון כי תוקם ממשלה צרה, סבר שיש אי־הבנה בין מנהיגי העבודה והמפד"ל.

ליד חדר הדיונים הממושכים של המפד"ל הפגינו נוכחות **מרדכי** („מורל'ה") **בראון** (ר"צ) **יאיר צבן** (מפ"ם) והמפסיד הלאומי אהרון אבו חצירא (תמ"י) – השותפים הפוטנצי־ אליים לממשלה צרה. ניתן היה לקרוא את המפה הפוליטית על פי מיקומם: בעוד שצבן ישב יחד עם חכ"י העבודה — זכר לשיתוף־הפעולה במערך — טייל אבו חצירא עם עוזרו **יורם בן־שלום** במסדרונות, בלא שמישהו פנה אליו. אגב, עוזרו קיבל הוראה שלא לזוז מהכנסת. מחשש שיתרחשו שם דברים. כמה שעות קודם לכן, זם אבו חצירא „שיחות התערכנות" אצל **יצחק שמיר**.

גם גרעון פת, שר התעשיה והמיסחר בינתיים נקלע למקום: „לא, לא נקראתי. פשוט אירחתי את סגן ראש ממשלת הולנד. אז כבר באתי." התנצל.

יום החמישי. 00.30 — המפד"ל גמרה סוף־סוף להתייעץ. המיועד לראשות־הממשלה, פרס, שימש כמתווך והעביר את הכדור קומה למעלה, ליצחק שמיר, שהעביר את הכדור לש"ס.

למטה: דור הביניים של מיפלגת העבודה. גם הקיצוניים שבו, גילה עדיפות ברורה לאופציה של הרכבת ממשלה צרה, אך החבורה פרס־רבין־נבון רחפה לאחדות לאומית. היה ברור לכל שנוכחות „הקטנים" אינה אלא הפגנת־שרירים לפני הליכוד. יאיר צבן פיהק ורצה ללכת לישון: „אתם יודעים את מיספר הטלפון שלי..." הקניט את **עזיי ברעם** (עבודה) שהתנודד מצד אל צד. אדום עיניים. לאחר „שני לילות ללא שינה".

01.00 — רבין התייאש ונטש את האיזור לטובת אירוע פרטי. בחדר הוועדה לחוץ וביטחון, שבו התמקמו ח"כי העבודה, התפתח הווי. סיפרו בדיחות. על מיץ על מי לא: על חיים בר־לב, שישב בסמוך והפך לכוכב הלילה בלי ידיעתו, על הרב **משה סלומין** מנכ"ל מישרד־הדתות. הש־ ארתו של סלומין בתפקידו הרגיזה את ש"ס: „צריך למצוא לו עבודה, וזהו!" הבריקו ברעם ו**רפי אדרי**. אולם נושא הברירות הראשי היה **משה שחל**, שכונה בפי עוזר וייצמן, „שחלנו וכל השאר." שחל התרוצץ ללא הרף עמוס ניירות: „כששחל מגיע עם נייר זה סימן טוב." קיווה ח"כ אופטימי. „זה סימן שהוא כרגע יצא מהשירותים," הוסיף חברו וגרם לציחקוקי יאוש.

01.30 — לא כולם כבר זכרו למה מחכים. „רגע," עצר אותי כתב זה. „עכשיו שמיר דן עם ש"ס בהצעה של המפד"ל, שהיא בעצם הצעתו של שמיר..."

יאיר צבן התעייף: „רוצה ללכת?" בינתיים עבר על נחמיאס: „כל מה שעוזי ברעם צריך לעשות בשביל להקים ממשלה צרה זה לצלצל אליי ולהודיע לי — אתם מקבלים את תיקי החקלאות והחינוך; זה התנאי המוקדם שלנו להצטרפות לממשלה." „מה פיתאום?" קפץ נחמיאס משולל ההו־ מור. „חינוך וחקלאות אינם תיקים." הסביר צבן בארשת רצינית. „זה אידי־ אולוגיה!"

01.45 — צבן הלך לישון. במעלית צחק: „הוא לקח אותי ברצינות, נחמיאס." הליכתו סימנה את ההשלמה עם כך שתקום ממשלת אחדות ויהי מה. באורח פלא נעלמו גם שאר השותפים הפוטנציאליים לממ־ שלה צרה — אבו חצירא ובראון.

03.00 — „הש"סניקים עוד עם שמיר?" שאלו פרצופים עייפים בחדר הוועדה לחוץ וביטחון. אנשי יחד נטשו: וייצמן, **אברהם טמיר** ו**רפי אינגר**, שהצליח לשמור על מראה אלגנטי גם בשעות הקטנות של הבוקר. למטה חיפשו סיגריות, למעלה התפללו. שמועות אמרו ש„הם (ש"ס) מחפשים את חכמי־התורה, ולוקח זמן עד שמוצאים חכמים."

03.30 — הירשו לצוות הטלוויזיה הישראלית להיכנס לחדר הוועדה לחוץ וביטחון. פרס התראיין ודבק בניסוחיו הדיפלומטיים. חרף עייפותו. אלה עיצבנו את המראיין, שפסק: „שנינו לא במיטבנו."

04.00 — לפרס הידוע בעצבי־הברזל שלו נשבר מלחכות. מזכירותיו, **דליה ואתי**, חזרו לתל־אביב. פרס עצמו פרש לישון בחדר הסמוך. נבון העדיף לישון בבית. ונטש בהקלה ניכרת. רק בר־לב, שחל, **עמירם ניר** ו**ויקי ביילין** הפגינו נאמנות לבוס.

04.30 — הטלפון צילצל. כולם הסתכלו במכשיר ובשעון לסירוגין, כלא מאמינים. על הקו היה שימעון שביקש את שימעון (פרס) — יש לו מסר אישי דחוף עבורו. לא. לא מסר פוליטי. „לא ניתן להעיד!" פסק **בריזה**, דוברו של פרס. „הוא לא ישן מספיק לילות." הוויכוח ארך עוד 15 דקות יקרות. לא. הוא לא מוכן להודדות או להעביר את המסר שבפיו — הוא רוצה לדבר עם שימעון! לבסוף הואיל להשאיר מיספר טלפון ש„יופקד בידי שימעון אישית." אך נותר על הקו.

בינתיים, בקומה העליונה, יצאו מנהיגי ש"ס — הרבנים **פנחסי** ו**פרץ** — מחדרו של שמיר. הם נראו נרגשים ובעוסים, והצהירו על פרישתם מהממ־ שלה. (הפרישה החזיקה מעמד עד לצהרי היום). „לנו יש ארבע מנדטים, וכמו כן למפד"ל," טענו פעיליהם. „ויתרנו להם מספיק."

04.45 — למטה, בחדר מיפלגת העבודה, חיכו לתשובתו של שמיר: האם יפר את הבטחותיו לש"ס וידבוק באחדות, או יפתיע? למעשה, לא היו הפתעות: היה ידוע ששמיר יאחז בשארית מנהיגותו בממשלת האחדות הלאומית.

05.00 — בחוץ כבר היה אור מלא. „שמיר יורד!" הודיעו. התגובה — אדישות. לקריאה: זאב־זאב כבר התרגלו. פרס הפגין עיתוי מדהים. קם משנתו פרוע שיער ושאל: „מה השעה?"

בריזה באותה השעה צעד שמיר לקראתו. לזה יקרא תיאום והרמוניה. החמישיה (פרס, שמיר, בר־לב, דן **מרידור** — מסורק וחייכן כמו תמיד — ומשה שחל, שניעור משינה טריפה כמה שניות קודם לכן) הסתדרה אל מול מצלמות הטלוויזיות השונות. „רוני, בוא הצטרף," הזמין פרס את **רוני מיוחא**, שנותר מבוייש בצד. נאומי סיום בעברית ובאנגלית: פרס בסיגנונו הזהיר־מנוסח, ושמיר בסגנונו המתנצל.

יש ממשלה! ויש לה ראש — שימעון פרס! („לא, אני לא רוצה את מיספר הטלפון של שמעון"), שהפגין אופטימיות גמורה: „את תפסידי" התנבא בביטחון בהקשר להתערבותי. שימיה של ממשלתו ספורים. לו יהי.

לילי
סקופ־השבוע

שנכנס מחוייט — בחליפה כחולה ועניבה — ובצעדים כבדים למישרד הכלכלי השני בחשיבותו בישראל.

עובדי המישרד דיווחו לי על פחד ושמועות שונות בדבר עריפת ראשים. שהתהלכו במיסדרונות המישרד. שרון נראה נרגש. עצם עיניו כלא מאמין. הוא אסף את עובדי המישרד בלובי של הבניין שבו הוא שוכן והרגיע אותם: „החלטותיי יהיו מיקצועיות לחלוטין." הבטיח ל־300 האנשים שמילאו את הלובי.

„הוא מעורר סקרנות." הסבירו לי את פשר ההתקהלות. אריק, מנהיג המכיר את קהלו, השמיע להם בדיוק את אשר רצו לשמוע. „הוא אישיות דומיננטית." התפעל באזני אחד העובדים.

תוך כדי נאומו. פנה שרון לקודמו. גרעון פת. אך לא מצא אותו. פת פשוט נעלם מאחורי מימדיו המרשימים של השר הנכנס. ועברו כמה שניות טובות עד שנמצא מיימינו. „חשבתי שאתה נכ־ צא שאלה לי." ניסה שרון להתבדח.

פנינים נוספות מנאומו הקצר: „תמיד מזדמן לי להימצא במוקד העניינים: כשהייתי בביטחון — זה היה המוקד. וכעת. כשהבעיה המרכזית של ישראל היא הכלכלה — אני כאן." ספק התלונן. ספק השתחצן שרון. לאיש באותו המעמד לא היה האומץ להזכיר לו. שכמה מהעניינים הביט־ חוניים הפכו ל„מוקד" בעיזתו האדיבה.

ולסיום — סקופ השבוע: אריק, גבירותיי ורבותיי. הגיע לבדו. בלי־ **לילי!**

מזל טוב! יש ברית!

מזל טוב: המתחרים הנצחיים **יצחק מודעי** ו**גידעון פת** כרתו לאחרונה ברית־ידידות ביניהם.

תרמו להכשרת־הקרקע שני אישים המקורבים לשניהם: חבר־הכנסת **פיני חם וילדשטיין** איש מודעי ו**איתן רזינמן** (זה מאל־על זוכרים? תחילה ייצג את העובדים. אחר כך את ההנ־ הלה. ולבסוף מצא עצמו בחוץ), שהוא מקורבו של פת.

גולדשטיין לקח את רוזנמן שיעזור לו במטה־בחירות של הליכוד. הש־ נים התקרבו במהלך העבודה וסללו את הדרך לקירבה בין מודעי ופת.

מודעי ופת עצמם נפגשו לפני כמה ימים והכריזו על פתיחת דף חדש ביחסים ביניהם. שיתוף ואמון הדדיים.

עד כדי כך אמון. שהשניים כתבו את פיתקי ההצבעה שלהם ביום הראשון החולף יחדיו. כך. על כל פנים. סיפר לי פת. כשנודע לפת ומודעי שפתק־ההצבעה של מודעי בידי. הודיע לי פת בחיוך שהסקופ אינו בלעדי שלי: גם הוא יודע את תוכן הפתק: הסתבר שהשניים הראו אחד לשני את שמות מועמדיהם לתפקידי שרים. בטרם שילשלו את פיתקיהם לקלפי. לזה בדיוק יקרא שיתוף!

כימעט ועידת ניסגה

למישלחת הישראלית לכינוס מועצות־הנוער הפוליטיות והכלליות. שנערך באוסלו בירת נורווגיה, אירעה כמעט ועידת פסגה בין־מעצמתית.

המישלחת מנתה. בין היתר, את חברי־הכנסת **עדי אמוראי** (עבודה) ו**פיחם גולדשטיין** (ליברלים). ובאה למלון שבו השתכנה מישלחת סובייטית בראשותו של **פאשה**, חתנו של **ליאוניד ברז'ניב** — מנהיג ברית־המועצות המנוח. מישלחת נוספת שהתארחה במלון היתה מארצות הברית. אצל האמריקאים חיידק התיווך הוא פעיל במיוחד, ומייד נעשו נסיונות להפגיש את המישלחות מרוסיה ומישראל.

תכל'ס? לא יצא כלום. הרוסים השתדלו להוריד פרופיל, ואילו גולדשטיין ואמוראי הוחזרו בטרם עת ארצה. עקב ההתרחשויות הפוליטיות.

בלי תיק

לאור הנטיה הרווחת בין יושבי הכיסאות הטריים שלא להחזיק בתיק, כדאי לבדוק מהן הסיבות לפופולריות של סטאטוס זה:

„**יגאל הורביץ** (אומץ) שהתל־ בט במשך השבוע שעבר („זו היתה הצגה:" קבע חבר־כנסת מהעבודה. „הוא מאוד אוהב להתלבט בקול רם.") אם להצטרף לממשלה. הודיע לי בצהרי היום הראשון החולף שיש בכוונתו „להיות שר־בלי־תיק:"

מה זה נותן לך? שאלתי.

„זהו פורום להעלאת דיעות." הירהר הורביץ בקול. „ו..." סיבות נוספות לא הגיעו לידי ביטוי.

גידעון פת, שמונה בדקה ה־90 כשר־המדע. גם הוא התעתד להיות דווקא שר־בלי־תיק. בחצות הלילה ביום הרביעי הוא הסביר לי בהקלה ניכרת. „אני כבר החזקתי במישרד גדול. עכשיו אוכל לשבת בוועדות השונות. להביע דיעות. לעסוק במישי־ מות שיושלו עליי." המישימות. כמובן. לא יהיו מיוחדות. מכיוון שזהו תחום מומחיותו של השר־בלי־תיק **עזר וייצמן**.

בלילי

אחד מטיקסי־החילופין שהתקיימו ביום השישי בין השרים היוצאים והנכנסים עורר תשומת־לב מיוחדת. המדובר בטקס החילופין בין שרי התעשיה והמיסחר: גרעון פת. שעבר למישרד המדע, ו**אריאל שרון**, שנכנס מחוייט — בחליפה כחולה ועניבה — ובצעדים כבדים למישרד הכלכלי השני בחשיבותו בישראל.

עובדי המישרד דיווחו לי על פחד ושמועות שונות בדבר עריפת ראשים. שהתהלכו במיסדרונות המישרד. שרון נראה נרגש. עצם עיניו כלא מאמין. הוא אסף את עובדי המישרד בלובי של הבניין שבו הוא שוכן והרגיע אותם: „החלטותיי יהיו מיקצועיות לחלוטין." הבטיח ל־300 האנשים שמילאו את הלובי.

„הוא מעורר סקרנות." הסבירו לי את פשר ההתקהלות. אריק, מנהיג המכיר את קהלו. השמיע להם בדיוק את אשר רצו לשמוע. „הוא אישיות דומיננטית." התפעל באזני אחד העובדים.

תוך כדי נאומו. פנה שרון לקודמו. גרעון פת. אך לא מצא אותו. פת פשוט נעלם מאחורי מימדיו המרשימים של השר הנכנס. ועברו כמה שניות טובות עד שנמצא מיימינו. „חשבתי שאתה נכ־ צא שאלה לי." ניסה שרון להתבדח.

פנינים נוספות מנאומו הקצר: „תמיד מזדמן לי להימצא במוקד העניינים: כשהייתי בביטחון — זה היה המוקד. וכעת. כשהבעיה המרכזית של ישראל היא הכלכלה — אני כאן." ספק התלונן. ספק השתחצן שרון. לאיש באותו המעמד לא היה האומץ להזכיר לו. שכמה מהעניינים הביט־ חוניים הפכו ל„מוקד" בעיזתו האדיבה.

ולסיום — סקופ השבוע: אריק, גבירותיי ורבותיי. הגיע לבדו. בלי־ **לילי!**

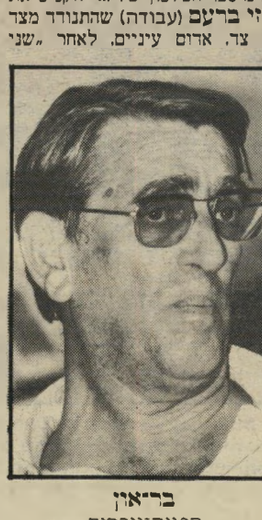

בר־אן
הפגנת־נוכחות

אנשים

מודעי טעה בדרך כבר ביומו הראשון כשר־אוצר, אבא אבן לא שחה לבד ושבח וייס החזיק נשק גרעיני

■ הכל מצפים ששר־האוצר החדש, **יצחק מודעי**, יידע לנווט נכון את הכלכלה הישראלית. אך כבר ביומו הראשון בתפקיד החדש הוא טעה בדרך. ביום השישי בערב אירח מודעי את באי קונגרס האינטרנציונל הליברלי לארוחת־ערב במלון גרנד־ביץ' שבצפון תל־אביב, אחר־כך הוזמנו האורחים ל־קוקטייל בבית סמוך, ביתו של הפירסומאי **דויד אדמון**. מו־דעי הציע לנוכחים שלא יש־תמשו בריכתם, משום שהפנט־האוז של אדמון נמצא מעבר לכביש. הכל הלכו אחריו לרחוב יחזקאל, אך הוא טעה בדרך ו־מצא את הדירה אחרי שהאורחים נאלצו להיעזר בעוברים ושבים.

■ בתום המסיבה ביקש ראש־ממשלת־איסלנד **סטיינגרי מיר הרמנסן**, שהיה בין ה־מוזמנים, לשוב למלונו. מכיוון שמרבית הנוכחים השאירו את ריכבם ליד גראנד ביץ', חיפש אדמון בנרות אורח בעל רכב צמוד. כשנמצא אחד, הוא ת־בקש להחזיר את האורח רם־המעלה מאיסלנד ומישפחתו ל־חדרם שבמלון.

■ במוצאי־שבת אירח ראש עיריית תל־אביב **שלמה** („צ'יץ") **להט** את הליברלים מחו"ל ועמיתיהם הישראלים ב־מסיבה גדולה בגן־אורנים ש־בגני־התערוכה. ליד שולחן הכבוד התקבצו מכובדים רבים. כשהופיע ראש־הממשלה **שימ־עון פרס**, נאלץ עורך־הדין הירושלמי **יצחק נגר**, חבר המיפלגה הליברלית, לוותר על מקומו. כשבא **יצחק שמיר**, שר־החוץ וממלא־מקומו של פרס, נאלץ להיפרד מהשולחן השר לשעבר **משה כול**.

כשבאה **סימון וייל** כבר לא היה מי שיעזוב את השולחן החשוב. ואז נאלצו כל המצטופפים סביבו להידחק זה אל זה כדי לפנות לה מקום.

■ ערב החתימה על ההסכם הקואליציוני פגש עורך־הדין הירושלמי **ראובן** („רובי") **ריבלין**, **בעזר וייצמן** במיס־עדה בתל־אביב. ריבלין, המשר־בץ ברשימת הליכוד לכנסת במקום ה־52, שאל את וייצמן מדוע הצטרף למערך. ענה וייצמן, שבדרך זו הוא אילץ את הליכוד להקים ממשלת ליכוד לאומי בראשות המערך. „אתה יודע כמה זה שווה לראות את **אריק שרון**, **דב שילנסקי** ו**דויד לוי** מצביעים בעד פרס כראש־ממשלה?"

■ עורך־הדין הבאר־שבעי **עמוס שיאון**, שתחביבו הוא אסטרולוגיה, חישב ומצא שה־ממשלה החדשה תיקלע לקשיים של ממש בחודש ינואר הקרוב, בין הימים ה־13 וה־31 בחודש. יתכן שהמשבר יהיה כה חריף, עד שבחודש פברואר תחליט הכנסת על הקדמת הבחירות.

■ בתנועת החרות מתייחסים לדבריו של שיאון ברצינות. אחרי שערב הבחירות זילזלו בו ובתחזיותיו, שהתגלו כמדו־ייקות. שיאון סיפר למקומון הבאר־שבעי ידיעות באר־שבע, שחודש לפני הבחירות הועברה פניה אל אישיות בכירה במטה־הבחירות של הליכוד, שכללה הצעה לעשות שימוש בנתונים אסטרולוגיים לתועלת המיפ־לגה. הפניה היתה חשאית וידעו עליה שני אנשי־חרות, אחד מהם בכיר במטה־ההסברה. באותם הימים הצביעו מרבית הסקרים על פער של עד 16 מנדטים לטובת המערך. שיאון טען שבירדיו הנוסחה לצימצום הפער עד לשלושה מנדטים בלבד, שהליכוד יקבל 41 מנדטים. הוא ביקש עבור תוכניתו סכום של אלף דולר. על כל מנדט נוסף מעבר ל־41 הוא ביקש סך של 500 דולר. מטה־הבחירות של הליכוד דחה את שיאון ולא האזין להצעותיו המפורטות — שבהן, בין השאר: **שרוני מילוא** לא יפצה את פיו עד יום־הבחירות במיקרה נסיכה מכווית, שזיהתה אותה על־פי תצלום של תמיר שהופיע בשער השבועון המצרי אוקטובר. בתוך הגיליון הו־פיעה כתבה מפורטת על תמיר.

■ **אבא אבן** לא שחה לבדו בבריכת מלון השרון בהרצליה, כפי שניתן היה להתרשם בכתבה בהשבוע יומן אירועים ש־שודרה בערב שבת האחרון בטלוויזיה. אבן, הנוהג לשחות שם מדי בוקר, שחה בבוקר ושי**צחק שמיר** ירבה להופיע, משום שהוא מקרין שלווה ו־הכוכבים באים לקראתו.

■ בארצות־הברית שוהה עתה האסטרולוגית **מרים תמיר**. ב־ראיון לשבועון בעברית המופיע בניו־יורק היא פרשה את המפה האסטרולוגית שלה לשנה ה־קרובה. היא צופה הצלחה ל־וייצמן; לדעתה, מאמצי שרון לשקם את הקאריירה שלו לא יעלו יפה; שאישיות לבנונית בכירה תימצא את מותה בקרוב, וכך גם נשיא סוריה **חאפט אל אסד**. תמיר באה לניו־יורק מטיפול במרכז־בריאות בלונדון, שם היא הורידה ממישקלה. בנמל־התעופה היתרו פגשה בה הצילומים עם גיסו **חיים הרצוג**, נשיא המדינה. הרצוג הצליח להתחמק מעדשת המצלמה.

■ אבן סיפר בשבת שהוא התרגש מאוד ממאמרים אוהדים שפירסמו עליו שני נציגים מוב־הקים של הליכוד, הח"כ **אהוד** („אודי") **אולמרט** ומזכיר ה־ממשלה לשעבר **אריה נאור**. „עם חרות אני מסתדר טוב, אך הבעיות שלי היו ונשארו בתוך מיפלגת העבודה."

■ השחקן **שלמה** („שלי־מל'ה") **ביי־שביט** היה בטוח שפוליטיקאי הוא בסך־הכל שחקן טוב. השבוע הוא הגיע למסקנה ששום שחקן לא יוכל לעולם להתחלף בתפקיד עם פוליטיקאי. הוא הביט מקרוב במה שעבר על פרס עד שה־ממשלה החדשה אושרה בכנסת. „כל שחקן אחר במקומו היה מקבל התקף־לב, מים־בברך, אולקוס או צרידות, ולא היה מצליח לעמוד בקור־רוח כזה בתפקיד."

■ **שילמית אלוני** תקפה בחריפות את הממשלה החדשה והדגישה את העובדה שאין בה אף לא אשה אחת. פרס ענה לה, שבממשלה החדשה תהיה גם סגנית שר. התערב **יוסי שריד**: „אשה לשעבר."

■ מהו השינוי הצפוי ב־מישטרה אחרי מינויו של **חיים ברי־לב** כשר־המישטרה? במיס־דרונות הכנסת התהלכה ביום החמישי בריחה שבר־לב. הידוע כחובב סוסים, יהפוך את הסוסים לרכב התיקני של השוטרים.

■ הפרופסור החיפאי **שבח וייס** בא לישיבת מרכז מיפלגת העבודה, שאישרה את רשימת שרי המערך בממשלת האחדות. בפתח שאל איש־הביטחון את הח"כ אם הוא נושא עליו נשק. וייס הציג לפניו שקית גרעינים

משה קול שר־התיירות לשעבר אוחז בשתי ידיו בצלחת עמוסה בפירות העונה (למעלה). שאסף מהבר במסיבת הפתיחה שנערכה לבאי קונגרס האינטרנציונל הליברלי, אשר נערך השבוע. עמיתו הליברלי סטיינגרימור הרמנסון, ראש־ממשלת איסלנד (משמאל), הנציח במצלמה שלו אורחים אחרים במסיבה שערך הפירסומאי דויד אדמון, חבר המיפלגה הליברלית. למוזמנים שמעבר לים, גם הליברלים העצמאיים וגם אנשי החטיבה בליכוד שיתפו פעולה במסיבות הרבות שזומנו לבאי הקונגרס.

מנחם דמח'י נהגו של ראש־הממשלה לשעבר יצחק שמיר, החל בשיתוף פעולה קואליציוני כמתחייב מהקמת ממשלת האחדות הלאומית, עוד לפני שהממשלה הוקמה. ביום הרביעי מורט העצבים בכנסת הוא ניצל את הזמן הפנוי שהיה לו, כדי לשחק שש־בש עם עמית למיקצוע, חיים בורבה (עם הגב למצלמה) – נהגו של ראש־הממשלה החדש, שימעון פרס.

לבנים שהחזיק בידו ואמר: „אני מחזיק בנשק גרעיני".

■ השבוע הפוליטי הצפוף נתן את אותותיו גם בעיתונאים. אחד מהם, **יוסי מלמן**, הכתב המיפלגתי של דבר, היה אמור להופיע ביום השישי בבוקר בתוכנית תוספת בוקר של גלי־צה"ל. הוא איחר להתעורר, אחרי שלא ישן יומיים רצופים, ולבסוף השתתף בתוכנית דרך הטלפון.

■ **יצחק ליבני**, מנכ"ל רשות־השידור לשעבר, הבין השבוע לליבם של עשרות יועצי־שרים, מנכ"לי מישרדי־ממשלה ובכירים אחרים, ש־ימצאו את עצמם בתוך ימים ללא עבודה. הוא נזכר בסיפור הידוע, שכאשר נכנס **משה דיין** לתפקידו כשר־ביטחון, ערב מילחמת ששת־הימים, הוא פגש בבניין את העיתונאי **אלי ניסן**. ניסן היה אז יועץ־עיתונות של **לוי אשכול**, שר־הביטחון הקודם, שהשאיר בידיו רק את ראשות־הממשלה. שאל דיין את ניסן: „מה אתה עושה כאן?" השיב ניסן: „אני יועץ השר לענייני תיקשורת." ענה דיין בהחלטיות: „הייתי!"

■ במוצאי שבת נערכה מסיבה בביתו של שר־הביטחון, **יצחק רבין**, לרגל התמנותו לתפקיד. מכל מחנה רבין במיפלגת העבודה הופיע רק שר־הקליטה, **יעקב צור**, ואת האגף העיתונאי ייצגו היועצת

שייקה לוי

שליש משלישיית הגשש החיוור בא השבוע עם אשתו הטריה, אורנה. למסיבה שנערכה בתל־אביב. לוי הופיע במיכנסיים קצרים ובסנדלים. השליש השני, גברי בנאי, בא לאותה מסיבה הישר מקפריסין. השליש השלישי, ישראל („פולי") פוליאקוב, הופיע בלבוש חגיגי, שהבדילו מחבריו.

המדינית שלו, **ניבה לניר**, חברתה מדבר **עליזה וולך** והכתב הצבאי של ידיעות אחרונות, **איתן הבר**, אשר משכתב את מאמרי רבין המודפסים בצהרון. הבר הוזכר באחרונה כאחד המועמדים לתפקיד יועץ־תיקשורת לרבין.

■ כמעט באותה שעה ערכו חבריו של **בועז אפלבאום**, ראש־הלישכה החדש של ראש־הממשלה, מסיבת־הפתעה במיס־ערת פירושקי בצפון תל־אביב. אפלבאום הודה למברכיו, וב־עיקר לאלה שהביאו לו במתנה שתי קופסות של סיגרים. מעט אחרי חצות הוא ביקש, שלא כהרגלו, לפרוש לביתו, כדי להתכונן ליום־העבודה הראשון שלו בלישכה בירושלים. על החילופים שנערכו שם ביום ה־שישי התברח אפלבאום, שאנשי המערך שנכנסו ללישכה חשו שזהו ביתם האמיתי.

■ **צחי נוגה**, הכתב ה־מוניציפאלי התל־אביבי של ה־רדיו, המסקר גם ענייני תחבורה, הושעה ליום אחד מעבודתו. נוגה התבקש להכין כתבה על „קומנ־דו מס־הכנסה". הוא טען כי אינו יכול, מכיוון שהוא עובד על כתבה אחרת. **שרה סרנקל**, ראש מערכת החדשות בתל־אביב, ביררה ונודע לה ממזכיר המערכת כי נוגה אינו עובד על כתבה אחרת. היא התקשרה לנוגה ואמרה לו: „אתה משקר!" נוגה אמר שהוא אינו משקר וסירב לדבר בעצמו עם מזכיר המערכת. בעיקבות הפרשה הוזמן נוגה למישפט מישמעתי לפני **יגאל רום**, מנהל חטיבת החדשות וממלא מקום מנהל־הרדיו, לפני **זאב כהן**, מזכיר מערכת החדשות ולפני פרנקל עצמה. השלושה „שטפו" אותו שטיפה רצינית והוא אמר: „אילו ידעתי שיהיה לי מישפט, הייתי מביא איתי עורך־דין."

פסוקי השבוע

● **ח"כ חרות דויד מגן**, על ממלא־מקום ראש־הממשלה ושר החוץ: „יצחק שמיר גמר את הקאריירה שלו."

● **שר התעשיה והמיסחר אריאל שרון**, לח"כ רוני מילוא: „אתה קטן ומושתן."

● **הרב מנחם הכהן**, על הנ"ל: „את הכללתו בתפקיד בכיר בממשלת־האחדות מפר־שים שרון ומקורביו כעיסקת חבלה."

● **ראש־הממשלה שימעון פרס**, על ההסכם ה־קואליציוני הרחב: „איננו נכ־נסים לבית־נופש."

● **המיועד לתפקיד יו"ר שב"ראש ועדת־החוץ־והביטחון של הכנסת, אבא אבן**, על ממשלת האחדות: „זהו תינוק יחיד בהיסטוריה שנולד בלי שאיש יאמר דבר לשיבחו. אפילו ההורים."

● **הנ"ל**, על ח"כ רפי אדרי: „אשא עיניי אל ההרים מאין יבוא אדרי."

● **שר־התיקשורת אמנון רובינשטיין**, על הממ־שלה החדשה: „הממשלה הזו אכן שוברת כל עיקרון קונסטי־טוציוני, וכמישפטן אמתח עליה ביקורת נוקבת בסיפרי הבא. אבל כאיש פוליטי אני חייב לחשוב פעמיים על האלטר־נטיבה, שהיתה גרועה ביותר."

● **שר־הבריאות מרדכי („מוטה") גור**, על אי־שיתופו המלא במשא־ומתן ה־קואליציוני: „בזמנו קיבלתי הסבר מלישכתו (של פרס) שצירופי לצוות היה שם אותי בעמדה גבוהה מזו של חברים אחרים."

● **הנ"ל**: „אני עדיין מאמין שאני יכול להיות ראש־ממשלה."

● **החוקר הפורש מדי־מישטרה צבי וולף**, לחברו העיתונאי אדם ברוך: „אל תעביר אליי את כל הבעיות האישיות שלך. אל תפעיל עליי ספ־קולציות פסכולוגיסטיות ואל תפענח אותי לפיהן."

● **המשורר יב"ל**: „על מצבתה האבודה אפשר היה לכתוב את המילים הבאות: היה היתה תנועת העבודה."

אהוד ברק

ראש אגף־המודיעין נהג בטקס חילופי שרי־הביטחון שנערך ביום השישי כאיש בקומה השביעית בבניין מישרד הביטחון (למעלה), ורק אחר־כך הושיט את ידו (למטה) לצלחת.

איתן מסורי

מנשק באוזן את חברתו החדשה, הדוגמנית אנבל תמיר, במסיבה שנערכה במועדון־לילה המערה ביפו. מסורי הזמר־פסנתרן מופיע בהמערה ערב־ערב לצד הזמרת נירה גל. והוא הביא את חברתו היפה למסיבה שנערכה שם לשחקני הפועל תל־אביב בכדורגל. לרגל פתיחת עונת המישחקים. הוא ביקש מהנהלת הקבוצה שתאפשר לו לשיר את שיר הקבוצה. שיוקלט כאשר תזכה הקבוצה התל־אביבית באליפות.

קופל ממשיכה את הקיץ!

אילת

$9.90×10 לאדם

ל-6 לילות

בחר לך היכן להמשיך את הקיץ!

"נופש ישראלי" של "קופל" מציע לך חופשה באילת במלונות נבחרים ובמחירי מבצע. המחירים הינם לאדם בחדר זוגי ואינם כוללים מע"מ.
כולל ארוחת בוקר ישראלית.
מינימום 6 לילות!

בחר לך היכן לכייף!

★★ מלון "עדי"
$9.90 × 10 לאדם ל־6 לילות!

★★★★ מלון "גלי אילת"
$11.90 × 10 לאדם ל־6 לילות!

★★★★ מלון "קיסר"
$12.90 × 10 לאדם ל־6 לילות!

★★★★ מלון "נפטון"
$14.90 × 10 לאדם ל־6 לילות!

★★★★ מלון "המלך שלמה"
$14.90 × 10 לאדם ל־6 לילות!

בתוספת של $85 לאדם
תוכל לטוס לאילת ואנו נדאג להעברה למלון!

★★★★★ מלון "סונסטה"
$19.90 × 10 לאדם ל־6 לילות!

"אתה מגיע ל"סונסטה" במכוניתך "קופל" תחזיר לך הוצאות הדלק של נסיעתך לאילת עם הצגת קבלות עד $50 להזמנה!
בתוספת של $49 לאדם בלבד תוכל לטוס לאילת ואנו נדאג להעברתך למלון "סונסטה"!

הזמן חופשתך* באילת מביתך, באמצעות כרטיס אשראי.
חייג "טלנופש" 03-246121 או בוא לכל אחד מסניפי ומשרדי "קופל" בארץ!

* מחירי המבצע בתוקף עד 1.1.85 למעט התקופות – ערה"ש תשמ"ה, סוכות, חנוכה, חג המולד וערה"ש האזרחי.

10 תשלומים
לבעלי כרטיס אשראי:
"ויזה" "ישראכרט"
"דיינרס קלוב"
10 תשלומים דולריים שווים ללא ריבית!

לחופשות הגדולות צא עם הגדולים

קופל טורס- נופש ישראלי K

ארוחת־צהריים עם פדרו

שואלים את חואן: „האם הכרת את פדרו?"

„האם אני מכיר את פדרו?" קורא חואן, „אנחנו אכלנו ארוחת־צהריים ביחד!"

„הכיצד?"

„זה היה כך," מספר חואן, „יום אחד אני רוכב על סוסי בפאמפאס (הערבה). לפתע צץ פדרו מאחורי אחד השיחים. מכוון

עבד־אל־נאצר

אליי את אקדחו ואומר: חואן, רד מן הסוס! לו יש אקדח, לי אין, אז אני יורד. פדרו אומר: חואן, אכול את גלגל הסוס. לו יש אקדח, לי אין, אני אוכל את הגלגלים. וכך אכלנו ארוחת־צהריים ביחד."

את הבדיחה הזאת סיפרתי עשרות פעמים לידידים מצריים, כשדיברנו על גמאל עבד־אל־נאצר. והנמשל: במשך שמונה חודשים, ממאי עד דצמבר 1948, אכלנו, עבד־אל־נאצר ואני מאו־תם הגלגלים. שירתנו ביחד באותה החזית. כאשר השוויתי את זיכרונותיו עם זיכרונותיי נוכחתי לדעת שהשתתפנו ביחד בכמה וכמה קרבות. הוא נפצע בקרב על הגבעה 105 ליד נגבה. שבה זכתה הפלוגה שלי בתואר ‚שועלי שימשון'. אני נפצעתי בקרבות כיס־פאלוג'ה, שבהם זכה עבד־אל־נאצר בעיטור. מכיוון שרוב הקרבות האלה התנהלו בלילה, והיו קרבות־מגע ממש, בוודאי היינו קרובים זה לזה לא־פעם במרחק של כמה מטרים.

„אולם," אני נוהג להוסיף, „מעולם לא נערכה לנו היכרות רישמית."

תמיד הצטערתי על כך. הייתי מעוניין מאוד להכיר את הגבר המרתק הזה, שהטביע את חותמו על תולדות המרחב.

בעוד כמה ימים ימלאו 14 שנה למותו, ומן הסתם יתלקח שוב הוויכוח על אישיותו. האם היה גיבור או נבל? „הרודן המצרי", כפי שכינה אותו דויד בן־גוריון, „היטלר של המיזרח התיכון", כדיברי מנחם בגין, או איש הקידמה והשיחרור?

בעיני הפלסטינים עבד־אל־נאצר היה גיבור לאומי. בימי־השפל של העם הפלסטיני, בטרם קמה תנועת פת"ח והחזירה להם את הרגשת הזהות הלאומית, שימש המנהיג המצרי כגיבורם וכסימלם. הוא הרים את כבוד הערבים מן העפר. הוא נטע בליבם גאווה חדשה. אחרי מאות שנות הדיכוי וההשפלה. הוא העלה על נס את קיומה של „אומה ערבית", העומדת מעל למחיצות שבין העמים והמדינות.

בתרבות הערבית (כמו בתרבות היהודית־המיזרחית) נועד מקום מרכזי למושג הכבוד. עבד־אל־נאצר המרשים, גבה־הקומה ויפה־התואר, בעל כושר־הנאום המלהיב והסוחף, שכבש את ליבו של כל מי שנפגש עימו, שהתרועע עם ג'והארלאל נהרו ההודי ומאו טסה־טונג הסיני כשווה עם שווים, מילא את לב הערבים בכל מקום בגאווה חדשה. והפלסטינים, בני העם הערבי המדוכא והמושפל ביותר, אימצו אותו אל ליבם ביתר־שאת.

הישגיו הממשים של עבד־אל־נאצר שנויים הרבה יותר במחלוקת. גם במצריים מצאתי רבים, בייחוד בקרב האינטלי־גנציה הצעירה, המכירים בתרומתו של האיש למוראל הלאומי ולהחזרת הכבוד העצמי האבוד למצריים. אך הם זוכרים גם את הטרור שהשליט. את כליאתם של טובי האישים מימין ומשמאל במחנות־הריכוז שבהם היה נהוג מישטר נורא של עינויים, את הרס הכלכלה המצרית ואת שקיעת העיר קאהיר בתהומות ההנחה. ושוב, ולעומת כל אלה: הדאגה האמיתית לשכבות העניות, הבטחת הקיום המינימלי לכל על־ידי מזון מסובסד בקיצוב, הקמת מערכת הבריאות העממית, ועוד.

חוקר ישראלי, שיבדוק את היחסים בין ישראל ועבד־אל־נאצר, ימצא שהתמונה מסובכת מאוד. כשעלה לשילטון, בטרם גיבש את השקפותיו, ברק גם את האפשרות להגיע לידי שלום עם ישראל. הוא הזמין אליו למצריים את ידידו מימי המילחמה, ירוחם כהן, שלישו התימני, דובר־הערבית, של יגאל אלון. מישרד־החוץ מנע את נסיעתו. לאחר מכן ניסה ליצור מגעים עם ישראל באמצעות הר"ר נחום גולדמן ואנשיו. ממשלת ישראל חיבלה במגעים אלה, בין השאר באמצעות העסק־ביש המפורסם. אך במשך כל שנות ה־50 באו יוזמות כאלה מצד מצריים — הן לפני מילחמת־סיני, הן אחריה.

לעולם לא נדע בביטחון מה היתה מידת הרצינות של איתותים מצריים אלה. הם לא הועמדו מעולם במיבחן רציני. בן־גוריון ועוזריו, ובראשם שימעון פרס, העדיפו תמיד את הברית עם הקולוניאליסטים הבריטיים והצרפתיים נגד הערבים, על פני ברית אפשרית עם הלאומיות הערבית נגד הקולוניאליזם.

החל מסוף שנות ה־50 ועד אחרי מילחמת ששת־הימים רכב עבד־אל־נאצר על גל האחדות הערבית. הוא נכשל לחלוטין בהגשמת רעיון זה — שעורר את התלהבותם של הפלסטינים, שראו בו את הדרך לחזור לחברה הערבית כשווי־זכויות.

בסוף ימיו חזר אל רעיון השלום עם ישראל. בין השאר נשלחו שליחים אל אנשי־שלום ישראליים, כדי להכשיר את הקרקע. אחד מהם, איש בכיר במישרד־החוץ, פנה אליי בארצות־הברית.

אחד האנשים שסיפר לי לעיתים קרובות על עבד־אל־נאצר (ולו עליי) היה אריק רולו, העיתונאי הצרפתי־היהודי־מצרי, שגם ליבו נשבה על־ידו. פעם סיפר לי שראה אצל עבד־אל־נאצר את סיפרי, מילחמת ששת־הימים. שבו תיארתי את המאורעות שהובילו למילחמת ששת־הימים. טענתי כי הנשיא המצרי לא רצה במילחמה, כי אם הסתבך בהשתלשלות בלתי־מכוונת. עבד־אל־נאצר אישר באוזניו שזהו אכן תיאור נאמן. שגיאותיו בשלושת השבועות שקדמו ל־5 ביוני גרמו במידה רבה למילחמה, ששינתה את ההיסטוריה של ישראל ושגרמה, בדיעבד, לאסון לאומי.

בראשית 1970 קרא לי רולו וסיפר לי שהקליט ראיון ארוך מאוד עם עבד־אל־נאצר. המנהיג המצרי דיבר באופן חופשי על פיתרון־שלום עם ישראל, ובכלל זה יחסים דיפלומטיים וכלכליים. אחרי הראיון ביקש ממנו הנשיא לגנוז את רובו, ולפרסם רק חלק קטן ממנו. רולו השמיע באוזניי את הראיון כולו. שאלתיו אם הוא מרשה לי להביא את הדברים לידיעתה של ממשלת־ישראל, והוא הסכים.

לא היה טעם לדבר עם גולדה מאיר, שהיתה אשה מוגבלת, גוזענית ושונאת־ערבים. משרד־החוץ, אבא אבן, כבר התייאשתי, כי התגלה כאיש חלש־אופי, שלא יילחם לעולם על רעיות. החלטתי לפנות אל פינחס ספיר, האיש החזק במיפלגת־העבודה, שנחשב כמלך היוצים.

ספיר הזמין אותי. נפגשנו בלישכתו, בקריה התל־אביבית.

נלווה אליי אמנון זיכרוני. סיפרתי לספיר על דברי המנהיג המצרי בראיון המוקלט, ואמרתי שאני יכול להביא לו העתק של הסרט.

לאכזבתי התהומית, לא גילה ספיר כל עניין בכך. מדבריו למדתי שאין לו מושג בעניינים ערביים, ושהם גם אינם מעניינים אותו. לעומת זאת דיבר בלהט על משה דיין, שאותו שנא מקרב לב. לא מילחמת ישראל־מצריים העסיקה אותו, אלא מילחמת ספיר־דיין.

אנוור אל־סאדאת, שנבחר על־ידי עבד־אל־נאצר כסגנו, המשיך במדיניותו. רעיון השלום עם ישראל כבר היה מוכן, כאשר הגיע לשילטון. ההבדל בין השניים היה נעוץ בכך שעבד־אל־נאצר היה מודע הרבה יותר למקומה של מצריים בעולם הערבי. איני מניח שהיה מסכים לשלום נפרד, ישראלי־מצרי, כפי שעשה סאדאת.

בבתיהם של ערבים רבים בישראל עדיין תלויה תמונתו של עבד־אל־נאצר. לגביהם, הוא האיש שהחזיר גם להם את הכבוד. ויש בכך גם הסתייגות ברורה מיורשו, סאדאת, שהפקיר לרעתם בקמפ־דייוויד את העם הפלסטיני.

תחזית ארץ כנען

מה קרה לתנועה הכנענית — זו שביקשה להחזיר אותנו לימי בעל ועשתורת, כנען העתיקה ומלכות־ישראל הראשונה?

היא חיה וקיימת — במכון המטאורולוגי.

מה למזג־האוויר ולקרני־השור? שאלה טובה. אין לי תשובה עליה.

אני רק יודע שמי שמנסח את תחזיות מזג־האוויר, המשודרות בכלי־התקשורת, אינו מסתכל במפת ישראל כפי שהיא. הוא מסתכל במפה עתיקה מימי המלך שאול.

התחזית המפורטת מתחילה בארץ מעכה (רמת־הגולן), עוברת לחבל נפתלי (הגליל), ממשיכה לחבל אפרים (השומרון), משם לעיר יבוס (ירושלים), רק במקום השמיני נזכרת שפלת־החוף, שבה לא ישבו בימי־קדם בני־ישראל, אלא פלישתים וצידונים.

אומנם, בימינו אלה יושבים מרבית תושבי המדינה בשפלת־החוף, אך אין זה מעניין את המטאורולוג. שיחכו בסבלנות עד שיבוא תורם, ושיגידו תודה על שמזכירים את האיזור הזה בכלל.

בתחזית מזג־האוויר המשודרת במהדורת־החדשות האחרונה, לקראת חצות, אין שפלת־החוף מוזכרת כלל. ל־20 אלף התושבים דוברי־העברית בשומרון נאמר מה צפוי להם למחרת היום, אך לא למיליון ויותר תושבי גוש דן.

ובצדק: המתנחלים בבית־אל הם יורשי הישראלים הקדומים. ואילו תושבי עכו, חיפה, תל־אביב ואשדוד אינם אלא יורשי הצידונים והפלישתים.

להספיד את עצמנו

בימי זוהרו של סטאלין (כשהיה עדיין „שמש העמים" בעיניהם של מנהיגי מפ"ם ומק"י) הוחלט בברית־המועצות להקים אנדרטה לזכר אלכסנדר סרגייביץ' פושקין, גדול הסופרים הרוסיים.

נערכה תחרות ארצית בין אמני ברית־המועצות, גדולי הפסלים הציעו את הצעותיהם.

בתחרות זכה פסל של סטאלין, בגובה של 20 מטרים, כשהוא מחזיק בידו ספר של פושקין.

סיפור זה עלה בזיכרוני לאחרונה כמה פעמים, כאשר קראתי מאמרי־הספד והקשבתי לנאומי־הספד על ידידי.

הגעתי למסקנה כי כל ההספדים מתחלקים לשני סוגים עיקריים.

בעלי הסוג הראשון מספידים בנוסח „המנוח ואני". למנוח מוקדשים כמה מישפטי־הקדמה, ולאחר מכן מוקדש כל השאר לאני.

בעלי הסוג השני אומנם מספידים את המנוח בלבד, אך למעשה הם מספידים את עצמם. הם מייחסים למנוח את כל התכונות היפות שהם רואים בעצמם, ומעלים אותן על נס.

כך או כך — כל המספיד, את עצמו מספיד.

הוי, איזה שיקוי?

לפני שלושה שבועות הפליג המוסיקאי בן־ציון אורגד בשבועון זה בשבח יצירותיו של ריכארד ואגנר. „לראות אופרה שלמה שלו זוהי חוויה בלתי־דגילה," אמר, וכך עורר בי זיכרונות.

כבר סיפרתי כאן שגדלתי בבית מוסיקלי, וכי אחת היצירות האהובות ביותר על אבי היתה הפתיחה למיסטר־זינגר („האמנים המזמרים") של ואגנר. שמעתיה בילדותי עשרות רבות של פעמים. אך מעולם לא ראיתי אופרה של ואגנר.

זה הציק לי. מדברים כה רבות על האיש, מתווכחים בלי־סוף עליו ועל יצירותיו, גם אני משמיע דיעות על כך, אך מעולם לא ראיתי אופרה שלמה שלו.

בעת ביקוריי בחו"ל חיפשתי לא פעם הזדמנות לתקן את המעוות, אך משום־מה לא הסתייע הדבר בידי. רחל אשתי משתעממת מכל האופרות, בלי הפלייה. נשים אחרות, שהזדמן־לי לבלות עימן ערב בווינה, בלונדון או בפאריס, היפנו את ראשיהן בזוועה כשרמזתי להן שאולי כדאי לראות אופרה של ואגנר. הן העדיפו ארוחה של צדפים ויין או מחזה של ברנארד שו.

עד שבאתי לטורונטו.

יש לי ידידה שהיא סיפור בפני עצמו. היא נולדה ברוסיה, לאב רוסי ולאם שנמנתה עם המיעוט הגרמני העתיק ברוסיה („הגרמנים של חבל הוולגה"). בעת הפלישה הנאצית לרוסיה ברח האב עם הכוחות הסובייטיים מיזרחה. האם נשארה, עברה כמתרגמת במישרדי המימשל הצבאי (או המינהל האזרחי). כאשר נסוגו הגרמנים מערבה, לקחו את האשה ובתה איתם. אחרי המילחמה הגיעו השתיים לקנדה. הבת היא עתה מרצה במיקצוע שהוא כל־כך מסובך עד שלא עמדתי בדיוק על טיבו, והיא תרבותית מאוד. חוץ מזה היא גם יפהפיה.

כששמעה שאני עומד לבוא לטורונטו, החליטה שהגיעה זמני לספוג קצת תרבות, ועל כן לקחה אותי לראות את טריסטאן ואיזולדה, אחת האופרות הנהדרות ביותר של ואגנר, שהוצגה שם על־ידי להקת־אופרה מבקרת מגרמניה.

איך זה היה?

הממ... ובכן, קודם כל עליי לציין שהייתי עייף מאוד. באתי בטיסה מתישה, התרוצצתי. בקיצור...

הפתיחה הנהדרת מוכרת לי היטב, והמחשבות שלי נדדו. כשהורם המסך ראיתי את איזולדה שוכבת על יצוע בביתן שהוקם למענה בחרטום של ספינה, שהובילה אותה מאירלנד מולדתה לקורנוול, בקצה הדרומי־מערבי של האי הבריטי. היא עמדה להינשא שם למלך. הוביל אותה נאמנו של המלך, טריסטאן האביר, שהרג לפני כן את ארוסה הקודם של איזולדה.

איזולדה, בת המכשפים, שרה יפה והרבה על מר גורלה, ומחשבתי נדדה שוב. באמצע נמנמתי קצת. לפני שנרדמתי לגמרי, עוררתי את עצמי ועקבתי אחרי המאורעות (איזולדה וממה להרעיל את עצמה ואת טריסטאן השנוא, אך האמה שלה החליפה את הרעל בשיקוי־אהבה. טריסטאן ואיזולדה מתחבקים באכסטאזה של אהבה. מסך.)

קמתי, שתיתי קפה במיזנון והתעוררתי. אך במערכה השניה

ואגנר

(המלך מפתיע את כלתו והאביר שלו כשהם מת־עלסים באהבה, טריסטאן מניח לאחד מאנשי־החצר המנוולים לפצוע אותו אנו־שות) נמנמתי שוב קצת. רוב הזמן הייתי במצב של נים־ולא־נים. וכך גם במערכה השלישית, שבה גוסס טריס־טאן לאט־לאט, בעזרת הרבה שירים, וממתין לאיזולדה. הוא מת בזרועותיה. המלך בא, סולח לכולם ומקונן על אכזריות הגורל („כולם מתו — מתו כולם"). גם איזולדה מחזירה את נשמתה לבורא, בעזרת השיר מות־אהבה („כה עדין וחרישי חיוכו...")

אחרי כן החלטתי שראיתי את ואגנר כפי שצריכים לראות אותו — קצת עד, קצת ישן, נים־ולא־נים. המוסיקה המהפנטת נשפכת ישר אל תוך תת־ההכרה שלי, רגש־אל־רגש, מבלי לעבור את תיווכו של המוח.

אולי הייתי באמת מכושף. בקריאתה של איזולדה מוכת־האימה: „הוי, איזה שיקוי...?"

המסעדה הסינית בדיזנגוף 110...
(מול רוול)

מזמינה אותך לארוחה הכי סינית בתל־אביב, או לצלצל 237766 ולהזמין הביתה "TAKE AWAY" בין השעות 12.00 - 24.00, לבית או למשרד, במחירי הכרות מיוחדים.
המשלוח חינם באיזור תל־אביב רבתי.

שי מאכרט אלא מה.

תפריט קבוע SET MENU

ארוחה סינית מלאה הכוללת:

1. מרק או אנרול
2. אחת מן המנות העקריות:
   - **א.** בשר לבן, חמוץ־מתוק בסגנון תאילנדי
   - **ב.** עוף בשקדים
   - **ג.** בשר בקר ברוטב צדפות
   - **ד.** בשר לבן בפלפל ירוק
   - **ה.** עוף ברוטב קארי
   - **ו.** בשר בקר מעורב בירקות
3. אורז מטוגן
4. מנה אחרונה לבחירה, אחת מן המנות הבאות:
   - **א.** בננה אפויה
   - **ב.** אננס אפוי
   - **ג.** ליצ'י

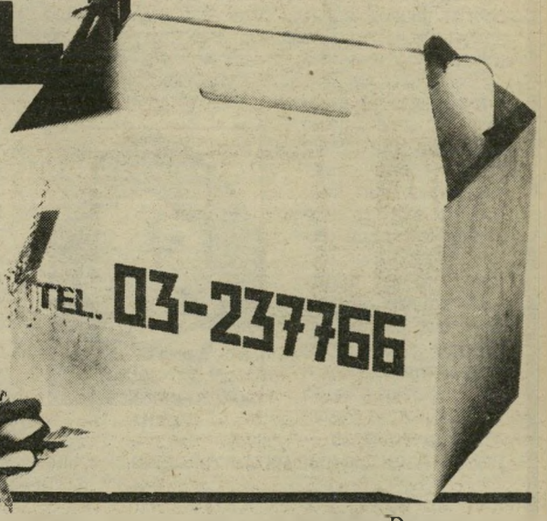

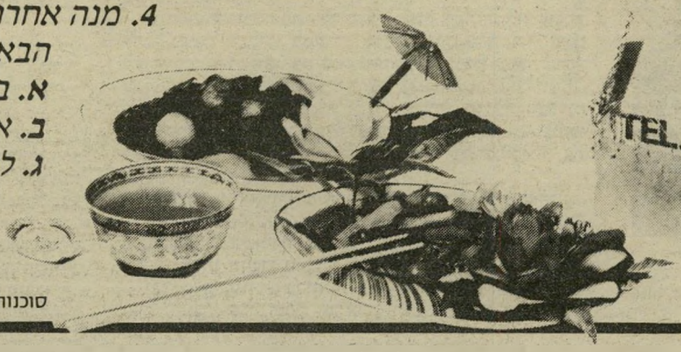

בחסות

סוכנות לבטוח בע"מ. רמת גן. רח' צבי 5 52504. טל' 3. 727121. 2

באזור רמת השרון צלצל 03-491873 "**צ'ינה וילג'**" דרך הרצליה 199, רמת השרון.

באזור הרצליה נתניה. צלצל 052-70448 "**טייסט אוף סצ'ואן**". כפר שמריהו.

יין כרמל ואתה מן אוהב יין

השר גד יעקובי מספר על אכזבתו הגדולה מכך שלא קיבל את תיק האוצר או התעשיה, מצהיר שאם תפקידו יהיה מרוקן מתוכן יותר ועליו ויהיה שר־בלי־תיק, מספר על חייו החדשים עם נלה, על בתו החינוקת, על זיקתו לספרות, השירים והרומן שהוא כותב

„אני כותב שירים כשנחה עלי הרוח באופן בלתי־צפוי, כשאני יושב בבית־קפה או כשאני נוסע במכונית"

„מאז עברתי ניתוח לב פתוח, אני בעל חוש־מידה וראייה יותר מפוכחת על החיים, יודע להבדיל בין טפל לעיקר"

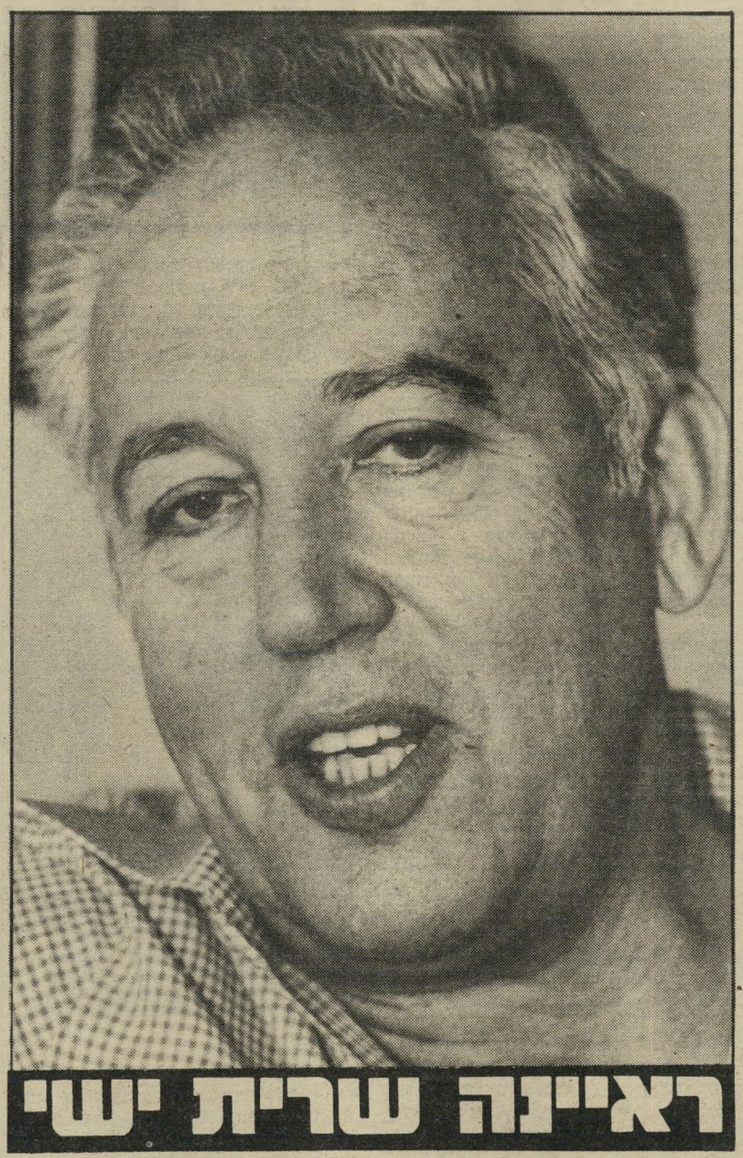

ראיינה שרית ישי

„השלימות הפנימית שלי איפשרה לי להחליט להתעלם מכל ההיבט הציבורי־פוליטי־חיצוני של העניין, ולהתגרש"

„כיום אני לא מפחד מהמוות. אני לא חי בתחושה של בהלה. בשבילי המוות הוא חלק מהחיים"

„אני ונלה בראש אחד, אין לנו חילוקי־דיעות, היא מבינה את אורח־חיי ומכבדת אותו, ואני מבין ומכבד את אורח־חייה"

„כשאני חוזר הביתה אחרי יום מאכזב, המתח יורד ממני תוך דקות, כאשר הילדה רצה אלי ואני מרים ומחבק אותה"

„חיי הפרטיים חשובים לי מהפוליטיקה!"

ביקשתי לפגוש אותו ביום הראשון להיכנסו לתפקידו החדש. הוא אמר לי: „דחילק, אני אפילו לא יודע איפה המישרד שלי!" שאל אותי אם אני משכיח קום, וקבע איתי פגישה בשבת, בשמונה וחצי בבוקר.

ההתחשבות, אני חייבת לציין, היתה מצידו. אני הייתי זו שהיתה דחוקה בזמן, הוא היה זה שהתאים את עצמו אלינו.

שלא כמו שרים אחרים, הוא גם טרח והשיב בעצמו לצילצול הטלפון שלי. המזכירה החדשה שלו לא עשתה זאת במקומו.

שבת בבוקר, שמונה וחצי, בבית מישפחת יעקובי שבנאות־אפקה. כל הבית על הרגליים. הדס, בת השנתיים, לא מניחה להוריה להתעלם מנוכחותה אפילו לדקה. נלה, בחולצת־טי ובמיכנסיים קצרים, היא ללא ספק היפה שבנשות השרים החדשות. דרך ארוכה עשתה נלה מאז התקופה שבה היכרתי אותה כשותפתה לדירה של יונה אליאן, ברחוב איבן־גבירול. היא נראית שיגעון כבר בבוקר, בפנים נקיות מאיפור.

הבית נעים מאוד. המון פרחים שהגיעו לרגל המינוי החדש של בעל־הבית. הוא לא מתלהב. „זה מסוג הנחמות הקטנות," הוא אומר ואינו מנסה להסתיר את אכזבתו מכך שלא קיבל אף לא אחד משני התיקים שעליהם חלם: תיק האוצר או תיק התעשיה והמיסחר.

על האוצר ויתר ברגע שהיה ברור שמסתמנת ממשלת אחדות לאומית. הוא אומר, שהיה ברור שצריך לוותר על האוצר, כדי שרבין יקבל את הביטחון. על התמ"ת, כך נדמה לי, הוא עדיין לא מוותר.

אומרים שהוא כועס – מה זה כועס? רותח מזעם – על שימעון פרס. לעיתונות הוא לא מעז לומר דברים מפורשים, אך אינו מנסה להסתיר כהוא זה את אכזבתו.

למעשה, נכנס יעקובי לנעליו של יעקב מרידור. נדמה לי שזה מעליב אותו, הוא מספר כי כעת כולם מצפים ממנו שימציא פטנטים. את ההגדרה „שר־על כלכלי", שנשא קודמו בתפקיד, הוא מכנה בדיחה.

הוא כולו דרוך לקרב, מעוניין מאוד להשתלב בעשיה, קצת נפגע מכך שאינו חבר בקבינט המצומצם. יעקובי מדגיש כי הוא הבא בתור להיכנס לקבינט הזה מטעם המערך.

שוב ושוב הוא חוזר על התנאי שהציב כאשר קיבל על עצמו את תפקיד שר הכלכלה והתיכנון: אם התפקיד יהיה ריק מתוכן, הוא יהפוך להיות שר־בלי־תיק.

אומרים שמוטה גור ביקש להתחלף איתו, שאמר לו: „קח את תפקיד שר־הבריאות. תן לי את תפקיד שר־הכלכלה." הוא סירב.

(המשך מעמוד 21)

בחיים הפרטיים שלו חל שינוי משמעותי. הוא עבר ניתוח־לב־פתוח. הניתוח הזה גרם לו להביט על החיים אחרת, הוא התגרש מאשת־נעוריו, אם שלושת ילדיו, נשא לאשה את נלה, שהיתה דיילת אל־על.

הנישואין החדשים הולידו את הדס, ילדה יפהפיה, הדומה כשתי טיפות מים לאביה. כששואלים אותה איפה עובד אבא, היא אומרת: „בכנסת". כששואלים מה הוא עושה בכנסת, היא אומרת: „מדבר."

הדס משמשת כדוגמנית צילום באחת מתמונות הפירסומת בעיתונות. גד יעקובי מתמוגג מנחת, הוא מרים אותה על הידיים ואומר לי: „את רואה! זה החיים האמיתיים, כל השאר זה שטויות!"

יחסיו עם ילדיו מנישואיו הקודמים לוו בשערוריה, שני בניו הבוגרים פירסמו וידוי חושפני ושערורייתי בירחון מוניטין. הבן הבכור השלים עם אביו, הבן האמצעי עדיין לא. הבן הצעיר התגורר בבית היעקובים עד לאחרונה, כאשר חזר לבית־הספר שליד בית־אמו.

יעקובי מסרב לדבר על הפרשה. הוא מגדיר אותה כטראומה.

בשעותיו הפנויות הוא כותב שירים. אחד משיריו נגד מילחמת לבנון התפרסם בשחר המילחמה תחת שם־העט י. גד. „והנה רוח ערה באה מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת." הוא פותח, ואחר־כך מצטט את בנו: „זכרתי כי אמר באותו ערב – ממעמקי כורסותיהם אנו נשלחים למות, על הריהם הלבנים מגנותיהם הירוקים הם חוזים בענן גדול ואש מתלקחת ואנו עומד אפר עולה השמימה. ארבע רגליים ארבע ידיים לאחד." שאלתי אותו למה הוא כותב שירים, והוא ענה בציטוט של המשורר האירי ייטס: „ממריבותינו עם אחרים אנחנו עושים רטוריקה, מהמריבות עם עצמנו עושים שירים."

■ ■ ■

● ביום השישי אמרת לי, שאינך יודע אפילו היכן מישרדך החדש. היום אתה כבר יודע. היכן הוא?

בנין מס' 1 בקריית הממשלה בירושלים.

● אתה מתכוון לעשות שינויים בצוות המישרד?

אני מניח שבמשך הזמן אעשה שינויים, כרגע זה לא רחוף בעיניי.

עיקר העיסוק שלי בממשלה יהיה דווקא בתחום הקבינט, לא בתחום המישרדי, ומשום כך הסכמתי בסופו של דבר להצטרף לממשלה. כדי שתהיה לי השפעה על ההליכים.

● אבל אתה הרי לא תהיה חבר בקבינט המצומצם?

בשלב זה לא. אם ירחיבו אותו, אני המועמד הבא מטעמנו.

● אתה מאוכזב מכך שאינך חבר בקבינט המצומצם?

זה לא עניין של אכזבה גדולה, זה עניין של חוש־מידה. הקבינט יעסוק אך ורק בענייני חוץ וביטחון, ואילו אני אתמקד בנושאי כלכלה ומישטר.

● אומרים שבממשלה רחבה כל־כך, מי שנמצא מחוץ לקבינט המצומצם ישסיע סחות. או, במילים בוטות, הוא יהיה סחות חשוב.

זוהי אמירה טכנית, שנובעת מאי־הבנת המצב. מאחר שהנושא המרכזי המעסיק את מדינת ישראל יהיה הנושא הכלכלי, ואני נקבעתי כנציג הבכיר של המערך בתחום זה וכממלא מקום יו"ר ועדת־השרים לכלכלה וחברה, הרי שממילא עיקר ההכרעות יהיה לאוד־דווקא בקבינט המצומצם.

„יש אנשים שאם היה עובר עליהם מה שעבר על" בשבועיים האחרונים, היו חושבים שזה סוף החיים"

אתמול היה סימון ראשון לכך, כאשר ראש־הממשלה, שימעון פרס — אני צריך לגלגל את השם כמה פעמים עד שאתרגל לקרוא לו ראש־הממשלה — הזמין את יצחק מודעי ואותי לדיון בין שלושתנו על החלטות כלכליות שעל הממשלה לקבל בימים הקרובים. שנינו, מודעי ואני, מוזמנים לשיחה מחר, יום הראשון, עם צמרת ההסתדרות, שמגמתה ליצור בסיס להסכם כלכלי לאומי.

גד ונלה יעקובי
„היא האור של חיי"

● במשך שלוש שנים הכנת את עצמך לאחד משני התפקידים — או שר־אוצר או שר־התעשיה־והמיסחר. המקורבים אליך מספרים, כי קשה לך להסתיר את אכזבתך העמוקה על כך שלא קיבלת אף לא אחד מהתפקידים האלה.

לפני שלוש שנים, ב־1981, הייתי המועמד המוצהר של המערך לתפקיד שר־התעשיה־והמיסחר, וזה במיסגרת מה שקראו אז „ממשלת הצללים של המערך". במשך שלוש שנים מאז הייתי יו"ר ועדת־הכלכלה של הכנסת וגם ראש הצוות הכלכלי של המערך, ועמדתי בקו האש הראשון מול „הכלכלה הנכונה" — במרכאות — של ממשלת הליכוד. במשך הזמן הזה נחשבתי כמועמד וראי לתפקיד שר־האוצר.

אני מעולם לא אמרתי שאבקש, אתבע או אחתור אל התפקיד הזה. אני לא איש של זעם, עברה וחרון, לא בנוי כך. יש לי חוש־מידה די מחודד על חשיבות הדברים, ולא רק בפוליטיקה, מה לעשות, אני צריך להתנצל על זה? אני לא קם בבוקר וחושב עם מי אני אתקשר באיזה סניף, כדי שבסופו של עניין אקבל את התמ"ת או האוצר.

נכון, אני מודה, אני בהחלט מאוכזב מזה שלא קיבלתי אף אחד מהתיקים האלה, ואני עוד יותר מאוכזב מהדרך שבה התנהל המשא־ומתן בינינו ובין הליכוד בכמה תחומים.

● אבל אתה היית ראש הצוות של המערך בעניין קווי־היסוד הכלכליים.

ואומנם, הצוות הזה הגיע בתוך ארבע־חמש ישיבות להסכם.

● איך זה קרה?

הליכוד אינו בעל תפיסה מגובשת. אסור לשכוח שהוא החליף לפחות שש פעמים את תפיסתו הכלכלית, דרך ארבעה שרים, ובכל פעם מקוטב אל קוטב. כאשר באנו עם תפיסתנו, הם אימצו אותה ללא התנגדות.

■ ■ ■

● מה דעתך על יגאל כהן־אורגד, ראש צוות־הליכוד?

אני חושב שכהן־אורגד הוא אדם פתוח ומפוכח, ולכן יכולנו להגיע ללא דרמאתיזציה יתירה להסכם. זה נבע גם מכושר העמידה ומהעצבים הטובים שגילינו בעת המשא־ומתן.

אבל אני בהחלט חושב שהמערך עשה מישגים, בכך שוויתר על מעורבות ביצועית בתחום הכלכלי. הרי על זה הלכנו בבחירות, על המחדל והמשבר בכלכלה, הרי זה מה שמכרנו לבוחרים, זה היה המסר וזה היה היתרון היחיד שלנו על הליכוד!

לכן, זוהי התמיהה שלי. אני משוכנע לחלוטין — והשתתפתי בהליך קבלת ההחלטות — שלא היה צריך לתת את תיק התעשיה־והמיסחר לאריק שרון.

● ואת תיק האוצר?

זוהי סוגיה אחרת. ויתרנו כדי שרבין יהיה שר־ביטחון.

● אילולא ויתרתם על התמ"ת, מה היה עושה שרון?

אני לא בדיוק מרגיש אחראי לסידור־העבודה של שרון. אני צריך להיות אחראי ליכולתנו לשנות את פני הדברים במדינה. אני משוכנע לחלוטין — ואני אדם שלא ידוע כפנטזיונר וכמנותק — כי עם כושר־עמידה טוב מצד המערך, היה יכול להימצא לשרון תפקיד הולם. חוץ מזה, מה אני צריך לדאוג לו? אחרי הכל הוא נציג הליכוד לא המערך.

לדעתי, אפשר היה להשאיר את תיק התעשיה והמיסחר בידינו. עמידה יותר נחושה — והתיק היה אצלנו.

● רצית מאוד את תיק התעשיה והמיסחר?

מאוד. ראיתי בו הזדמנות בשני תחומים: תחום הפיתוח התעשייתי המתקדם, שהוא לדעתי העתיד הכלכלי של מדינת ישראל, ותחום היצוא והסכמי־סחר חיצוניים, שגורל עצמאותנו מונח בהם.

התכוננתי לתפקיד. אני חושב שזו החמצה מצד המערך.

■ ■ ■

● אתה מחליף את יעקב מרידור. יש לך איזה פטנט?

איך שנכנסתי למישרד, הוצאתי את השטקר מהחשמל.

אבל ברצינות, אני לא בדיוק מחליף את מרידור. אומנם לכאורה, מבחינה תיקנית — כן. אבל לא מבחינה מעשית. עיקר עיסוקי יהיה עיצוב המדיניות הכלכלית והקמת רשות לתיכנון כלכלי. שתפקידה יהיה לעסוק בתיכנון המשק לטווח ארוך.

● בעצם, תפקידך הוא שר־על כלכלי.

„אני כותב רומן, שהוא כמעט סיפור מיחולוגי על כפר־יתקין. חיים באר קרא אותו ודחק בי לפרסם. אני לא חושב שיהיה לי האומץ לפרסמו. הוא חושבני מדי"

אני לא שר־על כלכלי!

● כך הוגדר מרידור.

זו היתה בדיחה של העיתונות. המישרד נקרא מישרד הכלכלה והתיאום הבינמשרדי. סוכם שנחליף את שמו למישרד הכלכלה והתיכנון. השם הזה, לטעמי, יותר צנוע ויותר קולע. המישרד, אגב, מופקר בידיי באופן זמני.

● מה זאת אומרת באופן זמני?

זה היה התנאי, העדפתי להיות שר־בלי־תיק. שימעון הציע לי את תיקי החקלאות, האנרגיה או הבריאות. סירבתי. שימעון ביקש ממני שאטול את התפקיד זמנית.

בכל עת שאמצא לנכון, אהפוך שר־בלי־תיק. אם המישרד יתמלא תוכן, אשאר בתפקיד.

● יש לך מושג איך תמלא את תפקידך בתוכן?

למישרד יעבור מינהל מקרקעי ישראל, ותגבר מעורבותו בנושאי השקעות, פיתוח וחיזוק ניכר של כל נושאי התיכנון הכלכלי והשפעתו על המשק.

● איך זה יתבטא בעבודה עם שר־האוצר, יצחק מודעי?

לשנינו יש מידה רבה של תלות הדדית. מיבנה הממשלה מחייב את שר־האוצר להגיע

גד יעקובי כצעיר בכפר
„חטפתי דלקת־פרקים מהצריף הדולף!"

להבנה והסכמה עם המערך בכל הקשור לניהול המדיניות וביצועה, וכאן אני הקו־פרטנר שלו, נציג בכיר של המערך מולו. כך שבאופן טיבעי נעבוד כצמד.

● אתה חושב שתסתדרו?

חושב שכן. אני מכיר אותו הרבה מאוד שנים. כשהייתי יו"ר ועדת־הכלכלה, הוא ריווח לוועדה, ואני מכיר אותו בהקשרים חברתיים.

לדעתי, ניתן להגיע איתו לעבודה משותפת. באופן טיבעי הוא רוצה להצליח, באופן טיבעי אני רוצה להצליח, וזוהי בעצם מוטיבציה די חזקה.

כדי שנוכל לשנות את פני הכלכלה, יהיה צורך בכוחות אדירים. נזדקק לכוחות־הרקולס. למזלנו, יש שני גורמים מקילים: קודם כל, יש לנו משק מאוד חזק ביסודו, ושנית, אם נעזור לעצמנו, ארצות־הברית של אמריקה תעזור לנו.

יש לי תוכנית המוסכמת על ראש־הממשלה, ליזום קרן לגיוס השקעות לצורכי פיתוח תעשיות מתקדמות, עתירות מדע וטכנולוגיה. יש סיכוי טוב להפוך את ישראל לגורם חשוב בתחום הזה.

● ב„וול סטריט ג'ורנל" פורסם כאילו הצעת הקפאת משכורות בחלק מעצירת האינפלציה.

לא היה ולא נברא. הטלוויזיה פירסמה מידע לא נכון, למחרת העיתונים צחקו מזה. מה שאמרתי לוול סטריט ג'ורנל בשיחה טלפונית עם כתבו באנגליה, הוא מה שאני אומר לך כעת: צריך להקטין את תקציב־המדינה ואת הוצאות הממשלה ואחר־כך נגיע להסכם בין הממשלה, ההסתדרות והמעסיקים, שבו יוקפאו המחירים, השכר, המיסים, הרווחים ושער־החליפין לתקופה מוגבלת.

● ואז מה יקרה?

הציפיות האינפלציוניות יקטנו ויישברו.

● אני הדיוט בכלכלה. באופן מעשי, מה יקרה לי אם תמומש התוכנית הזו?

מאחר שהמחירים יעלו ושכרך לא יעלה, האינפלציה תיעצר.

● ואני אהיה באוברדראפט!

את תרדי ב־2—3 אחוזים ברמת־חייך. זה יזיק לך? רמת־החיים המטורפת שעלתה ב־25 אחוז הביאה להתמוטטות המדינה. הגענו לאוברדראפט עצום של חמישה מיליארד דולר לשנה, ולחוב המגיע ל־24 מיליארד דולר. האינפלציה היא בערך 600% לשנה — אם זה לא מצב של אסון מול עינינו, אם זה לא משבר, אינני יודע מהו אסון ומהו משבר.

● איך אתה עוצר 600 אחוזי אינפלציה?

אין דרך אחרת אלא להחזיר את החיים לקרקע המציאות. אם מתעופפים בין העננים ומנסים ליצור יש מאין, מהסוג של המצאות מרידור — או של שרון, בנושא מילחמת־הלבנון — מגיעים לאסון.

המציאות חזקה מכל דבר אחר, צריך לחזור לקרקע המציאות. מדינה, כמו אדם, יכולה לחיות

הדם וגד יעקובי
"היא החיים האמיתיים!"

רק מעבודתה. צריך לחזור לתפיסה של אחריות ולנורמה של עבודה. זה לא יהיה פשוט להחזיר לציבור את הנורמות האלה, שהושחתו בתקופת הליכוד.

אני מקווה שנצליח קודם כל להקטין את הוצאות הממשלה, להוציא את צה"ל מלבנון, ולהביא לכך שבתקופה הבאה כל גורמי המשק והחברה יהיו מוכנים לוותר על משהו למען העתיד.

● **בשאתה אומר משהו, למה אתה מתכוון?**

חייבים לחזור לרמת־החיים שמלפני חצי שנה, להגיע להסכם משותף, לאומי חברתי, שייאפשר מהלך של הקפאה כדי ליצור ארגעה, שפיות־הדעת. חייבים לעצור את האינפלציה.

● **מה דעתך על תוכנית הדולרי־זאציה?**

אני מתנגד לה באופן חד־משמעי. קודם כל, דולריזאציה משמעה ויתור על עצמאות כלכלית, ברגע שמדינה איננה יותר ריבונית על המטבע שלה, היא איננה יכולה לקבל החלטות כלכליות, איננה יכולה להדפיס כסף, והיא מפקידה את גורלה בידיה של מעצמה אחרת.

הנהגת הדולריזציה היתה יוצרת אבטלה של 20%. ברגע מסויים המדינה לא היתה יכולה להזרים אגורה למשק, ואז היה נוצר מצב של משבר עמוק ומיידי.

● **אתה הילך ביום לסופרמרקט. לחנויות כל־בו. המחירים בקודים ואינך יודע באיזה מחיר אתה קונה מה, וכל זה בגלל אי יציבות המחירים. האם לא יותר פשוט היה לעבור לדולר ולסתור את הבעיה?**

לצערי הרב, כמו רבים בציבור, גם את אינך מבינה משמעותה של דולריזאציה. מה שאת מכירה היום זה קביעת מחיר בערך גבוה בדולארים מטעמי נוחות, אל תשכחי שאת מקבלת את המשכורת שלך צמוד למדד, והמדד צמוד לדולר.

הקודים בסופרמרקט הם תוצאה של עליית מחירים מטורפת. אי־אפשר לחסל יתושים וקרחת בלי לייבש ביצה. ואני אומר לך את זה ככן כפר־זיתקין, שסבלה מהביצות של עמק־חפר, ומנסיון הוריי, שייבשו ביצות — אי אפשר לחסל קרחת בלי לייבש ביצות.

התנהלה פה מדיניות הפקרית, שהזרימה למשק סכומי־עתק שהלכו ללבנון, לקמפ־דייוויד, ל־כלכלה הנכונה", ליהודה ושומרון.

כדי לייבש את הביצה צריך קודם לצמצם את הוצאות הממשלה. חייבים להרגיע את המשק. לצערי, זה לא מופקד בידיי. בתחום המיניסט־ריאלי אנסה לתרום את תרומתי ככל שאוכל.

■ ■ ■

● **כמה לדעתך תחזיק ממשלת האחדות הלאומית מעמד?**

באופן פרדוכסאלי, היא צריכה להחזיק מעמד זמן רב. הרי היא נוסדה מפני שאף אחד משני הגושים לא הצליח להקים ממשלה. בנוסף, יש לה שני יתרונות לא מבוטלים: היא מסוגלת לקבל החלטות בתחומי הפנים והמשק מבלי לחשוש מאופוזיציה מיליטנטית, והיא יכולה לגייס הס־כמה לאומית גדולה. היתרון השני: היא יכולה להקטין ולהמעיט במידה מסויימת את המתח ו־הקיטוב החברתי בעם, בין עדות־המיזרח לאחרים, בין ליכוד למערך, כשהיא משאירה בקצוות גורמים פוליטיים רדיקאליים.

● **והסרונות אין לה, לממשלה הזו?**

בוודאי שיש. קודם כל, היא מסורבלת. יש לה 25 שרים, ובתחום המדיני בוודאי יווצר קיפאון בהקשר למשא־ומתן עם ירדן. אבל בסופו של עניין, נדמה לי שהיתרונות עולים על החסרונות.

● **העובדה שתיק התמ"ת נמצא בידיו של אריק שרון אינה מעוררת את הסכנה שהאיש יעביר את כל**

„בימים שלפני הניתוח חשתי הקלה. ביתאום האמנתי שיהיה בסדר, שיקרה לי נס. ובאמת קרה לי נס, ומי שקורים לו ניסים, חי עם שקט פנימי"

המשאבים בתחום הפיתוח הכלכלי לנדה ולרצועה?

לא הוא יחליט לבדו על סדר־העדיפויות בהקצאת משאבים בתחומי הפיתוח הכלכלי. יש ועדת־שרים ויש ממשלה. המשאבים הלאומיים במצוקה, אנחנו מגדרים את תחתית הבור שלהם, ולכן תהיה רגישות עוד יותר רבה לסדר־העדיפויות של המשאבים האלה.

● **אתה מרגיש נוח בממשלת האחדות הלאומית?**

אחרי היסוס די כבד הכרעתי להצטרף לממשלה, כדי להשפיע — לא כדי להרגיש בנוח. יש לי מקומות אחרים שבהם אני מרגיש יותר בנוח.

בממשלה לא נהנים מהחיים, הממשלה זה לא מסיבה. זה לא שפת־הים וזה לא הבית שלי. שם יושבים כדי להיות שותף בהכרעות, לשאת באחריות. זו המוטיבציה היחידה, בוודאי לא הכבוד ולא הנוחות.

ד"ר יעקובי עם אמו יסבתה בכפר־זיתקין
"הורי ייבשו ביצות!"

יש סיכוי שיתחולל מיפנה. מה ילד יום? אי־אפשר להתנבא. בכלל, בישראל קשה להתנבא על העתיד, ואפילו לא על העבר, שכל הזמן מתווכחים עליו. צפויה תקופה של שינויים, ואני רוצה להיות שותף להם.

● **האם בין השנויים האלה צפוי השבוע פיחות?**

את לא מצפה ממני שאענה לך כרגע על השאלה הזו. מכל מקום, אם יהיה פיחות — הוא לא יהיה דראסטי.

● **האם תגעו בחשבונות הפת"ם?**

לא אתן יד לנגוע בחשבונות הפת"ם. אם יגעו בחשבונות אתפטר מהממשלה. אנחנו אמורים לחנך את העם לחסוך, אז שנבוא ונפגע בחסכונותיו? לא יהיה כדבר הזה!

■ ■ ■

● **מה אתה אוהב לעשות מחוץ לשעות־העבודה?**

אני הרי מכור לספרים, זה חלק ניכר מהעולם שלי. אילו היה לי כסף, הייתי קונה יותר ספרים.

אני מפרסם שירים מדי פעם. פירסמתי שיר לפני שנתיים, עם פרוץ מילחמת־לבנון. הוא נקרא על ההרים הלבנים התמתי י. גר. פירסמתי שירים בסימן קריאה. בגליון הקרוב שלו יפורסמו עוד חמישה שירים שלי. אני מפרסם גם בעיתון 77. מעבר לזה, פירסמתי ארבעה ספרים.

● **ארבעת הספרים שפירסמת אינם רומנים. האם אתה כותב גם רומן של ממש?**

כן, הוא נמצא כעת בכתובים.

● **מתי אתה כותב?**

כשנחה עליי הרוח באופן בלתי־צפוי. לא בשעה מוגדרת. זה יכול להיות באמצע הדרך לירושלים. ביד אחת אני נוהג, ביד שניה כותב שיר.

זה יכול להיות לפנות־בוקר. אני קם פיתאום מהמיטה וכותב שיר. אני יכול לשבת עם נלה בבית־קפה ופיתאום לחוש צורך עז לכתוב.

● **איך מתייחסים המשוררים לשיריך?**

לא שופטים את השירים כשירים. מבקר אחד, זיכרונו לברכה, כתב למשל שסימן קריאה פירסם שירים שלי כי אני יושב־ראש ועדת־הכספים של הכנסת ונותן להם כסף. לא פחות ולא יותר. מעולם לא הייתי יו"ר ועדת־הכספים ובוודאי שלא נתתי להם כסף.

● **מי בכל זאת מעודד אותך לפרסם?**

חברים שלי — מנחם פרי, יאיר הורוביץ, מאיר ויזלטיר — הם מאוד עודדו אותי לפרסם. הראיתי להם את השירים. הם דחקו בי, היססתי. לבסוף הסכמתי. מאז ששברתי את המחיצה אני מתפתה להמשיך.

● **על מה הרומן שאתה כותב?**

זה לא בדיוק רומן. זה כמעט סיפור מיתולוגי על כפר־זיתקין, על דמויות חריגות ונופים מאוד חזקים. קרא אותו חיים באר ומאוד עודד אותי לפרסם, אבל אני לא אפרסם.

● **למה לא תפרסם?**

כי הוא רומן חושפני. כל עוד אני איש ציבור פעיל, השיפוט של הכתיבה שלי איננו שיפוט של אדם שעיסוקו כתיבה. לא ישפטו את הרומן הזה כמו ששופטים רומן של אדם אנונימי, שאיננו מזוהה עם עיסוק פוליטי.

כל אדם הוא רק אדם, ולוי אשכול אמר שלעיתים גם זה לא. לקח לי זמן לפרסם שירים במקומות שהם המקום הטיבעי של השירים — לא בעיתונות היומית, למרות שפנו אליי פעמים רבות, ואני רוצה ששיריי ייקראו על־ידי רבים. אך אני חושש מאוד שלא ישפטו אותם נכון, וזו הפשרה שעשיתי.

■ ■ ■

● **בחייך הפרטיים עשית תפנית שאינה אופיינית לאנשי־ציבור. בעניין זה הובחת שלא חשוב לך מה אומרים עליך, שחייך הפרטיים חשובים יותר.**

אני חושב שזה נובע ממיבנה האישיות שלי. אחרי שהגעתי למסקנה, יחד עם אשתי לשעבר, שזה טוב לכולנו ושהשלמות הפנימית שלי לא מאפשרת להמשיך לחיות כמו שחייתי, אז החלטתי באופן מודע להתעלם מכל היבט ציבורי־פוליטי חיצוני של העניין ולהתגרש.

המצב הקודם היה גרוע ביותר, והייתי מוכן לשלם מחיר פוליטי ובלבד לשנותו. בדיעבד, מסתבר שלא שילמתי כל מחיר פוליטי.

● **היו שהזהירו אותך שהקאריירה הפוליטית שלך תיפגע בגלל הגירושין?**

כן. אנשים מרכזיים במיפלגה אמרו וגם הזהירו אותי, שכראי לי לשקול את העניין, כי זה עלול להתקבל לא טוב. שאלתי: להתקבל טוב על־ידי מי, הרי זו לא החלטה לאומית. זו החלטה אישית?

בדיעבד זה לא פגע בי פוליטית. ריגשית שילמתי מחיר, עברתי חוויות מאוד קשות.

הקטע הזה וקטעים אחרים שעברתי בחיי לימדו אותי חוש־מידה. היום, למשל, אם עובר עליי משבר פוליטי, זה לא סוף חיי. יש אנשים שאילו היה עובר עליהם מה שעבר עליי בשבועיים האחרונים, היו חושבים שזה סוף החיים. היו אלה שבועיים קשים ביותר. אבל היו לי דברים אחרים, הפוליטיקה היא לא כל עולמי.

שילמתי מחיר אמוציונאלי יקר על השינוי שעשיתי בחיי. אבל בדיעבד אני לא מצטער על אף דבר שקרה לי. מכל דבר שקרה התעשרתי. הסבל והחיים הלא־קלים והלא־פשוטים שהיו לי

„אי־אפשר לחסל יתושים וקדחת בלי לייבש ביצה. התנהלה פה מדיניות של הפקר, שהזרימה למשק סכומי־עתק שהלכו ללבנון, וליהודה ושומרון"

יצרו אצלי את חוש־המידה כבסיס לחוכמה, לדעת מה חשוב יותר ומה פחות.

● **אתה חי כיום חיים חדשים — אשה צעירה יפה, תינוקת בת שנתיים. אתה נראה טוב בהרבה מכפי שנראית אי־פעם.**

ותמיד אהיה גד יעקובי. אני נושא את עצמי לכל מקום. נכון שאני היום מאוד מאושר עם נלה ועם הרס. כשאני חוזר הביתה אחרי יום קשה ומאכזב, בתוך דקות כל המתח נושר. כאשר

(המשך בעמוד 36)

מתנה כל בוקר..

רק צלצל 824261 שלוחה
540 ואנו נדאג לספק את
העיתון משך חודשיים 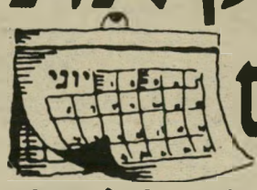
בשעות הבוקר 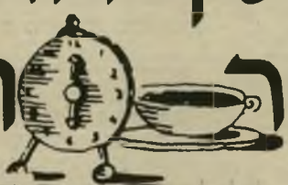 המוקדמות
לכתובת שתמסור לנו, 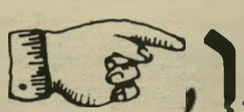
תמורת 6,785 שקל בלבד
(מחיר מוזל למתנה
במקום 13,570 שקל) עם
העיתון הראשון ישלח כרטיס
ברכה עם פרטי שולח השי.

• הארץ • הארץ • הארץ •

אנשים בעולם

מארגרט תאצ'ר: שושנה חדשה בשם מארגרט

אילו היתה ראש ממשלת בריטניה **מארגרט תאצ'ר** משיקה אניה הנושאת את שמה בשבירת בקבוק־שמפניה, היה הדבר נראה שיגרתי לחלוטין. אבל כשבתולת־הברזל משקה בשמפניה שושנה הנקראת על שמה — זה באמת מראה יוצא־דופן. בתמונה למעלה עורכת מרגרט תאצ'ר טכס „הטבלה" לזר־שושנים, ראשון מסוגו בזן חדש שפיתחה אגודת מגדלי פרחים בגרמניה, אשר בחרה לקרוא לו בשמה. מעניין לדעת כיצד ייקלט הזן החדש בארמת בריטניה. כתובתו של השיח הראשון: גינת רחוב דאונינג מס' 10.

ביורן בורג: יאניק במקום מאריאנה

ב־1976, כשביורן בורג נשא על כפיו את **מאריאנה פוספקו** וקרא לה „סקומפה", שפירושו ברומנית „יקרה" (בתמונה למעלה), אמר העולם כולו: הנה הלהבה שהמיסה את ליבו של הקרחון השוודי. הם נישאו פעמיים, פעם בסן־טרופה ופעם בכנסיה ליד בוקארסט.

היום התהפך הגלגל. מאריאנה אישרה את עובדת גירושיהם של השניים, אחרי שרק ביוני האחרון חגגו ביחד את יום הולדתו ה־28. שמונה ימים אחרי כן הכיר בורג המתגרש בסטוקהולם את **יאניק ביורלינג** היפהפיה (בתמונות משמאל ולמטה), והקרחון נמס בשנית. השניים כבר עורכים ירח־דבש מוקדם בברודווי, ונשבעים לאהוב לעולם, להינשא ולהציג תינוק משותף. הסדר של מילוי ההבטחות אינו מחייב.

סופיה לורן: כוכבת במוזל חופשה

השחקנית **סופיה לורן** מחייכת אל הצלמים. שזיהו אותה כשהועברת על־ידי מכונית המשמשת לתחבורה פנימית בין שני המסופים של נמל־התעופה הענקי שבלונדון. השחקנית הגיעה לכאן בין שתי טיסות. ברדרכה מז'נווה ללוס־אנג'לס. בלונדון היה עליה להחליף מטוס. והיא העדיפה לעשות זאת בנסיעה. מבלי ללכת ברגל. הסיבה לכך אינה, חלילה, עייפות או מחלה. בשנים האחרונות היא מקפידה לשמור על עצמה ולא לעבוד קשה מדי.

מזה כמה שנים היא לא הופיעה בסרט חדש. ולאחרונה, לפני שנתיים, קישטה את פסטיבל הסרטים בקאן בהופעתה הזוהרת לכבוד שלושים שנות הופעה בקולנוע. אך ללא סרט בפסטיבל. לעומת זאת, התמסרה כליל לגידול שני בניה מן המפיק **קארלו פונטי**, כשהיא מחלקת את זמנה בין שלוש ערים — ז'נווה (שם ילדה את שני בניה), רומא ופאריס.

רומא. היא טוענת. היא העיר החביבה עליה ביותר. פאריס היא העיר המתאימה יותר לחנך את שני בניה. באהבונה גילתה את ארצות־הברית. והיא מרבה לבקר בה ולשהות שם תקופות ארוכות. בין חופשה לחופשה היא מדגימה פרווה הנושאות את שמה. ונותנות הזדמנות לבחירי־האופנאים להתחרות על ייחודיות הדגמים ובעיקר על מחיריהם. אחת הפרווה היקרות ביותר שנוצרו אי־פעם נתפרה עבורה. על־ידי **פרדריק קאס־טל** מבית דיור. ומחירה נאמד ב־18 מיליון שקלים.

★ ההומוריסט היה רציני עד דמעות ★
★ הזמר חגג דווקא את פירסום סיפרו ★
הכדורגלנים ריברו על הגביע שטרם קיבלו

אילנה רובינא צוחקת מירי צו... נון, בעבר מנהל הטלוויזיה והיום מנ... הזמרת הקשיבה בהתלהבות, ונהנתה

ריפעת טורק הוא שחקן הפועל תל־אביב המתגורר ביפו, ואחד השחקנים המוכשרים של הקבוצה. לידו אשתו ופה. השחקנים חגגו את פתיחת עונת הכדורגל במועדון המערה ביפו, שנפתח לאחרונה מחדש לאחר שיפוצים, בשירה בציבור ובריקודים.

ריקי צור רקדנית־הבטן חוללה לפני הכדורגלנים. הם שמו לפניה שטרות של כסף על הריצפה. היא בת 28, לפני כן היא רקדה בלהקת עינבל. בדרך כלל מלווים אותה בעלה ואמא להופעות. בעלה הוא ממוצא אשכנזי וכשהכירו, הוא לא ידע מה עושה רקדנית־בטן.

קדימה הפועל!

אוהדים רבים יש לקבוצת הכדורגל של הפועל תל־אביב, גם מחוץ לגבולות תל־אביב. השבוע הם חגגו את פתיחת עונת־הכדורגל במועדון המערה ביפו, ששינה את צורתו ונעשו בו שיפוצים. הכדורגלנים שרו, רקדו ובירכו אחד את השני שתהיה עונה טובה, ושיצליחו בגביע המדינה. הרבה אוהדים מחכים לכך.

גבי לסרי מגן של הפועל תל־אביב. לידו החלוץ של הקבוצה, גיל לנדאו. את המסיבה הנחתה הזמרת נירה גל. הפתעת הערב היתה עוגה בגודל של מטר על מטר, בצורת מיגרש כדורגל. בעלי מועדון המערה ביפו הם אוהדים מושבעים של הקבוצה, ולכן גם הכינו להם את מסיבת־פתיחת העונה במועדונם. אחרי שטעמו מהעוגה הם הקשיבו לזימרתו של איתן מסורי.

אפרים קישון מחבק את השחקן חיים טופול. קישון חגג את יום הולדתו השישים וחיים את יום הולדתו 49. חיים התגלה לראשונה ככוכב בסירטו של אפרים קישון סאלח שבאתי. חיים עלה לפני אחרון ... באותו ערב ... אלמנור. קיש... שהוא יודע ...

ריחה שסיפרה לה
מן, אשתו של אר־
מוניטין תיקשורת.
הצדיחה. השתיים

עמדו קרוב לדלפק המשקאות והתבדחו להן. המסיבה נערכה במלון מנדרין בתל־ברוך. על ההזמנה היה כתוב „מסביב לבריכה", ועקב הצינה היא נערכה באחד האו־ למות של המלון. למטה: יהורם גאון ואשתו, אורנה.

תיקי דיין השחקנית שמגלמת את אחותו של יהורם גאון בסידרת הטלוויזיה קרובים־קרובים, התחבקה והתנשקה עם השחקנית ליאורה ריבלין, שהיא גיסתה בסרט, ואשתו של יהורם בסידרה. שחקני הסידרה הטלוויזיונית היו הרוח החיה של המסיבה, הם יצרו מעגל והעלו חוויות מהסרט האחרון שהוצג באותו ערב בטלוויזיה. בתמונה למטה: הזמר־שחקן יהורם גאון עם אמו.

גאון באמצע

השחקן־זמר יהורם גאון חגג את הוצאת סיפרו הראשון במלון מנדרין בתוך בתל־ברוך. כל המישפחה הקרו־ בה, אמו, שני אחיו ואחותו, באו לחגוג איתו. אשתו, אורנה, קיבלה איתו את האורחים הרבים, שליוו את גאון בררכו המוסיקלית. הספר, המוקדש לאביו, כולל שירים וסיפורים שמאחורי השירים. כל אחד שכתב, עיבד או הלחין את שיריו קיבל ספר עם הקדשה. בהחלט היה כדאי לבוא.

הומור זה לא מצחיק

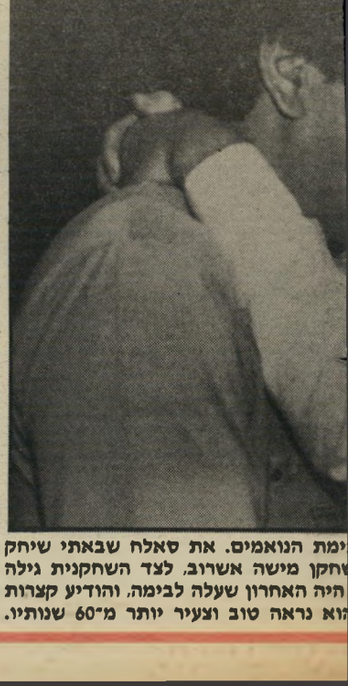

ימת הנואמים. את סאלח שבאתי שיחק
שחקן מישה אשרוב. לצד השחקנית גילה
תיה האחרון שעלה לבימה, והודיע קצרות
הוא נראה טוב וצעיר יותר מ־60 שנותיו.

אולי בגיל שישים ההומור הוא לא מצחיק, כך לפחות נראה הערב לכבודו של אפרים קישון, שנערך במוסיאון תל־אביב, במלאות לו 60 שנה: קישון כתב הרבה מערכונים. אבל באותו ערב עלו חבריו לבימה ושיבחו אותו בלשון עבר, כשבעל השימחה יושב באולם. קישון עלה לבימה בסוף הערב, כולו נרגש, והיו כאלה שיכלו להישבע שראו שזולגות דמעות מעיניו. בגיל 60 הכל נראה אחרת. זה כבר לא כל־כך מצחיק. אפילו לא את קישוו. אם כי דווקא השנה יש לו על מה לצחוק. הטלוויזיה במערב־אירופה הקדישה לו שעות רבות ולאחרונה אפילו הופיעו ספריו בהונגרית, השפה בה החל לדבר, לפני 60 שנה ברויק.

דליה פרידלנד בכניסה למוסיאון עמדו כל השחקנים ושתו יין שטוק לבן ואדום. הם קיבלו לידיהם טכסטים וכל אחד למד על המקום את תפקידו, ולפי הסדר עלו לבימה והציגו את הקטעים לכבוד בעלי השימחה. מימין: השחקנית חנה מרון, ששיחקה שני קטעים. באמצע: בעלת קולנוע לב 1, נורית שני, ממהרת לגמור את היין ולהיכנס לאולם.

ציפי מושה

השוק מוצף בביגדי ילדים. המחירים זולים, סבירים ויקרים. צריך לדעת איפה לקנות

ילדים בכל מחיר

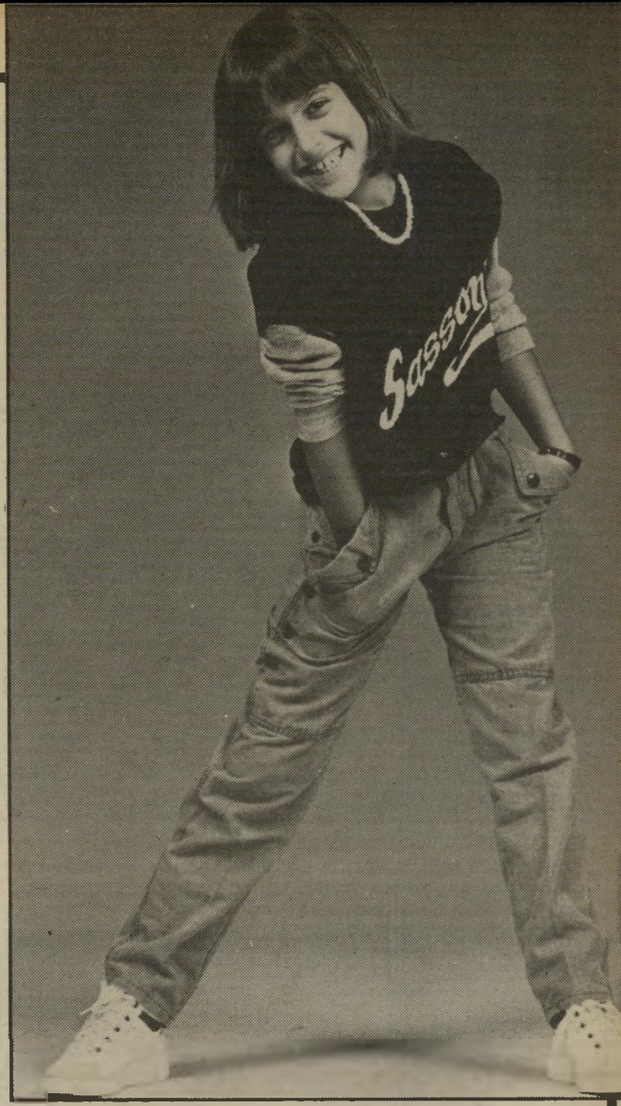

חיקוי אמריקאי של אופנת רונלד ששון. החולצה במראה השכבות בציבעי שחור־אפור, בחזיתה או־תיות לועזיות. המיכנסיים: ג'ינס מרובי־כיסים. זה הסיגנון של לו ולה.

לא יקר מדגימות גנה וגלה. החולצה מטריקו שעליה רקומים פאייטים, שכל אמא קצת מוכשרת יכולה לרקום אותם. המיכנסיים נראים קצרים, אבל זוהי גזרת 7/8. החליפה מכותנה.

אוברול לולאות שעיצבה מיכל ארד. הדגם בצבעי אפור, אדום, צהוב, בקישוטי לולאות, המשמ־שים כעיטור אופנתי. האוברול ניתן לקיצור, לשורטס, כשהילדה גדלה.

לילדות עשירות חליפה בעיצוב אוברזון תוצרת שש עשרה. פלוס של ניבה. **הבד** – מוטר משובח בלבן, ירוק, כחול, משולב בחבל. למעלה, מימין: ג'ינס לילד.

ילדים הם דבר נהדר, כשהם ישנים. אבל כשהם ערים, שקטים, נקיים ולבושים — זה גם לא רע. הקטנים האלה צומחים וגדלים כל־כך מהר, עד שבגד שקנינו לפני כמה חודשים כבר אבד עליו הכלח — או שהוא קטן או שהוא מתרפט. התוצאה: תמיד זקוקים לעוד ועוד בגדים, לעוד חולצת טריקו, לעוד מיכנס, קצר או ארוך, לג'ינס או לטרנינג.

קיימות שתי אסכולות בקרב הורים: אותם החושבים שחבל להוציא כספים רבים על ילדים, שממילא גדלים ואת בגדיהם עדיף לקנות במקומות הזולים — בשוקים למיניהם ובבזארים, בחנויות יד שניה ואפילו לתקן ולשפץ. האחרים — ולא דווקא העשירים — גורסים שילד צריך להיות לבוש

טיפ־טופ. במיטב האופנה, בגזרות חדשות ובצבעים אופנתיים. יש אפילו אמהות החוסכות מעצמן ומעדיפות לקנות לילד בגד חדש, כי ילד תמיד זקוק לעוד. מה שיש, אף פעם לא מספיק.

והילדים עצמם גם הם מתחלקים לשני סוגים: אותם המרוצים, שכל מה שעושים עבורם וקונים להם תמיד טוב ומתאים, הכל בסדר, ואין בעיות. והסוג השני — אותם המכירים, זוכרים ומבטאים את שמות חברות־האופנה

אורנה גלזר
חלוץ ראווה

הלועזיים כאילו היו בשפת־אמם: רנגלר; ליווייס; אדידאס; פומה; בנטון.לילדים אלה לא יאה ולא נאה לנעול נעלי־התעמלות מתוצרת הארץ או ג׳ינס מקומי. אולי היה כדאי לחנך ילדים כאלה מגיל צעיר להרוויח את לחמם בזיעת־אפם, לרחוץ את מכוניות ההורים או השכנים: לתת שרותי שמרטפות: לערוך קניות בסופרמרקט לזקנות שבאיזור — הכל תמורת תשלום — שיחסכו את מעותיהם

הכל בלועזית הקטנים, כמו הוריהם ושאר בני המישפחה, אוהבים תוצרת־חוץ, או לפחות משהו ב־סיגנון הזה – כמו הבגדים של רונלד ששון – חולצות עליזות בשלל צבעים, שעליהן כתוב כל מה שרק אפשר. הנושא לא חשוב, העיקר – ההרגשה והכתב הלטיני. ההורים יכולים להתנחם, כך נוהגים הילדים גם בארצות כמו סין וברית־המועצות, למרות שגם שם נהוג אלף־בית אחר.

חתימה אוברזונית על דגם בסיגנון אימונית. חליפה ספורטיבית בשילוב משי צהוב ב־חלק העליון של השרוול. החלק התחתון מבד פוטר כחול. חליפת יוניסקס.

פרנקפורט לילדים עדנה פרנקפורט, אחותה של מעצ־בת האופנה דורין, מעצבת ביגדי־ילדים כמו שמלות פלאנל בסיגנון בית קטן בערבה, המעוטרות ב־צווארוני־תחרה עדינים ובכיפה תואמת. לילד: סוודר בסריגת־פסים עבה, בציבעי כחול, חרדל, שחור וירוק.

לילדות חולצה ומיכנסיים מטריקו, בציבעי צהוב וכחול, בהדפס הפרה העליזה.

וירא כמה עבודה הם צריכים להשקיע כדי לקנות לעצמם זוג מיכנסיים או נעליים מן הסוג שבו כל־כך רצו.

הדפסת רמזור ומחממי־רגליים

חברות רבות בארץ מתמחות בייצור בגדי־ילדים. חלקן הן חברות־אופנה, המעצבות לגברים ונשים וכל אשר נותר להן לעשות הוא להקטין את אותם הדגמים לגודל ילדים. חברות אחרות מעצבות אך ורק לילדים, או לילדות, על־פי מודלים מיוחדים ובלעדיים להם.

גדעון אוברזון, מעצב־העילית, חושב גם על ילדים. זאת הוא עושה בחברת שש עשרה פלוס של ניבה. על כל דגם מודפסת חתימתו האישית של המעצב, ויש הורים, וגם ילדים, שזה עושה עליהם רושם. דגמיו של אוברזון הם באיכות משובחת. הוא עיצב לילדים מערכת מטריקו עם הדפסת רמזור, בצבעי ירוק, אדום ולבן. המערכת ניתנת להפרדה ולבישת כל פריט בנפרד, עם מיכנסיים, חצאית או כל פריט אחר הנמצא כבר בארון־הבגדים.

(המשך בעמוד 30)

תשבצופן

2455

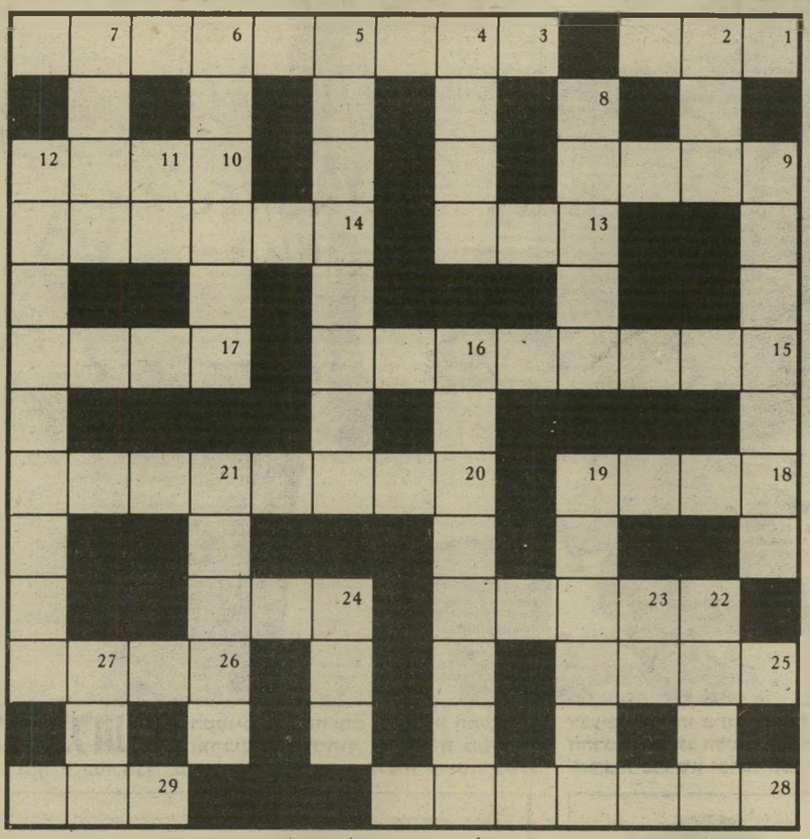

פתרון תשבצופן 2453

מאת

אביגיל ינאי

מאוזן:

1. רעב לקצת השכלה אין לו לשוטה (3)
3. קנה חייל צה"ל הנותן את המצופה ממנו (6,3)
9. ממציא מסור לקומוניקציה (4)
10. מתכון סודי מתאים למנה אחרונה (4)
13. הראש המיועד מתאים בהחלט לעם הספר (3)
14. עתון אחד חסר היום, אבל זה לא נורא (3,3)
15. נכר הדבר שהתאמץ לנשק את היפה (3,2,3)
17. איזה פלא! קראה הזקנה בסיפוק אחרי הפשע (4)
18. במפרץ מכסיקו בוקה ומכור־לקה (4)
20. שטר וכושן עזובים, זהו יאוש מדעת או יאוש שלא מדעת? (4,4)
22. במותו, ציוה הדג את החיים ל... דג אחר (5)
24. רכשו לעצמם כלי שיט (3)
25. על מה היא כבר יכולה לרכב בגינה? (4)
26. כבר שמונה עשרה פעם הוא צף על המים, אבל לא עושה את זה באופן יסודי (4)
28. לא הרחק מן ההמון הסואן חלמתי חלום, ואולי לא היו הדברים מעולם (3,4)
29. לצייר כאשר זה לא יתכן (3).

מאונך:

2. מה עוללו במקרא לתאוותן הקולינרי (3)
4. כלי פקפוק צריך לשים על הסוס הנכון (4)
5. חזר בתשובה, אולי לאחר מותו? (6,2)
6. ההלואה תספיק רק למגורים של ד' על ד' (5)
7. אין בך כל אצילות, אמר הצ'לו לבסון (4)
8. עם כל ההיטלים פה נאלץ להסתפק במאכל לבהמות (5)
9. החלקה על הקרח תביא מרפא לבמאי בפול טיים ג'וב (7)
11. מה קרה לבעל התאווה שאיבד את החן (2)
12. אין יותר מין בשפתי (4,4)
16. למרות מה שנראה, אין שר התעשיה היוצא שמח להסברים הקואליציונים החדשים (3,5)
19. הסתכל בהן, מתנהגות כמשוגעות בשוק (6)
21. רעתנו איתנה למהר אל הכרם כל עוד נמצאת בו סוכת השומר (5)
22. תנסה לקנות משהו סיני ביפן (4)
23. גם הוא בקוסמים (2)
24. מה הקשר בין מלך פריגיה ואלכסנדר מוקדון? (3)
27. אין צורך ללחוש הוא בין כה לא שומע (3).

ילדים בכל מחיר

(המשך מעמוד 29)

באופנת־ששון מאמינים במראה הספורטיבי לילדים לסתיו ולחורף 85': החולצה מבד־פוטר, בגוון שחור־אפור, כשהשם ששון מופיע באותיות גדולות ולועזיות בחזית הבגד. מיכנסי הג'ינס האופנתיים מעוטרים בכפתורי־מסמר, „ניטים."

גם ערנה פרנקפורט, אחותה של מעצבת ביגדי־הנשים דורין, מעצבת ביגדי־ילדים. לחורף היא עיצבה שמלות פלאנל בסיגנון בית קטן בערבה — מעוטרות בצווארון־תחרה עדין וכיפה תואמת. המחיר לגיל שש: 4,000 שקל. ערנה גם עיצבה סוודר לילד, בסריגת־פסים עבה, בציבעי כחול, אדום, ירוק ושחור, עם חותלות תואמות. מחירו: 4,000 שקל. המיכנסיים — מיכנסי־רכיבה שחורים.

פיטריה צהובה וחבל שחור

טוניטית במיכללת „שנקר," מיכל ארד, עיצבה עבור אתא אוברזל לילדים. המשופע בלולאות ורוכסן אחד עובר בחזיתו. ציבעו הבסיסי של הבגד הוא אדום והקישוטים הם בשלל צבעים: אדום, צהוב, אפור, כחול וירוק.

הטרנינגים לילדים הם המצאת־הדור, הלהיט של סתיו וחורף 85'. הם רב־תכליתיים ומשמשים לכל מטרה — למישחקים בחוץ, לעיסוקים בבית וגם לשינה, בפיג'מה חמה, יפה ונעימה. המיבחר הוא אינסופי והמחירים בהתאם, תלוי במקום קניית הבגד.

אבל מי שרוצה חליפה אופנתית, יוקרתית ובעלת־שם חייב, כאמור, לפנות לשש עשרה פלוס של אוברזון. הוא עיצב חליפה ספורטיבית לבנה בשילוב משי צהוב. החלק התחתון של השרוול הוא פוטר כחול. אוברזון גם עיצב אימונית ברוגמת פיטריה צהובה. הפיטריה עשויה חבל שחור ופלסטיק בצבעי אדום, כחול וירוק.

רגם נוסף, של מערכת ג'וגינג, הוא בירוק־חאקי. כשהחלק העליון הוא דמוי־סינר מיוחד ובציבעי כחול ואדום. מי שמעדיף עבור ילדו את מערכת הג'וגינג האלגנטית, ימצא אותה בעיצוב אוברזוני אלגנטי — מיכנסיים ומיקטורן בכחול, כשהחלק העליון בצהוב.

חלק מן המערכות הן בדיגמי יוניסקס, לו ולה, כך שאם כבר משלמים סכומים בלתי־מבוטלים למערכות כאלה, ניתן להשתמש בהן כמה שנים וגם להעבירן לאחר מכן לאח הקטן או לחברים.

תחרה לאימרה וביצה למרפק

ביגדי־ילדים מצויים בשפע. הזולים ביותר הם בשוקים: בתל־אביב — בשוק הכרמל ובשוק בצלאל, ליד השעון ביפו ובתחנה המרכזית. מי שתקציבה מאפשר לה לקנות במחירים קצת יותר יקרים, תמצא ביגדי־ילדים ברחוב אלנבי ובסביבותיו.

כמה מילים בענייני חיסכון. אין שום בושה לחסוך. היום זאת חוכמה לדעת להשתמש בבגדים הקיימים, לחדשם ולרעננם בצורות שונות.

הילד צמח לגובה, מיכנסי האימונית קצרים: קני פיסת־בד פוטר לקצה המיכנס והאריכי אותם. כך תקבלי מיכנס ארוך, התואם בדיוק את צבע החולצה.

החולצה שנותרה ללא שרוולים תשמש את ילדך כווסט, שמתחתיו הוא ילבש חולצה או סוודר כלשהו.

בעיות בשרוולי החולצה או הסוודר או המעיל: השיגי שתי פיסות עור נפה, גיזרי אותן בצורת ביצה ותיפרי אותן באזור המרפק או באזור הקרוע.

שימלת הילדה קצת קצרה? קני תחרה לפי מטר ותפרי אותה באימרת־השימלה.

מיכנסי הג'ינס מעט צרים? גיזרי אותם והפכי אותם למיכנסיים קצרים. מן השאריות תוכלי לתפור לעצמך חולצת ג'ינס אופנתית בעלת גומי מסביב.

זקוק דחוף למודעה?

מודעפון

לשרותך 24 שעות ביממה

03-38 38 38

לבעלי כרטיסי אשראי בלבד

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בע"מ

מומחים לחדברת תיקנים (ג'וקים), תוכלי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 790114-5-6 רש' מס' ג' עסק 481/75

שמירה על בריאותך ורכושך

איתן עמיחי - הדברה

מודעות בטלפון

לכל העתונים

בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

DINERS CLUB INTERNATIONAL ISRAEL LTD

ויזה

ישראכרט

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אידיאל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

חייג ופרסם מודעתך

בכל עיתוני ישראל

לבעלי כרטיסי אשראי:

ויזה, ישראכרט, דיינרס

טלפונים: 280666, (03)296662

שידור

צל"ש

זווית אחרת

● **לישראל סגל**, על כתבה שהראתה, סוף־סוף, את המגעים הקואליציוניים מזווית חדשה ומשעשעת. ריצתם של הפוליטיקאים מן המיפ־לגות הדתיות השונות אל גדולי־התורה ואל הרבנים נראתה על המסך כמו ריצה של שבטים פרימיטיביים אל כהן־הדת המעלה באוב.

סגל הצליח לחשוף יפה את מה שבאמת קרה מאחורי הקלעים של המגעים. אחרי שהצופים שבעו כבר ממה שקרה לפני הקלעים, יכלו לראות את הפוליטיקאים העייפים נרדמים בישיבה על כיסאותיהם, ביחד עם אנשי־התיקשורת שסיקרו את המגעים.

ישראל 1984

● **לחיים גיל** על כתבה נוגעת ללב בהשבוע –יומן אירועים שחשפה את הצד האפל של החברה הישראלית. שני האחים הצעירים מבאר־שבע, בוגרי צה"ל וללא עבר פלילי, שניסו להתאבד (אחד מהם אף הצליח) צעקו בשתיקתם את בדידותם ואת מחדלי הביורוקרטיה.

מאחרי המירקע

ערוץ שני

פינחס גולדשטיין (ליברלים) יגיש השבוע לאישור הנהלת הקואליציה הצעת־חוק שהכין בעניין הקמת ערוץ שני, שיהיה נפרד מרשות־השידור. גולדשטיין מציע שאת הערוץ השני, לכשיקום, תנהל חברה פרטית, ותהיה גם אחראית להקמתו. לדעתו, כדאי ששני מישדרים יטפלו בנושא, ויהיו אחראים עליו: מישרד־התיקשורת ומישרד־האוצר.

בעבר הועלו הצעות שהערוץ השני יהיה במיסגרת רשות־השידור הקיימת. **דויד אדמון**, חבר הוועד־המנהל, הציע הצעה זו וטען כי היא תפתור את בעיית האבטלה הסמויה הקיימת בטלוויזיה — הרבה אנשים ומעט הפקות.

יש כמה מועמדים לתפקיד מנהל הערוץ השני. אחד מהם הוא **דן שילון**, שהוא שותף בחברה מיסחרית להפקות וטלוויזיה (והוא גם הפיק את מישרדי־תעמולת הבחירות של המערך). שילון כבר התחיל לפעול במרץ בכיוון זה. בנכון לעכשיו, תוכנית־הבוקר של גלי צה"ל ראיין שילון את **אמנון רובינשטיין**, שר־התיקשורת החדש, ושוחח איתו בעיקר על הערוץ השני. אחרי שהסתיים הראיון ביקש שילון לקבוע פגישה עם השר החדש. אך מפאת סדר־היום הצפוף של רובינשטיין לא נקבעה פגישה כזאת.

מועמד אחר לתפקיד: **יצחק ליבני**, איש־תיקשורת ותיק, מי שהיה בזמנו מפקד גלי צה"ל ומנכ"ל רשות־השידור הממלכתית.

הוועד של הוועד

ישיבת הוועד־המנהל היתה השבוע קצרה בעיתונות. הוא הועבר בינתיים למחלקת השבוע – יומן אירועים אך לא הכין עדיין כתבות ליומן.

מני פאר חוזר בשעה טובה לשעה טובה. בסידרת־פגישות, שקיים עם המנהלים המחליטים בטלוויזיה וברשות, הוחלט לחדש את התוכנית. שתהיה הפעם „יותר בידורית". התוכנית תהיה מוכנה בתחילת נובמבר. אם הכל יהיה בסדר.

ובקשר לדן רביב: הוא נתון בוויכוח אחר (ראה מיסגרת).

בטלוויזיה רוטנים כי **אורי פורת** אינו מעוניין בתוכניות־ראיונות. מכיוון שהן מסוכנות מדי, וגוררות אחריהן, בדרך־כלל, תגובות נזעמות של פוליטיקאים, בעיקר מן הצד הימני של המפה. די לו. כך אומרים. בתוכנית זה הזמן וגם היא מוקלטת מראש מאז שחזרה למסך. ובשעת ההקלטה צופים בה **צביקה שפירא**, מנהל מחלקת התוכניות, ו**דודו גילביץ**, מנהל החטיבה הדוקומנטרית. מה שבטוח — בטוח.

קרן־אור באפלה

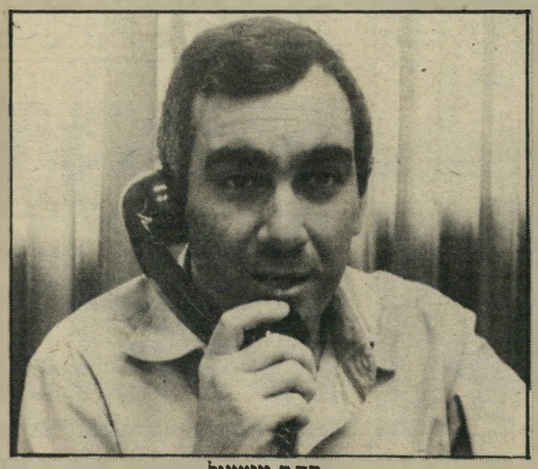

כתב מישעל
לפרוש או לאז

סערת־רוחות התחוללה השבוע במחלקת־החדשות של הטלוויזיה, בעיקבות החלטתו של **יאיר שטרן**, מנהל המחלקה, להחליף את **ניסים מישעל**, הכתב לענייני־מיפלגות.

הסערה התעוררה מכיוון שמישעל נחשב בטוב שבכתבי הטלוויזיה לעניינים אלה. הוא הוכיח את עצמו לא פעם בסקופים בלעדיים, שהרעישו את המדינה בכלל ואת הצמרת הפוליטית בפרט. זכור במיוחד הסקופ שלו על הקדמת הבחירות, והראיון שערך עם **אהרון אבו חצירא**.

מישעל התבקש לעזוב את תפקידו מכיוון שאינו יכול. כך טען שטרן, להחזיק בשתי מישרות: עורך מוקד וכתב לענייני־מיפלגות.

כתבים בכירים במחלקה איימו בעזיבת הסיקור הפוליטי. אם מישעל יעזוב את תפקידו. הדבר נעשה, כך נודע, ללא התערבות של **אורי פורת**, היושב שיבעה על מות אמו.

כשנודע הדבר לפורת, הוא הורה לעכב את השינויים עד שובו לעבודה. הוא הבטיח לעורך מבט **מיכאל קרסין**, העומד מאחורי מישעל, כי יעשה הכל כדי שמישעל ימשיך בתפקידו, ואף אמר לו: „אם היתה לטלוויזיה קרן אור באפילה, זה היה ניסים מישעל. הוא הכתב הטוב ביותר שישנו במחלקה. במקום להתחנן לפניו שימשיך, מחליפים אותו."

הדבר התפוצץ מפני שמישעל רמז לפני חודשים רבים כי הוא רוצה לעזוב את התפקיד ולהתרכז במישדר מוקד. אך זמן קצר אחרי־כן הוקדמו הבחירות, וביקשו ממנו להישאר עד סיומן. אחרי הבחירות ביקש מישעל להישאר בתפקיד עד שתוקם הקואליציה. אחרי שהוקמה, וכשחזר שטרן מחופשתו, הוחלט על החלפתו.

נראה כי השבוע, כשיחזור פורת למישרדו, יתקיים בירור בעניינו.

בינתיים מדברים על מחליף למישעל — **דן רביב**. רביב מסתובב כבר ארבעה חודשים בחוסר־מעשה. הוא ערך בזמנו את מהדורת החדשות המצויינת כמעט חצות. שבה הינחה מדי לילה עימותים על נושאים אקטואליים. התוכנית הופסקה בגלל חוק־הבחירות, ומנהלי הרשות והטלוויזיה אינם מתכוונים, משום־מה, להחזירה למסך, למרות שהבחירות נגמרו מזמן.

רביב היה כבר כתב לענייני־מיפלגות, והוא שהעביר את התפקיד למישעל כשנסע לארצות־הברית, להיות כתב הטלוויזיה שם.

קרפין איננו מעוניין שרביב יקבל את התפקיד. נודע כי רביב לא יקבל את התפקיד אלא אם יהיה הדבר מוסכם על כל הצדדים, ובעיקר על מישעל. אם לא מישעל, רמז קרפין למקורביו, הוא רוצה לתת את התפקיד ל**יגאל גורן**, שחזר עכשיו משהות ארוכה בחו"ל.

סערה זו היא רק ראשונה בסידרת סערות העומדות לפקוד את הטלוויזיה בכלל, ואת מחלקת־החדשות בפרט. למחלקה חזרו בעת האחרונה מספר רב של עובדים, שהיו בחופשת־ללא־תשלום. ויש אינפלציה רוחרת בכתבים במחלקה. קשה למצוא לכולם עבודה, וכבר התחילו לדבר על קיצוצים שיבוצעו בזמן הקרוב. מייד עם שובו של **רון נחמן**, סמנכ"ל רשות־השידור, משירות־מילואים.

בעיקר חוששים מפיטורים העובדים החדשים במחלקת־החדשות.

מנחם פאר
בשעה טובה

חילול שבת

המאבק בין רשות־השידור להתאחדות־הספורט לא נגמר. הוא רק הושעה לשבועיים במיסגרת הסכם זמני שהושג בין הניצים.

ההסכם הושג באמצעות שני חברים מוועדת הכספים של הכנסת, **יהושע מצא** (ליכוד) ו**חיים רמון** (מערך), מונו לתפקידם על־ידי יו"ר ועדת־הכספים ומהווים כעין ועדת־מישנה לצורך העניין הזה.

איך מונתה ועדת־המישנה? היו"ר הקבוע של ועדת־הכספים של הכנסת הוא **אברהם שפירא**. כשהתבקש שפירא הרתי להקים את ועדת־המישנה, אמר: „איך אני, כיו"ר, יכול להקים ועדה לצורך חילול־שבת?"

באותה ישיבה לא הוקמה הוועדה, אך בישיבה שאחריה איחר שפירא איחור דיפלומטי של רבע שעה, ובינתיים הקים ממלא־מקומו, **יגאל כהן** (לעם), את ועדת־המישנה. הכל כא על מקומו בשלום. יש חילול־שבת, אבל שפירא אינו אשם בעיני הקדוש־ברוך־הוא, אם אינו קורא מדור זה.

ועדת־המישנה ישבה עם כל הצדדים הנוגעים בדבר, והחליטה על סכום־ביניים של 12 אלף דולר לקבוצה לעונה (תחת 40 האלף, שדרשה התאחדות. ושיבעת האלפים, שהסכימה הרשות לשלם).

הדיון נמצא בראשיתו, ויש להניח כי יימשך לפחות עד תום תקופת־הפשרה. כל צד מנסה לעשות שריר: לרשות־השידור אין כסף. התאחדות דורשת סכומים גבוהים. ו**חיים הרמלה**, יו"ר ההתאחדות, אף רמז באחת הפגישות שאם לא יגיעו להסכם, הוא ישדר בתחנת־הרדיו של **אייבי נתן**.

לחילופין הציעו אנשי ההתאחדות שתינתן למישדרים חסות של גופים שונים, אך זה מהווה בעיה, מכיוון שבתוכנית שירים ושער ס אי־אפשר לכלול פירסומת (בגלל השבת).

חבל־ההצלה יגיע לבסוף. כך מסתנן, מן הבארון — כלומר מוועדת־הכספים של הכנסת. שכבר אישרה באותו היום. שבו נדון נושא שידורי הכדורגל. סכומים לא־קטנים למוסדות מיפלגתיים מובהקים. כגון היקב של תנועת־החרות.

מאחרי המיקרופון

שמירת שבת

יומן־השבוע של קול ישראל ניצל בשבוע שעבר ברגע האחרון.

חיים זיסוביץ, הכתב הפוליטי של קול ישראל, הכין ראיון ארוך וחושפני עם השר הפורש, זבולון המר. קטע מן הראיון שודר ברדיו ביום השישי, ונאמר כי הראיון בשלמותו ישודר ביום השבת. מייד הזדעקו כל חובשי־ הכיפות המקורבים לשר (לשעבר), והודיעו כי לא יתכן שראיון עם אדם דתי יחלל את השבת. עורך היומן נאלץ להיענות לזעקותיהם, ואחרי השמטת הראיון נשאר היומן כמעט ריק מתוכן. לפחות מבחינת זמן־השידור, והיה חשש כי יאלצו לבטל את יומן־השבוע בכלל.

יגאל רין, מנהל חטיבת־החדשות ברדיו וממלא־מקומו של מנהל־הרדיו, **איתן אלמוג**, עורך־היומן, התחילו לטלפן בייאוש לכל הכתבים המדיניים, כדי שיצילו אותם ויציאו להם ראיון חליפי. הכתבים המדיניים, רובם ככולם, הודיעו לעורכים כי הם מתביישים לבקש בערב־שבת מנבחרי־העם להתראיין ליומן. ברגע האחרון הצילה את היומן **שרה סרנקל**, ראש מערכת תל־אביב. היא ערכה ראיון נרחב עם שימעון פרס. שהסכים להתראיין אפילו ברגע האחרון.

פרנקל, שהתפרסמה לפני כמה שבועות בעיקבות סידרת מיקרים מוזרים שקרו לה במערכת (העולם הזה 29.8.84) נסעה השבוע לחופשת־התאוששות ללונדון.

במיוחד, וכללה רק את אישור התקציב הרבע־שנתי של רשות־השידור.

אורי פורת, מנכ"ל הרשות, לא נכח בישיבה. בגלל אבל על מות אמו.

אחרי שנגמרה הישיבה והנוכחים התחילו להתפזר, ביקש **נתן ברון מיכה ינון**, יו"ר הוועד, להישאר לדיון נוסף בעניין יישום החלטות הוועד. אחרי שעזבו רוב החברים, התבקשו גם אנשי סיירת מנכ"ל (**יאיר אלוני** ואחרים) לעזוב את החדר. ונשארו בו רק מיכה ינון, **דויד אדמון**, נתן ברון ועוזרו של ינון. חברי־הוועד הציעו כי הוועד יקיים מעקב אחרי החלטותיו. מכיוון שלטענתם רוב החלטות הוועד נשארו על הנייר.

ממנחה למנחה כוחנו עולה

כבר שבועות ארוכים מתכננים מנהלי־ הטלוויזיה ומנהלי־הרשות להעלות במירקע תוכנית־אומר חדשות (תוכניות ראיונות למיניהן הקרויות מגאזינים). יש מיספר מנחים בטלוויזיה. המסתובבים חסרי־מעשה כבר חודשים ארוכים ומחכים לתפקיד. דיברו על **מאיר שלוי**, **ירון לונדון**, **מני מאר** ומנחים אחרים.

לירון לונדון נמצא מוצא: הוא עומד להנחות תוכנית חדשה על סיפורת. ספרים וסופרים. התוכנית תיקרא גרשיים והיא בשלבי הכנה.

מאיר שליו סירב להנחות תוכנית שלא תהיה לפי התנאים שלו. ושלא תכלול סאטירה. מריבותיו עם מנכ"ל־הרשות גרמו לחגיגה־רבתי

הבימאי יו („מרכבות האש")
האדסון מספר לעדנה פיינרו
על טרזן ריאליסטי יותר

טרזן מחפש אבא

טרזן התינוק (טלי מקרגור) עם השימפנזה קאלה
בתוך הקופים – בני־אדם

טרזן בן ה־12 (אריק לנגלואה)
חצי חיה –

טרזן הבוגר (כריסטופר לאמברט)
חצי מלאך

בימאי יו האדסון
רגשות במקום סנסציה

„לא. לא. הסרט שלי איננו אינדיאנה ג'ונס של ספילברג. הוא מתעניין בסנסציות — אני מתעניין ברגשות!" כך, במישפט אחד, הגדיר בארזני הארסון את השקפתו על האגדה ההוליוודית החדשה, במתכונת אי־טי או מילחמת הכוכבים.

אני, שראיתי את סירטו החדש גרייסטוק – אגדת טרזן מלך הקופים ערב קודם פגישתנו, בפסטיבל הסרטים בוונציה, הבנתי יפה למה כוונתו. טרזן שלו, אם תרצו, אין זו אגדה או שזו אגדת־אימים.

הצופים שיראו את הסרט בישראל בתוך כמה ימים עשויים גם הם לעמוד בהפתעה שהכין לכולנו במשך שנים, במחיר של 28 מיליון דולר ובשישה חודשי־צילום.

ילד הפלא האחרון של הבד האנגלי, שאינו ילד כלל וכלל, עסק במשך שנים ארוכות בסירטי־פירסום ובסירטי־תעודה, לפני שרייווייר פאטנם, המפיק, נתן לו את הזדמנות־חייו — מרכבות האש, שזיכה אותו בארבעה פירסי אוסקר בשנת 1981.

באסטר קרבב ב„טרזן" (1934)
אגדת־אימים במקום אגדה

חיות ומלאכים

בימאי יו האדסון, כידוע, חוזר לורד גרייסטוק לאחוזתו שבסקוטלנד. אך ממשיך לחלק את זמנו בין טירתו ובין העצים שבג'ונגל.

בסירטו של האדסון יש המשך שאינו קיים בספר: גרייסטוק, היורש את אחוזת סבו, מוזמן לחנוך מוסיאון זואולוגי, שבו הוא מגלה במעבדת־הניסויים שימפנזה כלוא בכלוב. הוא מזועזע נוכח המחשבה שלמעשה הכלוא הוא אביו־מולידו. ומוציא אותו לחופשי — מעשה המסתיים באסון. גרייסטוק, הנקרע בין אצילות אנושית ויצר חייתי, מבקש לחזור אל הג'ונגל, אבל הסצינה האחרונה מראה אותו כשהוא מתרחק אל בינות לעצים כשהוא מתבונן לאחור.

„אנחנו יודעים שהוא עוד יחזור לציווי־ליזציה," טוען האדסון. „זאת היא הבעיה של כולנו. אנחנו רוצים לצאת מתוך עצמנו ולברר למי אנחנו שייכים. ההרגשה שאנחנו נולדנו חצי חיות וחצי מלאכים אינה נותנת לנו מנוח. כולנו כמו טרזן, מחפשים את אבא שלנו."

למרות שמבקרי־הקולנוע לא היו מאושרים כלל מן הריאליזם הבוטה של האדסון ומן העובדה שקשה לו להחליט לפעמים בין סאטירה לרומנטיקה, לא נראה האדסון מוטרד מן הביקורת כלל וכלל. הוא אפילו לא נכסף לבטא את עצמו וכלל לא היה נלהב להעניק אפילו את הראיון הזה. בערב שקדם לו ביטל את הפגישה מחמת עייפות, ולעת בוקר נמלך בדעתו משום־מה. אך סירב מכל וכל להצטלם. התצלום המופיע בהעולם הזה הוא לכן, בלית־ברירה, תצלום מסידרת צילומי־הפירסום של ההפקה.

אבל משנוצרה שיחה בינינו, אחרי שהתנצל כי כל הסתייגויותיו הן עניין של עייפות פיסית בלבד, שמח לאשר כי מרכבות האש היה הסרט הזר שהצליח מכל סרט אחר בכל הזמנים בארצות־הברית.

קרוב לוודאי שבזכות מרכבות האש הוא הגיע לעבוד על גרייסטוק בתקציב אמריקאי ענקי של 28 מיליון דולר.

האם הוא מרוצה מן התוצאה ומאורך הסרט — שעתיים ושמונה דקות?

„הייתי שמח אילו היה הסרט ארוך יותר, אבל האורך, כמו דברים רבים אחרים, נקבע בעקבות חקר־שווקים — המצאה מוצלחת של התעשיה בארצות־הברית. אולי הם אפילו מגוימים בחקר־השווקים שלהם, אבל זו היא דרך כמעט בטוחה להרגיש את דופק־הקהל.

„בעיקבות ההקרנות המוקדמות שערכנו לסרט, ריככתי בהרבה את כמות האלימות שהיתה בו, אם כי נשארתי נאמן לתסריט. אילו לא קיבלתי את מסקנות חברת־ההסרטה לגבי השוק האמריקאי היה סירטי אלים הרבה יותר."

הצלם של גרייסטוק הוא ג'ון אלקוט, מי שצילם רבים מסירטי סטנלי קובריק, והיועץ המדעי של ההפקה הוא ד"ר רוג'ר פוטס, מומחה עולמי לשימפנזים ולהתנהגותם. עולם־הקופים של האדסון אינו עליז כלל וכלל. זהו עולם אלים ופראי. שבו נלחמים בעלי־החיים מילחמה אכזרית על חייהם. לעיתים קשה לעמוד במראות המצולמים בצורה ריאליסטית לחלוטין.

אבל אם יילך מישהו לראות את גרייסטוק על הבד ולא יוכל לעכל את המראה שבו השימפנזה־האם, קאלה, שומטת את תינוקה מזרועותיה. אחרי מאבק אלים עם השימפנזה־האב, אלפה, והתינוק נחבט בריצפה ומת באופן ריאליסטי למדי — יזכור שבתוך כל הקופים המצולמים מקרוב מתחבאים בני־אדם שאומנו יפה על־ידי הכוריאוגרף פיטר אליוט, ורק מושבת הקופים הנראית מרחוק היא מושבה של קופי־אמת.

— פסטיבל הנציה הוא [illegible] הגדולים (קאן, ברלין וכו').

● קח קורס מזורז באיטלקית. בלי שפה זו יהיו חייך מרים כלענה. כי אז תצטרך להתמודד עם תירגום סימולטני, שהוא אולי תירגום אבל בוודאי לא סימולטני. המתרגמת בוחרת לה בחופשיות את המישפטים שנראים לה חיוניים לתסריט. אבל לפעמים דעתה שונה מדעת התסריטאי.

● תכנן את נסיעתך גם בטרם קיבלת מן הפסטיבל אישור להשתתפותך בו. עד שהתשובה תגיע אליך, עלול הפסטיבל להסתיים.

● ברוך את הזמנת בית־המלון שלך, חזור וברוך. העניין טומן בחובו הפתעות. אורחים רבים מצאו את עצמם נודדים במשך 24 שעות על מיזוודותיהם, מאחר שהנהלת המלון לא ידעה מה שהנהלת הפסטיבל ידעה והאורח לא ידע מה ששניהם ידעו: שלמעשה החדר שלו נמסר למישהו אחר, שחדרו נמסר למישהו שלישי.

● ארוז מעט ככל שתוכל, למיקרה שתצטרך לנדוד מבית־מלון אחד לשני — בהתחלה, באמצע או לקראת סוף הפסטיבל (מפאת אותו סדר מופתי המאפיין את האירגון כולו). מוטב שלא תשבור את גבך על מיזוודות. אם יש לך מכונת־כתיבה, מכשיר־הקלטה ומצלמה זה כבר משא מספיק. נסה לוותר על בגדים להחלפה, אבל אל תישכח ואפ נגד יתושים. ונציה בחודש אוגוסט מלאה תיירים וחרקים שונים.

● הבא איתך מחשב זעיר. כדי לברר לעצמך לאיזה הקרנות אתה יכול להיכנס עם כרטיס־הכניסה שלך, לפי ציבעו (צבע שונה לגבי כתב, צלם, אורח, מפיק, כתב־יומן, כתב־שבועון ועוד ועוד). בעלי כרטיס כחול אינם יכולים להיכנס לאולם בשעה שבה צופים בעלי כרטיס צהוב, והתקנות בנושא זה לגבי הסדרנים הם בבחינת ייהרג ובל יעבור.

● אם כבר היית בפסטיבלים אחרים ואתה רגיל לצאת מסרט שאינך מתלהב ממנו ולהיכנס לסרט אחר — שכח מזה. אתה יכול לצאת מכל דבר אבל אינך יכול לאחר לסרט אחר.

זה אומנם יפה מאוד שמכבדים את הסרטים, רק חבל שלא מכבדים אותם גם בצורת ההקרנה. לא פעם מקרינים סרט על גודל מסך לא מתאים, בעזרת מכונת־הקרנה חורקת וציור־קול גרוע. אבל העיקר — שהקהל יהייך.

● ברוך את מיקומו של בית־המלון שלך — אם הוא רחוק מארמון־הפסטיבלים, שכור לך אופניים. הם יעזרו לך לבלות את השעתיים שיישארו לך אם תאחר להקרנה ולא תוכל להיכנס לסרט אחר, או אם תמצא את עצמך בלי תירגום בגוף הסרט.

לסרות הסרט גונבי האופניים. בוונציה אין גונבים אופניים. הם זולים יותר מארוחת־צהריים.

תדריך

חובה לראות:

תל־אביב: שובו של מרטין גר. לה טראוויאטה.

ירושלים: לה טראוויאטה. זליג.

חיפה: אפוקליפסה עכשיו. סיפורו של נהג מונית.

תל־אביב

מיכיאן תל־אביב: במיסגרת שבוע הסרט הצרפתי בראי לראות שני סרטים: כתבים. סרט תיעודי של ריימונד דה־פארדון על עבודתם של צלמי־עיתונות בפאריס; גורלה של זוליייט, סירטה של אלין איסרמן על אשה המקריבה את הייה למען בני־משפחתה.

★★★ **לה טראוויאטה:** (לב 1 אי־טליה): גם מי שאינו משוגע לאופרות יוכל להנות מסרט יפה זה שיש בו גם אסתטיקה קולנועית לשמה וגם ביצוע מוסיקלי נדיר ומיישהק הולם.

★★★ **שיבו של מרטין גר:** (חן 3 צרפת): אחד הסרטים היפים ביותר שעשו הצרפתים בעת האחרונה על תגובתה של החברה והמישפחה נוכח אדם שנעלם ויצ שוב ביום בחיר אחד בכפרו.

למען האמת, כל מה שרצה גוניי [illegible] בצורה גולמית, חריפה ומחוספסת יותר. [illegible] יותר קשה לקבל זאת ללא נופים מרהיבי־עיניים, [illegible] ציוריות, אבל דווקא משום כך יש לעיתים תחושה, ש[illegible] הסרט האמיתי יותר שבין השניים.

העלילה עוסקת ברועים נוודים מאנאטוליה. הצריכים להגיע לאנקרה יחד עם עדר הצאן שלהם, כדי למכור אותו שם. הפרימיטיוויות המרגיזה של המישפחה אשר במרכז הסרט, צורת־החיים שלהם, אשר לא השתנתה מאז ימי־הביניים, השינאה התהומית שנדמה כאילו היא סם־החיים המחזיק אותם יחד – כל אלה מתוארים בצורה בוטה וללא כל רחמים.

אבי המישפחה, שאינו יכול לסלוח לבנו על שנשא בת של מישפחה יריבה, ואינו יכול לסלוח לה על שילדה רק ולדות מתים, נסיונו הנואש של הבן להגן על זוגתו, ועם זאת לא לחרוג מן הצייתנות המוחלטת שהוא חייב לאביו, שתקנותה העקשנית של האשה שאיננה מוציאה הגה מפיה בסביבה העויינת שבה היא נמצאת, אבל מעל הכל, ההשלמה של כולם עם הגורל שנועד להם, כאילו הוא היחידי האפשרי – היא כגזר־דין מוות שגזרו על עצמם. המסע לעיר הבירה, והפגישה עם העיר הזאת מביאים באמת כליה על המישפחה כולה.

זו טרגדיה אמיתית, טרגדיה של האנשים המתוארים בעוצמה רבה על הבד. וטרגדיה של העולם השלישי כולו, הנדרש לעשות קפיצה בזמן אשר אין האדם יכול לעשות בתוך דור אחד בלבד.

אנשים פשוטים

בעייתי

מלצר (צפון, תל־אביב, צרפת) – ב־עידן זה, שבו הגיל הממוצע של צופי הקולנוע הוא מתחת ל־30, צריך סרט שגיבורו הוא מלצר מזדקן מן השורה להיאבק קשה כדי להגיע לקהל הנכון. אולם אם יצליח בכך, אין ספק שהוא עשוי לגרום לאותו קהל הנאה רבה.

קלוד סוטה, בימאי שהמומחיות שלו הוא המעמד הצרפתי הזעיר־בורגי, על הבעיות הקטנות שלו והשמחות הקטנות שלו, משתמש שוב באיב מונטאן בתפקיד הראשי (הוא עשה זאת כבר בסרטים קודמים כמו סיזר ורוזאלי או ויינסן פרנסואה, פול וכל האחרים). כל הסרט כולו הוא מעקב אחרי אלכס, רב־מלצרים שחלומו הוא להפוך פיסת חוף, שבאה אליו בירושה, לגן־שעשועים לחודשי־הקיץ.

העלילה עצמה, למען האמת, דלה למדי. לעיתים, סוטה אפילו נוהג קלות־ראש ופזיזות בפיתרון הבעיות הדרמאתיות המתעוררות בה, כמו למשל הגיוס של הכספים הדרושים למימוש חלומו של אלכס. אולם עיקר קיסמו של הסרט הוא דווקא בין השיטין של הסיפור עצמו, במערכת היחסים שנרקמת בין אלכס לסביבתו, חבריו לעבודה, מלצרים כמוהו, מוזגים או טבחים, הרומנים הקצרים שלו, וחבריו מן העבר, כאשר היה רקדן ג'אז (משהו מגיבורי השירים של מונטאן מתגנב כאן). מעל לכל, מצליח הסרט להעביר את התחושה של

איב מונטאן: עיצוב מעולה למלצר מזדקן

איש אשר סימני הגיל מתחילים לתת בו אותותיהם, איש אשר השלים במידה רבה עם כישלונותיו ומסתפק בהצלחותיו הקטנות.

מי שהולך לקולנוע כדי לברוח מן המציאות האפורה של היומיומי עשוי לכעוס על הסרט הזה. אולם מי שייידע להתבונן בו, ימצא את אותם הפרטים הקטנים שבחיים, אשר עושים אותם לנסבלים, על אף כל הצרות.

מירוץ נגד הסרטן

בעייתי

אלופים (רב־חן, תל־אביב, אנג־ליה) – **האמת היא שבישראל אוה־בים מאוד סרטים כאלה: סוחטי־דמעות, מפעילים את יצר־ההש־תתפות־בצער של הלב היהודי הרחום. מה עוד שמן ההתחלה מובטח סוף טוב. מימרחים מן הסוג הזה מוצגים לעיתים קרו־ובות בימי השישי אחרי הצהריים בטלוויזיה בשפה הערבית, וכולם יודעים עד כמה פופולארית מישבצת השידור הזאת.**

עצם העובדה שהסיפור של הסרט הזה הוא סיפור אמיתי אינה משנה כהוא זה באשר לרמתו. מה שמשנה היא העובדה, שהסיפור מוצג על המסך בצורה השחוקה והמיושנת ביותר שאפשר להעלות על הדעת. כאשר עצם העובדה כי גיבור הסיפור, בוב צ'אמפיון, הוא גם היוצץ הטכני של הסרט, מבטיחה מראש ששום דבר רע לא יאונה לו.

העלילה מספרת על פרש מצליח מאוד במירוצי הסוסים באנגליה, אשר יום בהיר אחד לקה במחלת הסרטן. מרגע זה והלאה מוזמנים הצופים לסידרה ארוכה של מיבחנים, בדיקות וטיפולים כימותרפיים למיניהם. הנערכים בעזרת המיכשור המשוכלל ביותר, מול מצלמת הקולנוע, כאשר הפרש עומד בכל בגבורה רבה, תוך אמון מוחלט ברופאים המסורים המטפלים בו. זאת, כמובן, אחרי שמצליחים לשכנע אותו שהוא חולה ברצינות ולא בצחוק, ושכל דחיה בטיפול עשויה לקרב אותו אל

גון הרט: מיקרה עצוב אבל מעודד

קיצו בעוד כמה חודשים.

הערך האמיתי היחידי שיש לסרט זה היא דווקא העובדה שהוא מתאר מיקרה של מחלת־סרטן שבה יכול האדם לנגע הנורא הזה. אם יש מי שיישאב ולוא מעט עידוד מן הפרשה הזאת, הרי גם ללא ההישגים האמנותיים, היא היתה שווה את המאמץ.

„היתי עבד לסיינטולוגיה!"

„אני מקווה למצוא כוח לספר הכל. על מאות העבדים לסיינטולוגיה במרכז בתל־אביב, ובעיקר על אחרים, ובתוכם אני. שהשתחררו מהדבר הנורא הזה והשאירו אחריהם מיליון סיוטים ועשרות חברים שעדיין בפנים. והטרגדיה הכי גדולה היא שכאשר אנחנו כבר בחוץ, אנחנו שותקים, פוחדים."

איריס עודד בת ה־23 מנאות־אפקה, צברית דור שני ממוצא תימני, שתקה תקופה ארוכה, עד שהרגישה שהיא יכולה, וחייבת, להוציא החוצה כל מה שעבר עליה. כיום, שנה וחצי אחרי השיחרור, היא אומרת: „הפסדתי שלוש שנים מחיי, זאת ההרגשה שלי. הייתי מנותקת לחלוטין מהכל, עבד לסיינטולוגיה. לא קראתי עיתונים ולא ראיתי טלוויזיה, כי זה רע, כי זה עוסק בדברים רעים — זאת היתה שיטפת־המוח שעשו לנו.

„כל השאר, האנשים שבחוץ, היו בעינינו לא נורמליים. הם הצחיקו אותנו, בזנו להם והתנשאנו מעליהם. לדעתנו, הם היו בורים. לא היה לנו ספק ששליטתנו על עצמנו ועל החיים היא בערך פי מיליון מזו של האנשים בחוץ.

„היתה לנו המון נאיביות, שאפשר לעשות את כל העולם מאושר."

פגישה בבוקר, דוח בלילה

דיא חיננית, יפת־עיניים, בעלת שיער שחור וארוך, אסוף לאחור. שפתיים מלאות, קומה ממוצעת. הוריה שוהים מזה שש שנים בניגריה — אביה עובד שם מטעם סולל־בונה. יש לה אח בקנדה, אחות בלוס־אנג'לס ואחות ברעננה.

היום, בעזרתה של ורדה, נוצרה קומוניקציה בין כל השכנים, רובם זקנים. „החצר הפכה ממש מרכז הבניין. יש השתתפות ואהדה. שואלים מה אני מציירת, מייעצים, מעודדים, מחייכים ומעירים. יש כאלה הקוראים כל הכבוד' ויש כאלה הדואגים אם לא קר לי."

והחורף הפאריסי, כידוע, הוא קר מאוד. „אבל קניתי מגפיים טובים מפרווה, ואני מסתדרת." אפילו הגשם לא מפריע לה בעבודתה. למרבה הפתעתן של ארבע־חמש הזקנות הצופות בה באופן קבוע מחלונן. לכל היותר היא עולה לשעה קלה לביתה, עומדת ליד החלון כשבידה כוס קפה חם — וחוזרת לכן־הציור.

היא משוגעת לציור. „יש לי כוח לא נורמאלי לצייר. אני לא זקוקה להשראה, לרגעים מיוחדים של חסד. אצלי זה כמו מעיין המתגבר.

„אני ניצבת מול הבד, מורחת איזה קו, והוא קורא לקו שאחריו, או אומר לי שצריך למחוק אותו. זה לא מתוכנן, אין לי מושג מוגדר מה תהיה התוצאה הסופית."

לכן גם אין לה יחס מיוחד לתוצאה הסופית. „הנושאים שאני מציירת הם רק אמתלה. אני משתמשת בהם, כשהמטרה היחידה שלי היא פעולת הציור עצמה." זאת הסיבה מדוע לא קשה לה להיפרד מציוריה ולמכור אותם.

קריירות הגלריות. ורדה באה לפאריס, לפני תשע שנים, עם בעלה, שלמה. היא נרשמה לאקדמיה לאומנויות בוז־אר קיבלה מילגת־

ציירת באנד
עיניים בקצב המיכחול

בעיקר־בעיקר היא מציירת את הזונות של רובע סן־דני.

„אני לא יודעת למה דווקא זונות." היא מצטחקת. „אולי זו הציבעוניות בלבוש שלהן — הצירוף של מגפיים שחורים עד מעל לברך. מיכנסיים קצרים ותיק אדום לוהט. כנקודת צבע ברחוב האפרורי והמלוכלך — הוא שמושך את העין שלי."

„כן, גם היציבה שלהן מעניינת." היא מודה. „לפי צורת העמידה המיוחדת שלהן מייד רואים שהן זונות."

ורדה אינה מציירת בעזרת מודלים. היא עוברת ברחוב. קולטת רשמים ונוצרת אותם בזיכרונה. אחר־כך, בבית, היא מציירת. „הזיכרון עדיף על העמידה מול האובייקט. כי הזיכרון הוא צרוף יותר. אין בו הפרטים המפריעים ונשארים בו רק הקווים החשובים."

את הזונות היא פוגשת בכל פעם שהיא הולכת לחנות הפיגמנטים — החומרים שמהם היא מכינה את הצבעים כמו ידיה. החנות נמצאת ברחוב קטן בסן־דני. „אחד הרחובות היפים ביותר של הזונות בפאריס. רחוב קטנטן וחמים." הן עומדות שם. מחכות. במעלה הרחוב, בדרך לחנות.

פעם ניסתה ורדה לרשום אותן ברחוב. „בעל חנות הפיגמנטים, דמות של שיכור המשתלב להפליא ברקע. הזהיר אותי שזה מסוכן. מאחורי גבן של הזונות יש הרבה חלונות־ראווה של חנויות־אופנה, ובעלי החנויות עלולים לחשוד בי שאני מעתיקה דגמים. הוא הסביר לי."

כך חזרה ורדה לשיטה הראשונה שלה — ציור מתוך הזיכרון. אחרי כל

צמד זונות פאריסאיות (ציור של באנד)
דגמים בחלון־הראווה

קרובים די קרובים של האריה שהיה מצוי בארץ עד סוף המאה ה־13.

האריות האלה הגיעו לגן־החיות התנ"כי בירושלים, מגן־החיות בסן־דייגו שבקליפורניה האמריקאית, ושמו בכך קץ למצב שבו בארץ, שבה היה האריה, פעם, כמעט סמל לאומי (גור אריה יהודה), נאלצו גני־החיות להסתפק באירוח אריות אפריקאיים בלבד.*

** ההבדל העיקרי בין האריה האפריקאי לאסיאני הוא בכך שהוא יותר גדול, בעל רעמה שעירה יותר. אך גם בעל זנב מדובלל יותר.*

חיות

סיפור שלוש יבשות

שינוי מאזן הכוחות בין האריות בגני־החיות

פעם הוא היה תופעה שכיחה בארץ־ישראל. לפני אלפיים ומשהו שנה, כאשר הסתיימה כתיבת התנ"ך, הוא הספיק להופיע בו כ־150 פעמים, אם כי תחת שמות רבים, החל באריה (או ארי) וכלה בכפיר, לביא, שחל.

ואז, לפני כ־900 שנה, באו הצלבנים לארץ והם יצאו לא רק לציד מוסלמים, אלא גם לציד אריות. ואת זה הם עשו בהצלחה כה רבה, עד שכאשר אחרון הצלבנים הובס ב־1291, בעכו, גם לא נותר יותר אריה אחד בארץ־ישראל.

השיבה הביתה. השבוע חזר האריה הארצישראלי הביתה. ליתר דיוק, היו אלה שני אריות אסיאניים,

„הטראגדיה הכי־גדולה היא שמי שכבר נמצאים בחוץ, פוחדים לדבר... הפסדתי שלוש שנים מחיי... הייתי מנותקת מן המציאות..."

אחרי שסיימה תיכון, שירתה איריס כמש"קית תנאי־שירות ברמת־הגולן. בימים אלה היא מתחילה ללמוד ספרות ופסיכולוגיה באוניברסיטת בר־אילן.

סיינטולוגיה, למי שלא יודע, היא „תורת־הידיעה". סנטיה בלטינית היא ידיעה. ולוגיה ביוונית היא חקירה. „מדובר בלחקור ולדעת על החיים," מסבירה איריס. „על הגורמים שיביאו לאושר מוחלט. לשיחרור ולחופש בעולם הזה ובעולם הבא.

„יש גוף ויש נשמה. ואשה יכולה, למשל, להחליט עם בן־זוגה שאת החיים שאחרי מות הגוף הם יחיו ביחד. מאמינים גם שאם האדם רחוק, נישמתו יכולה להיות קרובה.

„רני קרפל ((מגלי־צה"ל), שהוא סיינטולוג שהגיע לדרגות גבוהות, עם יכולת לשלוט על הנשמה ועל חייו הרוחניים, היה בביקור בדנמרק. כאשר אנשי הצוות שלו, עליהם היה אחראי, היו נפגשים בבוקר, הם היו מדווחים שדני ביקר אותם בלילה ואמר להם אם הם עושים את עבודתם בסדר. ואם לא — מה לא בסדר."

אחד העיתונים הגדיר באחרונה את אנשי הכת כ„אסירי־החופש". ועדה בת 15 נציגי מישרדים ממשלתיים, ברא־שותה של חברת־הכנסת מרים־תעסה גלזר, עומדת לפרסם בקרוב דוח על פעילות הכת בארץ.

הארגון העולמי מונה חמישה מיליון חברים. מבטיח לחבריו את „הגשר לחופש". אך בדרכו לעולם טוב יותר, גורף הארגון מיליוני דולארים בכל מיני דרכים. זהו ארגון קשוח, המקיים מישפטי־חברים. מערכת ענישה ושליטה כמעט מוחלטת על החבר.

צבא רע, טווס טוב

דקשר של איריס עודד אל הכת התחיל בהיותה חיילת. אחרי הצגה של תיאטרון־צה"ל, ניהלו השחקנים שיחה עם החיילים על ההצגה.

אחד השחקנים, שהוא כיום שחקן תיאטרון וקולנוע ידוע, ואף נראה מדי פעם בטלוויזיה, ניגש בתום השיחה אל איריס. „אהבתי את הצורה שבה ריברת," אמר לה.

איריס גילתה עניין בצעיר יפה־תואר, והם החלו מישוחחים על עצמם. היא מעריפה לא לגלות את שמו, ומציעה, לצורך העניין, לקרוא לו חגי.

„בינתיים הוא פרש מסיינטולוגיה, תוך טראומה קשה." היא מסבירה. „הוא נפגע מהעניין. ואני יודעת שהוא התרחק מזה יחן האנשים הקשורים לכך. לא הייתי רוצה שפירסום שמו יפריע לו בעבודה ועם החברים שלו."

סיפרה איריס:

חגי דיבר, בין השאר, על סיינטולוגיה. הרגשתי בורה, לא ידעתי מה זה. נשארנו בקשר. נפגשנו בתל־אביב והוא הזמין אותי לשמוע את הרצאת המבוא. זה מצא חן בעיניי. הנושא נשמע ממשי. פשוט. איך משיגים תיקשורת טובה בין אנשים. בלי שום רמז למיסטיקה.

רציתי ללכת אז לקורס קצינות, אבל התלבטתי. חגי עזר לי להחליט שלא ללכת. אמר שצבא זה דבר רע. שתפקידו להרוס.

היתה לי עוד שנה לשירות. ורציתי ללמוד נהיגה, וגם ללמוד לנגן. ואז חגי שאל — מה עם סיינטולוגיה? אמר שיש בינינו קשר אישי כבר כמה שבועות. אבל הוא מרגיש שיש קיר שהוא יכול לעבור דרכו ואני לא. יש דברים שהוא יודע ואני לא. אמר שהוא אוהב להיות איתי. אבל זה לא יכול להימשך ככה.

הידיעה שהוא גדול ממני רק בשנה, אבל צבר ידע כזה מעליי, נתנה לי את הדחיפה האחרונה. הוא נתן לי אתגר. הלך לפי כל הכללים של אישיות שתפקידו לגייס תלמידים. אז עוד לא ידעתי שזהו תפקידו בסיינטולוגיה.

הוצבתי בחיל־המודיעין, באיזור תל־אביב. התחלתי בקורס הראשון בסיינטולוגיה — תיקשורת. שעלה 60 דולר. לימדו שם דברים טרוויאליים, כמו שצריך להסתכל בעיני השני כדי לשכנע אותו, ואם הוא לא עונה על שאלה, לחזור ולשאול שוב ושוב.

היה גם חלק טיקסי: כל אחד היה צריך לספר על הדברים הטובים שנגרמו לו בזכות הלימוד הזה, וכולם היו מוחאים לו כפיים. אני יודעת שלעיתים קרובות מאוד אנשים היו מצייאים סיפורים. גם אני — איזו שאלה: — כי אחרת אין לך מה לעשות שם. אתה מחוץ לקבוצה. ומה הטעם? סתם ביזבות זמן וכסף.

הרגשתי שהטקס מלאכותי. ובכלל, כל הזמן מחייכים שם. והרי לא ייתכן שלאנשים יהיה טוב כל הזמן. חשבתי שאני יוצאת־דופן, מוזרה. והחלטתי להשאיר לעצמי את ההרגשות השליליות לפני שאהיה מנודה.

לא היה לי רע. הייתי בחברה טובה, עם אנשים על רמה. התלמידים העריצו המבוא. זה מצא חן בעיניי. הנושא נשמע ממשי. פשוט. איך משיגים תיקשורת טובה בין אנשים. בלי שום רמז למיסטיקה.

„בכת הזאת אוספים סיפורים אישיים על החברים — על סמים, על סטיות מיניות — ולא מהססים להשתמש בחומר הזה נגדם, בשעת הצורך!"

„תגלית" הסיינטולוגיה היא שתמורת האפשרות שיקשיבו לך אתה מוכן לשלם הרבה כסף, אפילו להיכנס לחובות. המטרה — לנקות מיקרים שליליים שקרו בעבר. שמפריעים כיום לתיפקוד. ואז — אחרי תהליך ממושך — הבנאדם יכול להיות טהור, עם שורת טובה בין אנשים. בלי שום רמז למיסטיקה.

היתה לי עוד שנה לשירות. ורציתי ללמוד נהיגה, וגם ללמוד לנגן. ואז חגי שאל — מה עם סיינטולוגיה? אמר שיש בינינו קשר אישי כבר כמה שבועות. אבל הוא מרגיש שיש קיר שהוא יכול לעבור דרכו ואני לא. יש דברים שהוא יודע ואני לא. אמר שהוא אוהב להיות איתי. אבל זה לא יכול להימשך ככה.

הידיעה שהוא גדול ממני רק בשנה, אבל צבר ידע כזה מעליי, נתנה לי את הדחיפה האחרונה. הוא נתן לי אתגר. הלך לפי כל הכללים של אישיות שתפקידו לגייס תלמידים. אז עוד לא ידעתי שזהו תפקידו בסיינטולוגיה.

הוצבתי בחיל־המודיעין, באיזור תל־אביב. התחלתי בקורס הראשון בסיינטולוגיה — תיקשורת. שעלה 60 דולר. לימדו שם דברים טרוויאליים, כמו שצריך להסתכל בעיני השני כדי לשכנע אותו, ואם הוא לא עונה על שאלה, לחזור ולשאול שוב ושוב.

היה גם חלק טיקסי: כל אחד היה צריך לספר על הדברים הטובים שנגרמו לו בזכות הלימוד הזה, וכולם היו מוחאים לו כפיים. אני יודעת שלעיתים קרובות מאוד אנשים היו מצייאים סיפורים. גם אני — איזו שאלה: — כי אחרת אין לך מה לעשות שם. אתה מחוץ לקבוצה. ומה הטעם? סתם ביזבות זמן וכסף.

הרגשתי שהטקס מלאכותי. ובכלל, כל הזמן מחייכים שם. והרי לא ייתכן שלאנשים יהיה טוב כל הזמן. חשבתי שאני יוצאת־דופן, מוזרה. והחלטתי להשאיר לעצמי את ההרגשות השליליות לפני שאהיה מנודה.

לא היה לי רע. הייתי בחברה טובה, עם אנשים על רמה. התלמידים העריצו המבוא. זה מצא חן בעיניי. הנושא נשמע ממשי. פשוט. איך משיגים תיקשורת טובה בין אנשים. בלי שום רמז למיסטיקה.

רציתי ללכת אז לקורס קצינות, אבל התלבטתי. חגי עזר לי להחליט שלא ללכת. אמר שצבא זה דבר רע. שתפקידו להרוס

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גליון "העולם הזה", שהופיע השבוע לפני 25 שנה, שבר את קשר־השתיקה על מה שאירע בשעת הלווייתו של ישראל רוקח, מי שהיה ראש עיריית תל־אביב וישר־הפנים (מטעם הציונים הכלליים). "העולם הזה" גילה בכתבה "התקרית העגומה" ביצד ניגשה בתו של רוקח, ליווה (שהתאבדה באביב 1984 ברומא), למנהיג הציונים הכלליים יוסף ספיר (לשעבר ראש־עיריית פתח־תיקווה ולימים שר התעשיה־והמיסחר) וסטרה לו על פניו בגלל יחסו לאביה. בעודו בחיים ● בכתבה "קינאה, שינאה ותמיד אהבה" הובא סיפור אהבתו העזה של אלברט קדישים לזיווה אזולאי, אשר ניסה לרכוש את ליבה, בדברי הכתבה "בכוח, בגרון ובכסף־גילוח", באשר אילץ אותה להסכים לגילוח שיער ראשה, כדי שתאבד את יופיה ● בשער הגליון: סיפור פריצתו של הבדור־גלן שייע גלזר מהנבחרת הלאומית.

"העולם הזה" 1147
תאריך: 23.9.1959

החזון של כרושצ'וב והדימיון של בן־גוריון ★ ביקור הרב הירושלמי בפאריס

העם

אילו

הקול הרוסי התקיף בקע מן ה־מקלט, מעל גלי קול ישראל. היה זה קולו של ניקיטה כרושצ'וב, שריבר בעצרת האו"ם. הוא העלה חזון דימיוני: פיזור כל צבאות העולם, חיסול כל פצצות האטום והמימן. פירוק־נשק עד כדי החזקת כוחות־שיטור קטנים בלבד.

דויד בן־גוריון מיהר להשמיע את קול ממשלתו בהצהרה, שבה הביע את נכונות המדינה לפרוק את נישקה, כאשר תהיה על כך החלטה בינלאומית מוסמכת ובת־ביצוע.

אך ייתכן כי הפעם לא התיר בן־גוריון רסן די חופשי לדימיונו הפורה. אילו קרא השבוע לגדולי העולם לבוא לירושלים, לכינוס בינלאומי חסר־תקדים לדיון בהצעתו של כרושצ'וב, היה נוהג כמדינאי אמיתי.

אורחים

דיפלומטיה בוהמית

לא תמיד לבש לואיס אלברטו דל־פאראנה בן ה־33 את מיכנסי־הבד הרחבים ואת השמיכה האינדיאנית הציבעונית על כתפיו. היו זמנים, לפני שמונה שנים, שבהם לבש מעיל שחור, מיכנסי־פסים וחפתי־שרוולים מבהי־קים בלובנם. כאשר שימש כמזכיר ראשון בשגרירות פאראגוואי. אלא שהדיפלומטיה נראתה לו מעניינת פחות מהחיים הבוהמיים של זמר נודד.

הוא ביקש איפוא, וקיבל, את תמיכתה החד־פעמית של ממשלת פאראגוואי בסך 12 אלף דולר, והקיצבה חודשית של 210 דולר בחודש. בכספים אלה קיבץ לעצמו להקה, הכוללת את אחיו הצעיר ושני נגנים נוספים, בתוכם אחד הפורט על נבל אינדיאני.

מאז עברה להקה שבע שנים, 11 מיליון תקליטים ו־49 מדינות. ישראל, שבה תופיע להקת לוס־פאראגוואיוס בשבוע הבא, תהיה המדינה ה־50.

יא שייח'!

עוד סיפור הווי ממדורה של לילי גלילי, העולם הבא, והפעם פרי עטו של הקורא דויד אסולין מתל אביב:

בכל רחבי הנגב והדרום ידוע כי השייח' אבו־עומראן הוא נביא מושלם בכל הנוגע למזג־האוויר. כל מי שרצה לחרוש, לזרוע או להוציא את עדרו למירעה תמיד פנה תחילה לשייח' הקשיש. "היה גשם מחר," הוא הכריז — ולמחרת ירד גשם. "חם ואביך," הוא ניבא — וכך בדיוק קרה. עד שיום אחד בא אבו־סאלח לשאול מה יהיה מזג־האוויר למחרת. והנה, בפיו של השייח' היודע־כל לא היתה הפעם תשובה. "מצטער מאוד, יא בני," הוא התנצל, "הרדיו שלי מקולקל!"

אנשים

פרוצות בפינקס

● שעה שמשה ניסים, בנו הצעיר של הרב הראשי, קנה את עולמו הפוליטי בהצטרפותו לרשימת הציונים הכלליים לבחירות לכנסת הרביעית, קנה השבוע אחיו הבכור, מאיר בניהו, את עולמו הרוחני בפירסום קובץ מדעי גדול על תולדות הרב חיד"א (חיים יוסף דויד אזולאי), שחי בראשית המאה ה־18 בירושלים והידוע במסעותיו וב־21 ספריו המגוונים. בין השאר כתב אזולאי ביומנו על ביקור בפאריס (1796) ורשם שם אפילו את מיספרן המדוייק של הפרוצות בעיר זו: "אלף כתובות בפינקס, מלבד רבות מנשות העיר שאינן כתובות בפינקס."

מיכתבים

האגרוף מדבר

ביום החמישי, השלושה בספטמבר, נראתה צרפתיה לכל דבר (משמאל). הבשורה של גליה לצעירות ישראל היתה קצרה: "אתן נורא שמנות! אני שנחשבתי בארץ לרזה, כשהגעתי לפאריס נאלצתי להוריד עשרה קילוגרמים כדי להיראות אנושית!" ובזכות זה, כנראה, נישאה שנית.

נדאי להיות רזה! נערת הזוהר התל־אביבית גליה אר־קין (מימין: בטקס כלולותיה לקודח־נפט מחלץ). התגרשה זמן קצר אחר נישואיה. נסעה ללמוד דוגמנות בפאריס וכאשר חזרה, כעבור שנתיים, נראתה צרפתיה לכל דבר (משמאל). הבשורה של גליה לצעירות ישראל היתה קצרה: "אתן נורא שמנות! אני שנחשבתי בארץ לרזה, כשהגעתי לפאריס נאלצתי להוריד עשרה קילוגרמים כדי להיראות אנושית!" ובזכות זה, כנראה, נישאה שנית.

חיי הפרטיים

(המשך מעמוד 23)

הילדה רצה אליי ואני מרים ומחבק אותה, אני מרגיש איך אני משתחרר. אני חושב לעצמי: מה לה ולכל העניין? לא חשוב מה עבר עליי, לא חשוב מה מטריד אותי — הילדה הזאת מוציאה את המיטב שבי. באמת זה אור גדול.

אני מאושר ואני בר־מזל. בהרבה דברים אני ונלה — כמו שאתם הצעירים אומרים — בראש אחר. אין לנו חילוקי־דיעות. היא מבינה את אורח־חיי ואני מבין את אורח־חייה ומכבד אותו. וזה מספיק. אנחנו אנשים מבוגרים וזהו.

● אני יכולה לדבר איתך על יחסיך עם בניך הבוגרים?

לא.

● גם לא על מה שנכתב ב"מוניטין" באילו מפיהם?

זו טראומה בשבילי. אני מעדיף שלא לדבר על זה. אני יכול להגיד לך, שעם בני הבכור, יריב, אני ביחסים מצויינים. בני הצעיר התגורר בביתנו עד לאחרונה, וכעת חזר לבית אמו, כי הוא קרוב לבית־הספר. בני האמצעי יחיעם, גם הוא יחזור אליי יום אחד.

● לפני 13 שנים עברת ניתוח־לב־פתוח. היית אז בן 35. איך חיים אחרי ניתוח כזה?

אני לא חי אחרת מכל אדם רגיל. אינני מוגבל בבריאותי, להיפך. הניתוח היה מיפנה מאוד חיובי בחיי. היום אני אדם בריא וזה דבר גדול. עברו מאז 13 שנים. הייתי מראשוני המנותחים בארץ. הייתי אז סגן־שר־התחבורה. יכולתי להיות מנותח על חשבון הממשלה בחו"ל, והעדפתי שזה יהיה פה.

בסך־הכל, אם אני מתמצת, זו היתה חוויה מאוד חזקה, מאוד משמעותית.

"אני משוכנע לחלוטין שלא צריך היה לחתוך את תיק החעשיה לאריק שרון"

לפי דעתי, היא השפיעה עליי בכיוון חיובי מאוד. למרות שכל אדם מעדיף להימנע מחוויה כזאת.

כשהייתי ילד קטן גרנו בצריף דולף בכפר־ויתקין, חליתי בדלקת־פרקים. לא היו תרופות. בגיל 28־30 הרגשתי שיש לי מיגבלה של כושר, כמו למשל עליה במדרגות, וקוצר־נשימה. הלכתי לרופא שיבדוק מה קורה. קבעו שיש צורך בניתוח. אמרו לי שאפשר להכות שנתיים. אבל אני אמרתי — מייד. גילו אצלי מיסתם פגום, שנעשה צר יותר בגלל דלקת־הפרקים.

בתוך שבוע נכנסתי לניתוח. מוריס לוי ניתח אותי, והניתוח הצליח באופן יוצא מהכלל. כתוצאה מהניתוח הזה אני היום אדם בעל חוש־מידה וראיה יותר מפוכחת על העולם ועל החיים. בעיקר פיתחתי חוש־אבחנה בין עיקר לטפל.

● היה סיכוי שהניתוח יסתיים במותך?

סיכוי של 20%.

● ילא פחדת מהמוות?

התגובה הראשונה היתה תגובת־פחד של סוף־הדרך. לא מזמן קראתי את סיפרו של יעקב שבתאי סוף דבר, וזה מאוד הזכיר לי את תחושתי. הרגשתי קרוב מאוד לספר.

כיום אני לא מפחד מהמוות. אני לא בתחושה של בהלה. בשבילי המוות הוא חלק מהחיים.

● ובכל זאת, המוות הוא לא נעים. הוא קוטע דברים באמצע, לפני שהספקת לסיים אותם.

דווקא בימים של לפני הניתוח חשתי תחושה של הקלה. פיתאום האמנתי שיהיה בסדר. המוות לא הפחיד אותי. הייתי במעין שיכרון של איזה התרחשות גדולה, מין נס. ובאמת, הנס קרה. ואדם שקורים לו ניסים חי עם שקט פנימי.

הווי

חניית־ביניים

ב **פתח־תיקווה** הסביר פקיד ה־דואר המקומי מדוע אין רואים אותו מריק את תיבות המיכתבים היוצאים בשעות היום: הוא מעדיף לעשות את מלאכתו בשעות־הלילה, כאשר אין לו בעיות חניה ליד התיבות האדומות המוצבות ברחובות הראשיים.

* * *

אין אפס

ב **באר־שבע** הרשיע שופט עבר־יין מועד באשמת נסיון אונס, עיין בגליון ההרשעות הקודמות של אותו עברריין, גילה כי הוא כבר הורשע בעבר, בגניבה, בתקיפה, בבריחה ממעצר ובשימוש בסמים, לא התפלא לשמוע מפי התביעה כי לעברייו צפוי עוד מישפט: על נהיגה בעת פסילת־רשיון, עובדה שנתגלתה כאשר נעצר אחרי נסיון האונס ונתבקש להציג את תעודותיו.

* * *

בכל זאת שווה משהו

ב **ניו־יורק** יצר אמן מקומי קולאז' של ארוחה בינלאומית. בהציבו ליד צלחת של פוזת מכסיקאיות קצוצות מהן עיצב טאקו, צלחת של לירטות איטלקיות קצוצות, מהן עיצב ספאגטי, צלחת של שקלים קצוצים, מהם עיצב כעך ודג מלוח.

* * *

הקשר הירוק

ב **ירושלים** פרצו פקחי העיריה את דירתה של קשישה בודדה, אחרי ששכניה לא יכלו לעמוד עוד בריחות שנדפו מן הדירה ובעכברושים שיצאו ממנה, פינו מן הדירה עשר משאיות של אשפה, שכללה בין היתר עשרות מיכלי־ריסוס ריקים, מאות תיבות קרטון, אלפי קופסות־שימורים פתו־חות, צינצנות לבן ששיווקן הופסק לפני עשרים שנה ועשרות זוגות של נעליים בלויות. אך כשמצאו הפקחים בתוך האשפה כמה אלפי דולארים, הופיעו קרובי הקשישה ונטלו את הכסף.

* * *

עולם הדממה

ב **ניו־יורק** פירסם אנתרופולוג את מחקרו נשים בקיבוץ. גילה כי באסיפות־החברים בקיבוצים מדברים החברים במשך שלושת־רבעי הזמן וכי רק בנושא אחד מרבות החברות לדבר יותר מאשר החברים: התקנת וילונות בחדרים.

* * *

הסיבה לעייפות

ב **תל־אביב** ניקש אדם להתגרש מאשתו מכיוון, שבין השאר, היא סירבה לקיים עימו יחסי־מין, בהסבירה כי היא חולה ועייפה. הודיע כי בידו הוכחות שאשתו קיימה דרך קבע יחסי־מין בבתי־מלון, בדירות־מגורים שכורות, במכוניות, באתרי־נופש ואפילו במיטתם־הם עם לפחות 18 איש, ביניהם מנהל חברת־פירסום, מלחין, רופא, בעל בוטיק, שחקן־תיאטרון ותייר.

* * *

היה לו קר

ב **מגדיאל** הורשע פורץ שפרץ במשך חודש־החורף לכמה דירות באיזור, מהן גנב כסף מזומן, מכשירי וידיאו, תכשיטים, כרטיסי־אשראי, כלי־עבודה, אקדח אחד, שעון־זהב אחד, מצלמה אחת ובקבוק ויסקי אחד.

* * *

פסק־זמן

ב **תל־אביב** פירסמה רשות שמו רות־הטבע רשימה ארוכה של אתרים בגליל, בנגב ובמדבר יהודה, שבהם אסרה את הגלישה מן המצוקים בחבל, מכיוון שריבוי הגולשים הביא לידי כך שהנמרים, היעלים והשפנים באתרים אלה הוחדרו מריבצם ונמלטו מן המקום, וכמה עופות דורסים אף חדלו לקנן באתרים אלה.

„הייתי עבד לסיינטולוגיה"

(המשך מעמוד 35)

הכל. זה נתן להם כוח. אנשים פחדו אחר־כך שישתמשו בזה נגדם. אני לא פחדתי. לא היה להם שום חומר נגדי. יום אחד הגיע טלקס מרון האברד, שבעוד עשר שנים העולם ייהרס וישארו רק הסיינטולוגים שהגיעו לדרגות הגבוהות. איך שלקחתי את זה ברצינות! לא ישנתי לילות.

חשבתי על הוריי ובני מישפחתי. האמנו באמת, פחדנו, וזה המריץ את כולנו לעבור יותר קשה. הכנסתי אז לעניין את אחותי, בנה וחמותה. לא אמרתי להם שהעולם עומד להיהרס. הם עזבו אחרי קורס אחד. היו חכמים.

היה לי חבר. הכרתי אותו דרך אחיו, היה אישי־צוות. הוא לא התעניין בסיינ־ טולוגיה. דרשו שאביא אותו לשיחה, והוא הסכים. שילמתי מכספי בלי ידיעתו. הוא לא ידע שהוזמן על חשבוני, דיבר שעות, ויצא משועשע.

כל הזמן ניסו לסכסך בינינו. היו מספרים לי, למשל, שראו אותו הולך מחובק עם אחרת. האמנתי. הרי לא ייתכן שמישהו מהם יכול לשקר לי. אמרו לי גם שיש לו הרבה בעיות. נפרדתי ממנו, אבל חזרנו להיות ביחד. שום דבר לא עזר. היתה אהבה.

החלטתי שאני עוזבת. אמרו לי: תחזרי כבר. ושלחו מיכתבים. זה הלחיץ וחנק אותי. אבא שלי ידע מה הוא עושה, איש חכם.

עם ההחלטה לעזוב באה הרגשה של פחד. פחדתי מהנידוי, מהחרם הטו־ טאלי, מהרגשת ההשפלה, מכך שאלה שהכנסתי אותם יקראו בלוחי־המודעות שאני לא שפויה, מדכאת, בוגדת, סכנה לחברה. אבל כמה שפחדתי יותר, היה לי יותר ברור שאני חייבת לעזוב.

„אני ★ לא לבד!"

ח זרתי ולא הודעתי על כך לאף אחד. אבל מוזר, אחרי יומיים התקשרו אליי. הם ידעו בערך מתי אני חוזרת. התפלאו שלא הגעתי למרכז ישר מן המטוס.

לא הגעתי. במשך ארבעה ימים ניתקתי את הטלפון ואת האינטרקום. דיברתי רק עם החבר שלי, ששמח על ההחלטה שלי. יצרתי קשר עם אנשים שעזבו, וכל אחד סיפר לי את סיפורו. כדי שיהיה לי נורמלי שעזבתי, שלא ארגיש כבוגדת.

הרגשתי טינה אל חגי — למה הוא לא דאג להוציא אותי בזמן שהוא יצא?

„זה לקח לי שנה שלמה להתאקלם מחדש בחיים!"

היו הרבה זוגות בקרב הסיינטו־ לוגים — הרבה נישואין. הרבה גירו־ שין וגם זוגות שניישאו בחתונה סיינטולוגית. ללא רב, לפי החוקים של הסיינטולוגיה. בכלל, היתה שם רומנ־ טיקה בלי סוף.

עברו שנתיים, ואז הגיע המיקרה עם יובל דור (מלהקת הכל עובר חביבי). יובל היה בשבילנו האיש היחיד שהיה לו קשר למה שקורה בחוץ. הערצנו אותו. הוא היה בדרגות הגבוהות של הלימוד, אם כי עבד מעט, בעיקר במתן הרצאות וביצירת קשר עם אנשי־ תיקשורת.

כאשר החליט לעזוב, אף אחד לא ידע למה. המנהלת באה בוקר אחד עם עיניים אדומות ונפוחות, ואמרה לנו שהתקשר אליה אוייב שלנו. בשפת היום־יום הכוונה היא למישהו שהוא נגד הדברים שאנחנו עושים, ועמד לפעול נגדם. זה עירער את הביטחון של רבים מאיתנו, אבל מצד שני נתן לנו כוח להמשיך.

המנהלת אסרה עלינו לדבר עם יובל. הוא הפך מנודה. כאשר הגיע למישרד אחרי יומיים, אף אחד לא דיבר איתו. אחד המנהלים דיבר איתו כמה שניות, והוא עזב את המקום.

באותו זמן גם חגי עזב, אחרי שיחה עם יובל. המנהלת הבינה שאני עלולה להיות במצב של סימני־שאלה בגלל עזיבת חגי, האיש שהכניס אותי. היא קראה לי לשיחה אישית, אמרה שאני חשובה להם.

היא חיזקה אותי פי עשר, לכאורה, אבל משהו התערער בי, אחרי עזיבת שני החוקים הללו. היינו מבולבלים. אסור היה לדבר על כך. מי שדיבר, סולק. התחילו לארגן לנו מסיבות וטיולים, כדי שנרגע.

הוריי התנגדו, כמובן, לכל העניין הזה. אבי בירר פרטים על המרכז בלוס־ אנג'לס וצרם לו לשמוע שהמרכז רשום ככנסיה סיינטולוגית, עם צלב. הוא ניסה להוציא אותי מהכת, נכשל, היה ריב.

יום אחד הוא בא אליי עם כרטיס־ טיסה לקנדה וללוס־אנג'לס. המרכז הסכים בקושי לשחרר אותי לחודשיים. חודש שהיתי אצל אחי ובמרכז הסיינ־ טולוגי בקנדה. הם רצו שאעבוד אצלם. אמרתי שיש לי חוזה עם המרכז בישראל, אבל זה לא עניין אותם. האמינות שלהם נשברה בעיניי — הם מדברים על אתיקה ומוסר?

פיתאום, אחרי כל־כך הרבה זמן, הייתי לבד. היה לי זמן לחשוב.

כשהתקשרתי מלוס־אנג'לס, סיפרו לי שהעיפו את המנהלת ואנשים נוספים, וזה פתר לי את הבעיה — דיברתי איתו מאז, אבל לא שאלתי אותו למה. הרי הוא הכניס אותי כתוצאה מקשר אישי, ולא סתם מפני שהיה בתפקיד.

אני דאגתי להוציא אחד שהכנסתי, ידיד שלי. הוצאתי אותו מתפקיד בכיר, של קציין־אתיקה, שתפקידו להחזיר את העוזבים. לקח לי שעתיים לשכנע אותו.

לקח לי שנה שלמה להתאקלם מחדש בחיים. זה נורא שהמדינה נותנת לגיטימציה לכת מטורפת, שמדכאה אנשים. יש אחרים שעזבו, הם מאו־ שרים עם זה, אבל מפחדים לדבר על מה שעבר עליהם. אני מבינה אותם, אבל זה ממש פשע, השתיקה הזאת. הרי הם היחידים שיכולים להשפיע על אלה שבפנים.

הסיינטולוגיה טוענת שהפאנאטיות היא אחד הגורמים העיקריים לאי־ שפיות. עכשיו, מן הצד, ברור לי שה־ סיינטולוגיה היא ממציאי הפאנא־ טיות.

טיילתי המון. עבדתי בשלוש מישרות בבת־אחת. בבוקר חילקתי עיתונים על קטנוע, במשך היום הייתי מוכירה ואחרי־הצהריים ריאיינתי עבור סקרים. רציתי כסף, כדי לקנות פסנתר. תמיד רציתי ללמוד לנגן. לא היה לי קשה לעבור הרבה שעות, הרי אני רגילה למישטר עבודה. היתה לי הרגשה נהדרת להכניס כסף לחשבון הבנק שלי. סוף־סוף היתה תמורה לעבודתי.

עד כאן סיפורה של איריס עודד. איריס אומרת שידוע לה על ניסיו־ נות שהיו בכמה ארצות לפגוע פיסית בסיינטולוגים שעזבו, והתראיינו על כך בעיתונות.

היא נמצאת עתה בקשר יום־יומי עם אירגונים המתנגדים לסיינטולוגיה ועם נפגעי־הכת ומישפחותיהם. „הם יעמדו לצידי בכל עת," היא אומרת בהדגשה, מנסה לחזק את עצמה. „אם מישהו יחליט לפגוע בי בעיקבות הכתבה, שיידע שאני לא לבד.

„צריך להוציא את הכת הזאת אל מחוץ לחוק ולסגור את כל המרכזים בארץ, אם כי ידוע לי שהם מאורגנים היטב גם לפעילות מחתרתית. יש להם תוכנית־עבודה מיוחדת, לשעת הצו־ רך."

הדבר הכי־חשוב לה כרגע הוא שהאנשים שהיא הכניסה אל הצרה הזו יקראו את הסיפור שלה, ואולי זה יעזור להם להחליט לעזוב. „הלוואי שכך יהיה," היא אומרת, „אם רק אדם אחד יעזוב, זה שווה את כל ההטרדות שיהיו לי אחרי שהכתבה הזאת תתפרסם."

נעמי רון ■

מיכתבים לרוחי

רוצה לארג'

אחת לכמה זמן, תודה לאל, יוצא לי להצהיר לפניכם שאני, באופן מאוד אישי, אוהבת מיכתב מסויים. זה הכיף שלי. אחרת בשביל מה אני צריכה את הכאב־ראש הזה?

אז הנה עוד אחד, יופי־יופי. מיועד לגברים, אבל גם נשים עשויות ליהנות, אני משערת. „יש לי ראש פתוח פתוח, אבל די חטובה. גדלתי עם האוכל, כמו שיש אחה שגדל עם הבנק. הייתי חתיכה, והבטחתי לעצמי לחזור ולהיות כזאת, כך שהמצב העכשווי נתון לשינויים. הכל תלוי בפארטנר, שאין לי כרגע. בכל אופן, נשארתי נחמדה, די יפה אפילו.

„מחפשת אחד שהוא לא מתומכי כהנא והליכוד, בלי שרשרת־זהב עבה על הצוואר ובלי צמיד־זהב על היד. אם חלק מהזמן עבר עליו באוניברסיטה — זה בהחלט מתאים לי. שיהיה לא פחות מ־40, עם ראש עלא־כיפאק, אבל עם רגליים על הקרקע. אחר שמצא את מקומו, לא כזה שממשיך לרחף בין אסטרולוגיה, כירומנטיקה וסיינטו־ לוגיה (הייתי שם). גבר לא־תלותי, עם עולם ועיסוקים משלו.

„לא אחד שיישב לי על התחת עם עיתון, בנעלי־בית, משעה ארבע אחרי־הצהריים. חשוב שיהיה גבר פנוי ו... אני לא צריכה תמיכה נדיבה, אבל רוצה שהוא יהיה לארג' בראש, בכיס ובמידת הבגדים. לא אוהבת קטנים. חושבת שזה גורע מהרומנטיקה כשאני הולכת מחובקת איתו וצריכה להתכופף כדי להחזיק לו את היד."

נו, מה תגידו עליה?

★ ★ ★

כאשר מישהו אומר לך „אני מקווה שלא איכפת לך שאני אומר לך את זה," קרוב לוודאי שכן יהיה איכפת לך.

★ ★ ★

רומנטיקה לעת ערב

„אני מחפשת אותך, שעדיין לא מצאת, כמוני, ועודך מחפש," מתחי־ לה (1036/84) ישר לעניין. „לא מחפשת את הטיפוס המצוי, אלא אחד רציני, שמייחס משמעות עמוקה לחיים, אוהב טיולים, רומנטיקה לעת

ערב, בעל חוש הומור, המון יוזמה עצמית וספונטניות, הגיל יכול להיות 30־35. אני בת 30, מזל דגים אופיי־ נית, אם זה אומר משהו למישהו, שמנמונת, חמודה."

★ ★ ★

חייל מחפש יפה

קצר ולעניין: (1037/84) הוא חייל בן 22, שכבר סופר את הימים עד השיחרור. נחמד, 1.80 מטר גובה, ומחפש יפה, חתיכה, לא טיפשה, עם ראש טוב, שאוהבת סרטים, מסיבות ובילויים.

★ ★ ★

בן, לאביו שכועס עליו: שפוך קצת חלב על האולקוס שלך.

★ ★ ★

עד 35

בת 30, רווקה, נאה, שיער שחור קצר, מתולתל, עיניים חומות, 1.65 מטר, שמנמונת (אני רואה שהקליינ־ טיות שלי השבוע זקוקות לדיאטה). עוד אחת שנשמעת בכלל לא אורגינאלית כאשר היא מדגישה: „לא רוצה פלירט, רק רומן רציני." היא טיפוס ביתי פחות או יותר, שאוהבת קולנוע, מוסיקה שקטה, ים וטיולים. מה היא מחפשת? היא לא טורחת לפרט, ומסתפקת רק ב„טיפוס מתאים, עד 35." אם מתאים לך, מיספרה הוא (1038/84).

★ ★ ★

ילדים היום זה כבר לא מה שהיה פעם:

שלום דני.

שלום רמי.

הבאת צעצוע?

כן, כדור.

כדור? איפה ההוראות?

★ ★ ★

קוראים/קוראות המבקשים לענות למיכתבים לרוחי מת־ בקשים לעשות זאת תוך ציון שם המיסרסם במדור או המיס־ פר המזהה שלו (84/...) על גבי המעטפה. נא לציין גם „מיכת־ בים לרוחי" ולשלוח למערכת „העולם הזה", תל־אביב, רחוב גורדון 3.

זאת, כמובן, גם הכתובת לקוראות/קוראים המבקשים לפנות למדור.

חתיך מאחורי הבאר

נדמה לי שאפשר להעניק בשקט את התואר „חתיך השבוע" לעופר פאר, בלונדי גבה־קומה (1.80 מטר) שכבר מלאו לו 22, אבל נותנים לו פחות. יש לו בייבי־פייס משהו־משהו, ושמעתי שכל אשה שרואה אותו רוצה מיד לאמץ אותו לבן, או סתם לאמץ אותו קרוב־קרוב.

הוא עובד כבאר־מן באחד המועדונים בתל־אביב, אבל דווקא לא אוהב לשתות אלכוהול. „אני רק טועם," הוא אומר, „אחרת אם מתחילים, זה גרוע

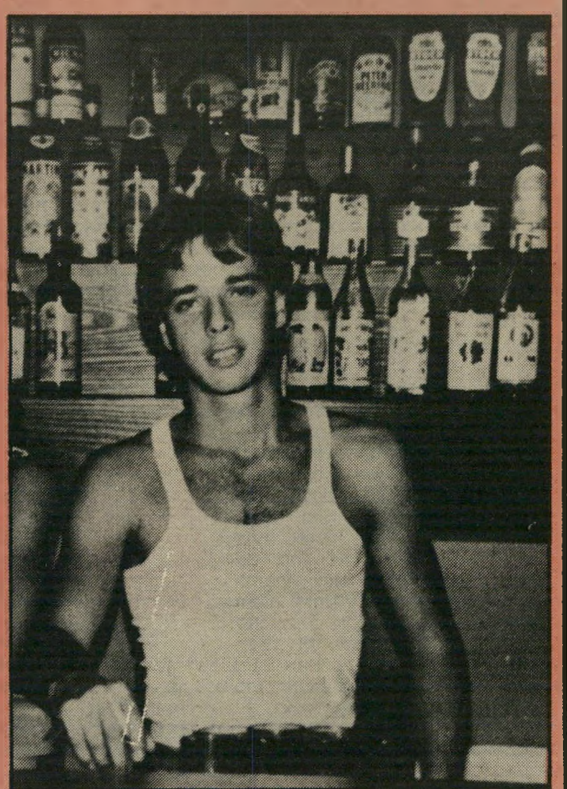

מאוד. אני רואה כאלה שזה קורה להם, וזאת סיבה מספיק טובה לא להתחיל לשתות. חוץ מזה, אני לא אוהב לאבד את השליטה על עצמי."

הוא כן אוהב ספורט, בעיקר לשחק כדורסל ולשחות בים. אוהב גם מוסיקה. הטעם שלו בנשים, ולא משנה אם תהיינה קצת מבוגרות ממנו, הוא כהות שיער, נשיות, אכסוטיות. רק לא בובות יפהפיות, סטייל דוגמניות.

במקום־העבודה שלו יש לו בעיה: הרבה מהקליינטים הם גברים. הוא מאוד מוצא־חן בעיניהם, והם טורחים לרמוז לו, או לומר לו במפורש. אבל הבחור טוען שאין להם צ'אנס אצלו. הוא קוטע את החיזורים באמצע, בעדינות, ונותן להם להבין מה הוא מעדיף בחיים.

מרים בנימיני

מזל החודש:

בתולה

איך לקרוא מפה אסטרולוגית ולבחור מיקצוע

כתבה זו תעניין בעיקר את אלה שקרי־את מפה אסטרולוגית אינה זרה להם. לא דרושה התמצאות מיוחדת, כאן לא ינתנו הסברים מסובכים. מי שמסוגל לקרוא, היכן עומדת השמש ואיפה ממוקמים שאר הכוכבים – יוכל להיעזר במידע זה.

השמש היא החשובה ביותר במפה, ולא במיקרה שואלים את האדם לאיזה מזל הוא משתייך. שאלה זו פירושה למעשה: היכן ממוקמת השמש שלך? התשובה „אני במזל בתולה" פירושה: השמש נמצאה במזל בתולה ביום שבו נולדתי.

השמש היא הנקודה החשובה ביותר במפה, היא המצביעה על האישיות. היא מראה על הפעילות, החיוניות, העוצמה והכוח. מסתכלים באיזה מזל ובאיזה בית נמצאת השמש ויודעים מה יקר ומה חשוב לו ביותר לאדם.

כוכבים שכנים לשמש יכולים לספר רבות על אופיו ואישיותו של האיש. לפעמים זה המציג עצמו נוקשה כלפי חוץ, יכול להיות שבתוכו הוא רך. סלחן וותרן. לעיתים התמונה הפוכה – חביבות ונחמדות מסתירים אישיות קרה ומחושבת. את זה ניתן לבדוק על־ידי מבט על כוכבים השכנים לשמש. כוכב הנמצא בתחום של 15 מעלות מכל צד של השמש, נחשב כנמצא בתוך גבול־ההשפעה על השמש. לכוכבים שכנים יש השפעה חזקה, והם אלה שיספרו מיהו אותו אדם.

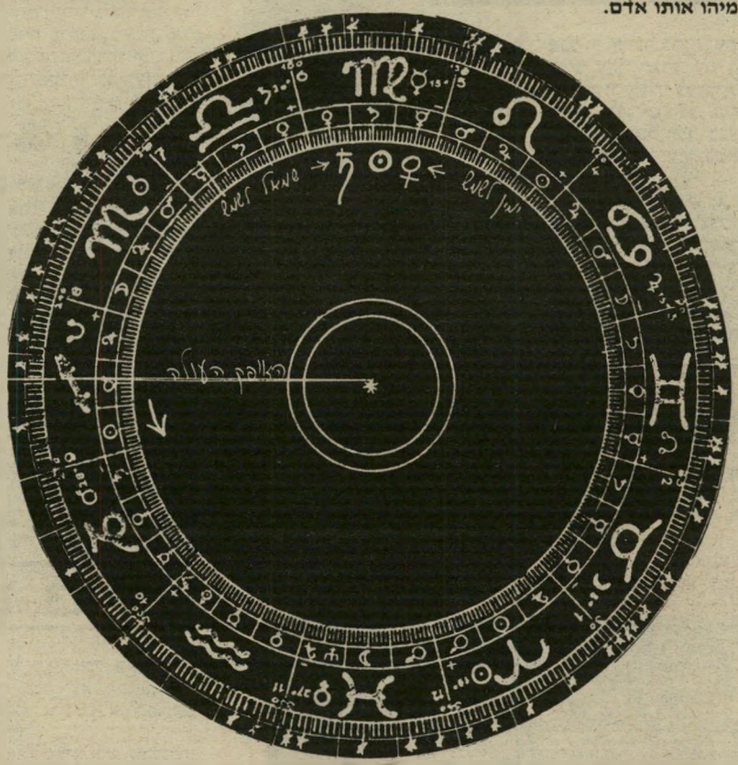

הכוכב שנמצא מימין לשמש קובע את אופיו האמיתי והוא זה היודע לספר מהו האדם ומה מסתתר בתוכו. הכוכב הנמצא משמאל לשמש מלמד אותנו באיזה דמות האדם מופיע, מהו הרושם החיצוני – זהו חלון־הראווה אשר לא תמיד מבטיח שבפנים נמצא את אותם המוצגים.

גם לגבי כישרונות אפשר ללמוד רבות מהכוכבים השכנים לשמש. אדם שאין לו מיקצוע יוכל להיעזר בכוכבים השכנים לשמש שלו, כדי ללמוד על כישרונותיו האמיתיים. ככל שהכוכבים קרובים יותר לשמש – הם יבטאו כישרון יותר מבריק.

כאשר הירח יהיה „הכוכב המוביל" (כלומר מימין לשמש) האדם יהיה נוח לבריות, וטוב־לב. מי שפוגש בו, חש תמיד צורך לשפוך את הלב לפניו. הוא יתבטא בשפה פשוטה, השווה לכל נפש, ויהיה נעים ומושפע ממצביו־רוח. במיקצועו יתאים לייעוץ או לעבודה סוציאלית, ובכלל – טיפול ועזרה לזולת.

גם אם מימין לשמש ממוקם כוכב קשה כמו סאטורן שפירושו שהאדם יעשה רושם קשה כלפי חוץ – יתכן שיהיה קודר ובלתי מסביר־פנים רק ברגע הראשון. מי שיתקרב אליו יכיר את דמותו האמיתית, הידי־דותית, המוזכרת למעלה.

אם כוכב מרקורי נמצא משמאל לשמש – האדם יעשה רושם שיש לו המון מה להגיד. אך התכונות האמיתיות של מצב זה הן עירנות, סקרנות ושיטחיות. הפתיחות האמיתית לחידושים, החוכמה, הכישרון להתבטא בעל־פה או בכתב – יהיו מצויים אצל זה שמרקורי ממוקם מימין לשמש במפת־הלידה שלו.

אם אדם מתלבט בדבר כיוון מיקצועי, מרקורי ממוקם מימין לשמש יתאים לו לכתוב, לשרטט או ללמוד גרפיקה שימו־שית. זה תלוי גם באיזה בית נמצא הכוכב. בית תשיעי, למשל, יכוון אותו להוראת־שפות או לתרגום.

אם מרקורי ממוקם משמאל לשמש, האדם מעניין ברגע הראשון ומאכזב לאחר מכן. הוא פטפטן, והרושם הראשון מבטיח עד שמכירים מיהו באמת.

כשוונוס ממוקמת משמאל לשמש („ש־מאל הרושם") אדם אוהב להיות נחמד וחביב לכולם. אנשים מאמינים שהוא מוכן להתיידד עם כל אחד. אך שום אדם לא יוכל להיות חבר של כולם. רבים נוכחים מאוחר יותר, שהוא איננו מקיים את הציפיות. מאוחר יותר הוא מתחמק, אינו פנוי לכולם ומוצא תירוצים. החזות החיצונית והחיוכים עושים רושם חביב, אולם יש לראות מה נמצא מימין לשמש.

אם ונוס ממוקמת מימין לשמש, האדם יהיה נעים, סלחן, אוהב את חבריות ומחפש קירבה אמיתית. גם אם הרושם הראשון לא יספר זאת, עיסוק אמנותי יתאים לו וימשוך אותו יותר מכל. יתכן שתהיה לו נטיה להשמנה, וזאת בעיקר אם ונוס ממוקמת במזלות המים.

מרס משמאל לשמש – אדם עושה רושם נמרץ, תוקפני, ישיר ומוכן לרוץ ולהילחם

(המשך בעמוד 50)

בתקופה זו אתם נאלצים להשקיע הרבה זמן ומאמץ בעבודה. קשה למצוא זמן למנוחה, אם כי ההרגשה הכ־ללית אינה טובה ביותר. רצוי לנוח יותר ולא להעמיס על עצמכם משימות נוספות. מלבד העבודה שעליכם לבצע, ב־23 וב־24 בחודש יתכנו בעיות בריאו־תיות – כדאי לגשת לרופא ולא להתעלם מהמצב. סיכסוך עם קרובי־משפחה בתחילת השבוע ייפתר בסופו, והשלום ישוב לשכון בביתכם.

* * *

השבוע שוב מחכים לכם יומיים לא קלים. מדובר ב־21 וב־22 בחודש, מתיחות עם בני־הזוג או עם בני־משפחה אחרים עלולה להעכיר את מצב־הרוח ולקבל מימדים מוג־זמים. הימנעו מל־התעקש על רצונותיכם, ביחוד בכל מה שקשור לתוכניות משותפות. הדברים יסתדרו בדרך הרבה יותר טובה ללא מעורבות וללא כפייה.

בשבוע מתחיל במצב־רוח טוב. יחסים רומנטיים חדשים צפויים לאותם שעדיין לא מצאו להם בני־זוג. התיקשורת עם הסביבה טובה וכושר השיכנוע יביא לכם הישגים, ביחוד בתחום המיק־צועי. אותם שעובדים עם קהל או חייבים לחופיע לפני אנשים, יוכלו ליהנות מפופו־לאריות. בתחום הכספי המצב אינו משביע רצון.

אל תחליטו דבר ב־21 או ב־22 בחודש. הערה שתאמר לכם בדרך־אגב עלולה לפגוע.

* * *

בין ה־19 וה־23 בחודש תרגישו את עצמכם עייפים ומתוחים. בעיות בריאותיות עלולות להציק, בעיקר כל מה שקשור באיזור הגב או השיניים. בתחום ה־כספי הפוגו על הסכל שאתם עוברים בתקו־פה האחרונה. ב־23 וב־24 בחודש תוכלו לצאת לקנות מתנות ולבזבז כאשר אהבתם. נסיעה שתבצעו ב־25 או ב־26 עשויה להביא לכם קשר רומאנטי נעים ומפנק. בתחום המיקצועי מרוצים מכם, אל תאבדו ביטחון.

* * *

בתקופה זו אתם מרגישים יותר חזקים, אולם העצבנות והדאגנות ממשיכים להציק לכם. עדיין קשה לכם להסתדר עם קרובי־משפחה ועם עמיתים לעבודה. יש הרגשה שהייתם רוצים להת־רחק מכולם ולבלות עם אנשים חדשים. מאחר שרגש־האחריות, כרגיל, אינו נותן לכם לנהוג כרצונכם, הכינו לכם ספר טוב ונסו להמנע מלקחת ללב כל הערה. אפילו אם היא מכוונת נגדכם. בסוף החודש השתדלו לנוח.

הפתעה בתחום הכספי עשויה לשמח אתכם ב־19 או ב־20 בחודש. היזהרו מלשתף יותר מדי אנשים בשיש־חתכם. רצוי לשמור על כל הדברים הטובים לעצמכם בלבד. בתחום העבודה קיים בילבול, קשה להחליט מה הכיוון הרצוי לכם, אך כבר בתחילת השבוע הבא יתברר לכם מה, אתם יכולים לדרוש ובעיקר מה מוכנים לתת. נסיעה ב־21 או ב־22 בחודש טוב לדחות, עדיף להיפגש עם ידידים וקרובים.

השבוע שוב תמצאו את עצמכם משקיעים מאמצים רבים בעבודה. אתם מנסים לקחת על עצמכם פחות תפקידים ולהתרחק עד כמה שאפשר מהת־חייבויות נוספות, אולם זה לא הולך. בכל פעם נוספת לכם עוד ועוד משימה, ואינכם מוצ־אים זמן למנוחה. יהיה עליכם ללמוד להגיד לא, ולחתוך דברים, כעת ומפני שאתם נוטים לחלות בתקופה זו, נסו שלא להזמין אורחים בתקופה זו.

* * *

בתקופה זו אתם ממשיכים ליהנות מעזרתם של ידידים. אתם מתקשים כמעט בכל דבר חשוב ולא יכולים להסתדר בלי תיווך של חברים. רצוי לצאת לנסיעות ולהת־רחק מעט מהבית ומהשיגרה, ישיבה במ־קום אחד עלולה לדכא אתכם בימים אלה. ה־21 וה־22 בחודש אינם קלים, והרעיונות שיצוצו בימים אלה אי־נם יכולים להביא לכם ברכה מרובה. בתחום הרומנטי עומד להתחיל קשר רציני ומעניין.

* * *

התחום המיקצועי עדיין עומד בראש דאגותיכם. הנטיה שלכם לומר כל דבר עלולה לעלות לכם ביוקר. חשוב שתשמרו על טאקט, בעיקר כשאתם משוחחים עם הממונים או עם אותם שעתידכם המיקצועי תלוי בהם. כל מילה מיותרת תהווה מכשול בדרך להצלחה. הימים הרגישים ביותר הם ה־23 וה־24 בחודש. ביומיים אלה טוב שתקשיבו, אך אל תעירו דבר. בתחום הכספי צפויה הפתעה קטנה.

השבוע תוכלו ליהנות מפגישות רומנטיות מרגשות. ה־19 וה־20 בחודש הם מבטיחים במיוחד. יתכן שתוזמנו לארוחה אינטימית או לבילוי מסוג אחר שאופיו אינטימי ושקט. ה־21 וה־22 עלולים לקלקל את מצב־הרוח. נסו לארגן את ענייניכם מבלי להיות מעורבים עם סביבתכם הקרובה או עם בני־משפחה הדורשים יותר מדי. נסיעה לחו"ל צפויה בקרוב. ה־23 וה־24 בחודש מתאימים לאירגון לתיכנון ולעשיה.

* * *

מצב־הרוח הרע והאווירה הכבדה שהיו בשבועות האחרונים מתחילים לחלוף. כעת תוכלו לשפר את עמ־דתכם במקום־העבודה שלכם, עניינים כספים משתפרים. אי־הבנות, כעס והתרגזויות צפו־יים ב־21 וב־22 בחודש. אל תסתכסכו, נסו להתרחק ממקור המ־תיחות, וצאו לבקר ידידים ותיקים. כסף האמור להגיע עלול להתעכב, אך אל דאגה – זו רק דחיה ולא הפסד. השטח הרומנטי עדיין מבטיח.

* * *

השבוע תוכלו לחשוב על שינויים חשובים בחיים. אלה מבניכם החושבים על תחום־לימודים חדש יהנו מבשורות טובות ב־19 או ב־20 בחודש. כמו כן – אותם המסובבים בדוחות־תנועה או אפילו במיש־פט – יוכלו ליהנות גם הם מה־19 וה־20 בחודש. יחסים רומנ־טיים מתפתחים בימים אלה – אל תחסכו. מה שנדמה לכם הוא הנכון. בשטח המיקצועי תוכלו לקחת יוזמה ולהציע רעיונות חדשים.

מהצג לחצים! הכל החג! מחיר!
עד 30.8.84 הכל תוצרת חוץ!
▪ תמונות מקוריות ▪ מראות קריסטל עם פזות ▪ פסלי עץ גילוף סיני מקורי
▪ מסגרות עתיקות ▪
ארמון · אילת 47, ת"א, טל. 653305, 03 657112

מועדון „קלאב־אין" באילת, יופעל בראש השנה – מצטיין בסגנון בניה מקורי־חדש בענף התיירות

„קלאב־אין" Club In, מועדון הנופש החדיש באילת, יפתח לראשונה את שעריו לאורחים לקראת ראש השנה.

המועדון שהוא ראשון מסוגו בארץ, הינו בבעלות קבוצת לאדברוק Ladbroke הבריטית, המתמחה בהפעלה וניהול מרכזי תיירות והארחה. בבעלות הקבוצה 72 מועדוני נופש ומלונות באירופה.

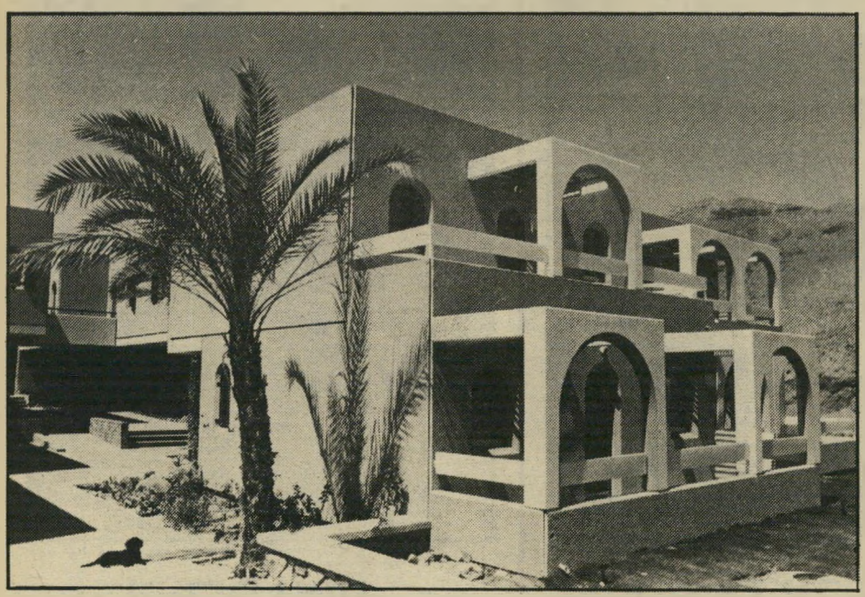

לפתיחתו של „קלאב־אין" קדם מסע תעמולה ופרסום ברחבי אירופה, אשר כתוצאה ממנו הוזמנו כבר מקומות ע"י אורחים רבים.

„קלאב־אין" הוא מועדון נופש ראשון מסוגו בישראל, ומצטיין ביחודו לעומת כפרי נופש אחרים בארץ, המבוססים על קראוונים או מבנים ארעיים. שיטת הבניה של יחידות הדיור מותאמת במיוחד לתנאי מזג האוויר באילת.

„קלאב־אין" תוכנן ע"י משרד האדריכלים יסקי, גיל, סיון, אשר בראשו חתן פרס ישראל – האדריכל אברהם יסקי.

כותבי שירה ופרוזהוו!
המעוניינים שפרי עטם יופיע בספר פרטי, או בקובץ ישלחו החומר שברשותם ל„סער" — הוצאה לאור.
שד' עמנואל 15, ת"א — ת"ד 26243 תל־אביב.
המתאימים יוזמנו למערכת!

הרצאות והדרכה בריפוי טבעי –
גם בכתב וגם בע"פ
שלום זמיר
כפר אמירים, גליל, ד.נ. כרמיאל – 20115
טל. 067-69697
מרצה ומדריך בשיטת הריפוי העצמי לפי עקרונות הצימחונות־טבעונות, בעל־פה או בכתב!
מקבל הזמנות להרצאות מישובים, מוסדות חוגים ומועדונים
בכל רחבי הארץ
התשלום פרופורציונלי למשך הזמן המוקדש. והסכום ליחידת זמן ניקבע ע"י המזמינים בלבד!
ניסוח טכסטים ומאמרים ● תירגומים
עברית – אנגלית – אספרנטו

מזל טוב — נולד לכם בן
מסיבות ברית וחתונות
המוצלחות ביותר
בבית הרופא
עם הגן היפה
תל־אביב, רחוב הפטמן 1
המשרד פתוח: בשעות 10-13; 17-19
טלפונים: 722314, 298772, 9223244

למחזיקי ישראכרט
חייג עכשיו, 03-287651
למסירת מודעות לוח, מודעות מסגרת ומודעות משפחתיות
בשעות 8.30–17.00

ברית־מילה
ב־10 תשלומים שווים!
במלון "מנדרין", תל־אביב.
הקיץ־יש טעם מיוחד לשמחה שלכם, במלון "מנדרין" ברית מילה, בר־מצווה, חתונה וכל מאורע משמח, חוגגים במלון "מנדרין", ב־10 תשלומים דולאריים שווים.
בין המשתתפים, תוגרל מכונית "סוזוקי־אלטו" (כולל מיסים. לא כולל הפקדה!)
מלון "מנדרין"–חוף מנדרין, תל־אביב, טלפון: 03-428161

יהודית נאות:

„עוד ינפיקו בול לזכר תנועת שינוי!"

כמה מחברי הטובים הצביעו בעד שינוי בבחירות האחרונות. לא עזרו האזהרות. הם נפלו בשבי הסיסמה המוצלחת: „הפעם אתה צריך ממשלה עם שינוי."

השבוע נכנס נציג שינוי לממשלה, והחברים שלי כבר נשבעו: לעולם לא עוד שינוי. פניתי לפרופסור יהודית נאות, משינוי, שהיא מרצה לתורת החיסון בפקולטה לרפואה שבטכניון, ונציגת התנועה במועצת עיריית חיפה, וביקשתי לשמוע מפיה איך היא מתמודדת עם החלטת מועצת שינוי להצטרף לממשלת אחדות לאומית, שבו מכהן השר אריאל שרון כשר בכיר.

אני עדיין לא נתתי לשרון רהביליטציה, ומסיבה זו הצבעתי נגד ההסכם. לשימעון פרס אולי לא היתה ברירה והוא נאלץ לקבל את שרון, אבל לנו אין מה לחפש שם. ישיבתנו בפנים לא תואיל, ולעומת זאת השארותנו באופוזיציה היתה תואמת יותר את הבטחותינו לציבור.

● האם אמנון רובינשטיין לא מבין זאת?

אינני מאמינה שאמנון נעשה פיתאום לא ישר ולא כן. לכן אני מעריכה שהוא יצא מהר מאוד מהבוץ שאליו הוא נכנס בטעות.

● הכיצד? מדוע שימהר לוותר כל־כך מהר על הביסא המרומד?

משום שבתוך זמן קצר יתחילו הרתיים לדרוש את שלהם ושרון יחשוף את עורו. מכיוון שאנשי שינוי הם ישרים והגונים, לא נוכל לשבת בממשלה שכזו!

● ואם בכל זאת רובינשטיין ימצא תירוצים להישאר בפנים?

אז אני חושבת שהפרוייקט הבא שלו כשר־התיקשורת יהיה, שעוד ינפיקו במישרדו בול לזכר תנועת שינוי.

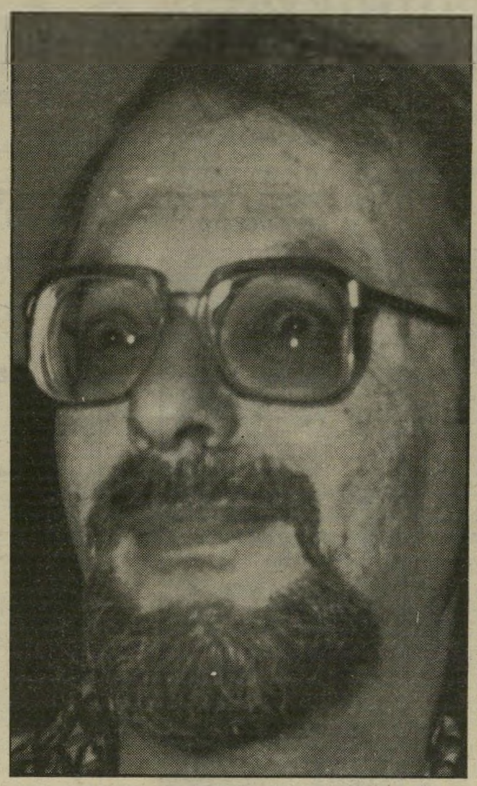

יריב בן־אליעזר:

„כהשקפת־עולם, רפ"י מעולם לא מתה!"

הוא עשה זאת. אחרי שנות המתנה אין־קץ הוא זכה לכך ששמו יוצמד לתואר ראש־הממשלה. מה היה, למשל, אומר אביו הרעיוני, דויד בן־גוריון? פניתי לנכדו של הזקן, הד"ר יריב בן־אליעזר, מרצה לתיקשורת המונים, וביקשתי ממנו שינחש מה היה אומר ה־סבא של יריב" על ה־סבא של נדב" על שם נכדו החצי מיזרחי של שימעון פרס.

אף אחד לא יכול לדעת היום מה בן־גוריון היה אומר. אך אפשר להזכיר מה הוא אמר בעבר. הוא נתן קרדיט עצום לפרס, וביחד עם דיין הוא ראה את שניהם כמנהיגי העתיד של ישראל.

● האם לא נדמה שרם"י קמה השבוע לתחיה?

רפ"י היתה מיסגרת אירגונית שחזרה למפא"י. זה נכון שמנהיגים בכירים של רפ"י, פרס, יצחק נבון, וגד יעקובי, הם בעמדות־מפתח, אך רפ"י כהשקפת עולם מעולם לא מתה. אם יש דבר שהיה משמח את בן־גוריון זוהי התפיסה הממלכתית שהן פרס והן נבון ממשיכים בה, והיא עליונותה של המדינה על המיפלגה. בקיצור — ממעמד לעם.

● אבל בן־גוריון דבק אז בסיסמה „בלי חירות ומק"י".

בן־גוריון המשיך, עד יומו האחרון, להאמין ב„בלי חרות ומק"י".

● כמומחה לתיקשורת, מה אתה מציע לפרס לעשות כדי לזכות באהדת כל הציבור?

שימשיך להיות שימעון פרס. הוא הוכיח את עצמו. יש לו כל הכישורים להיות ראש־ממשלה מעולה, ובתוך כמה חודשים, אם נזכור את תקרים גולדה מאיר, הוא יהיה אחד המנהיגים הפופולאריים ביותר.

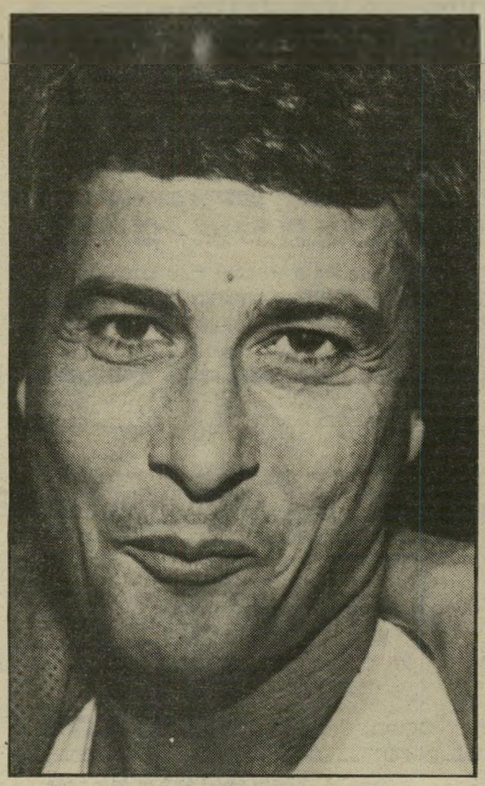

דודו טופז:

„קבלן־בניין קטן מרוויח יותר ממני!"

ידידה טובה ביקשה לראות את המופע פליטת־פה **של דודו טופז. חיפשנו כרטיסים, אך לשווא. להופעה הקרובה בהיכל־התרבות כבר נמכרו כל הכרטיסים. בדרך ממישרד למכירת הכרטיסים הביתה חישבתי ומצאתי שטופז עושה באחרונה את מה שקרוי „מכת חייו". רציתי לדעת כמה שווה ההצלחה, והוא השיב ללא היסוס:**

הופעתי עד עתה במשך חמישה חודשים 100 פעם. עד עתה, עשתה הקופה חצי מיליון דולר!

● האם אני שומע טוב?

הו, מזה לא ישאר הרבה, אם נוריד עשרות אחוזים לאולמות, לפירסום, למישרד וכמובן למיסים.

● ובכל זאת?

אני מקווה לרוץ עוד מאה פעם. רק אז אוכל לתת דין־וחשבון מלא לפקיד השומה שלי — ולך.

● וכמה, בכל זאת, ישאר?

אסתפק בכך שאומר לך שאמן שמופיע בהופעה דומה מרוויח נטו 70 אחוז מהקופה.

● אתה לא חושש להצהיר על כך בגלוי?

מדוע שאחשוש? אני הרי מצהיר לפני השילטונות על הכל.

● מהו סוד ההצלחה?

זהו מופע של בידור אקטואלי, המתעדכן מדי יום. אני מופיע 26 פעם בחודש, לפני אולמות מלאים, ועלות המופע היא נמוכה ביותר.

● מאות אלפי דולארים בזמן כל־כך קצר. מה עושה אדם בשטרות ירוקים רבים כל־כך?

ראשית, יש לזכור שזה קורה אחת לעשור, ושוכחים שאחרי הבחירות של שנת 1981 לא הופעתי שנה שלמה. שנית, נדמה לי שכל קבלן־בניין קטן, שמוכר שתי דירות בחודש, מרוויח יותר ממני. ולשאלתך מה אעשה בכסף? כמו כל עם ישראל, חלק לרכוש וחלק לפת"ם.

נורית שפירא:

„ברוך שפטרנו מעונשו של השר יוסף בורג!"

המהפכה האמיתית שחוללה ממשלת האחדות הלאומית היא ללא ספק הפיכתו של יוסף בורג, השר הכל־יכול, לשר־בלי־תיק. רבים מבין לובשי המדים הכחולים חייכו בסיפוק השבוע, כשהתברר שהפוליטיקאי הציניקן נפרד בלית־ברירה גם מתיק־המישטרה.

השוטרים אינם מדברים. מאז שראש היחידה המרכזית בתל־אביב, אסף חפץ, הפך קורבן לציתותים מצד מפכ"ל המישטרה, אריה איבצן, חוששים אפילו האמיצים שבין לובשי המדים לדבר בטלפון, על אחת כמה וכמה עם עיתונאים. לכן פניתי למי שהפכה לפה של השוטר העברי, נורית שפירא, שהיא יושבת־ראש האירגון לקידום מעמד השוטר ונשואה לאיש מישטרה, רס"ר מאיר. ביקשתי אותה שתאמר לי איך היא חשה בימים טרופים אלה.

קודם כל, אני מודה בשמם של כל השוטרים לראש־הממשלה, שימעון פרס, שקיים את המיצווה — ברוך שפטרנו מעונשו של יוסף בורג.

● **מה דעתך על מחליפו, חיים ברלב?**

אני סומכת עליו. אינני מכירה אותו אישית, אך כמו כולם אני זוכרת אותו בתפקידים בצבא ובממשלה. אני מאמינה שכאיש־צבא הוא יתרום יותר מהקודמים, שלא ידעו כלל מהי מישטרה, לקידום מעמד השוטר בארץ.

● **מה היית ממליצה לפניו לבצע?**

קודם כל, הייתי קוראת לו להעיף מייד את המפכ"ל הנוכחי, כי הוא הגרוע ביותר שהיה למישטרת ישראל, גם אם לא נזכיר את פרשת חפץ. ושנית, הייתי מבקשת שיקבל את אירגון נשות־השוטרים לשיחה, כדי לשמוע מה יש לנו לומר, גם בשם הבעלים שלנו.

● **האם תנקבו לפניו בשמו של היורש?**

לא. הוא בוודאי מכיר את המערכת, ובתוך זמן קצר יעמור על טיבם של הניצבים ויידע במי מביניהם לבחור.

● **ברלב זוכה, אם כן, בבירכת הדרך.**

אולי חלק מהשוטרים לא ישמחו אם אומר, שהצלחתו של ברלב תימדד אם הוא יהיה מסוגל לעקור את השתלטות הכהנאיזם על חלק מלובשי המדים.

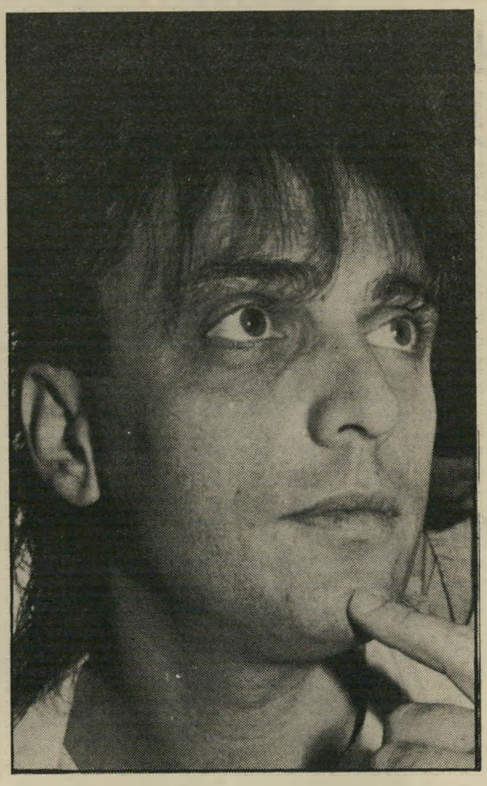

צביקה פיק:

„המנהלים מבריחים את הקהל מהמיגרשים!

בשבת נפתחו מישחקי הליגות השונות בכדורגל. שכנים שלי נצמדו לרשת ב' ואילצו את כל השכונה לשמוע את הפטפטת הבלתי־נגמרת לעולם של שירים ושערים. היה נדמה לי שכל העולם, חוץ ממני, מתעניין בשעות בין הערביים שבין שבת וראשון בכדור העגול. לכן הופתעתי לגלות במדורי הספורט בעיתוני יום־הראשון, שמרבית המיגרשים היו ריקים מצופים.

חיפשתי לכך תשובה מקורית, לא שדופה, ונזכרתי שהזמר צביקה פיק הוא עצמו כדורגלן, ופעם אף השמיע כמה הערות חריגות בנושא.

אז ראשית כל, בירכתי אותו על הצלחת קבוצתו במישחקי אתמול. מבלי לדעת איפה הוא משחק השנה.

אתה טועה. אתמול לא ניצחנו. סיימנו בתיקו 0:0 מול מכבי רמלה. אני לא שיחקתי, כי התחלתי להתאמן רק באחרונה, אילו שיחקתי, בטח שהיינו מנצחים.

● **מכבי רמלה? באיזו ליגה אתה משחק?**

היום אני חלוץ מרכזי במכבי רמת־השרון, בליגה ב', ואפילו נמצא בקנהלת הקבוצה. בשנה שעברה שיחקתי בהפועל רעננה בליגה א', ולפני שנתיים שיחקתי, אם אתה זוכר, בהפועל יהוד, בליגה הלאומית.

● **מדוע דווקא ברמת־השרון?**

ראשית, משום שאני גר שם. ושנית, כי יש תוכנית להביא את הקבוצה לליגה הלאומית. אלטון ג'ון אימץ את קבוצת ווטפורד האנגלית ומהליגה הרביעית היא טיפסה לצמרת הליגה הראשונה. אין לי ספק שנצליח.

● **איך הופך זמר לכדורגלן?**

אינני רואה שום סתירה בין השניים. ספורט הוא בידור לא פחות מהופעת־רוק. מאז ומתמיד אהבתי כדורגל, אבל רק מפני שהופעתי ערב־ערב לא היה לי מספיק זמן להקדיש לכך. היום אני מתאמן יום־יום ומביא קהל מגוון למיגרש, גם של מעריצות שרוצות לראות אותי משחק.

● **אצלך אולי מלא, אך למישחקים אחרים לא בא קהל.**

הבעיה של הכדורגל הישראלי היא שמנהלי־הקבוצות מבריחים את הקהל מהמיגרשים. המנהלים, שהם עסקנים ממונים, לא מבינים שכדורגל זה עסק מיסחרי שמגלגל מאות אלפי דולארים, ואם לא יתייחסו לכדורגל כאל ביזנס, לא יבוא קהל.

● **תרשה לי שאלה שאינני יכול להתחמק ממנה: האם הצבעת ליכוד בבחירות האחרונות?**

מה שהצבעתי הפעם ישאר ביני לביני. אני רק יכול לומר לך, ששבע שנים כבר אינני מצביע ליכוד.

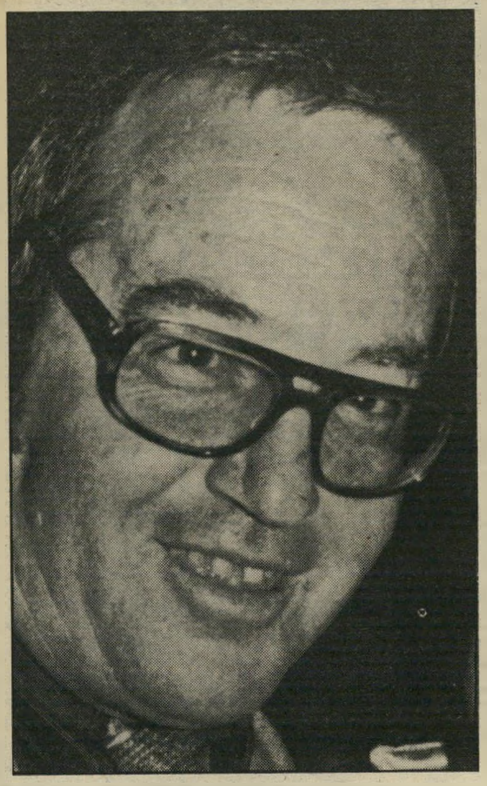

גדי לוסטיג:

„יין קונים כל השנה, לא רק בחגים!"

ראש־השנה הממשמש ובא מזכיר לי משום מה את היין האדום המסורתי, ששימש לקידוש בבית־סבא. כש־ביקשתי לרכוש השבוע כמה בקבוקי־יין לחג, גיליתי שהמלאי לא אזל והקונים אינם עטים על המיצרך המוזל.

פניתי לגדי לוסטיג, מנהל שיווק של אחת מחברות היין המובילות וביקשתי לדעת אם רק בסביבתי הקרובה מתנזרים מהמשקה, העושה טוב על הנשמה.

בעבר באמת נמכר הרבה יותר יין בחגים, אך כיום אנשים קונים יין לא רק לקידוש ולאירוח בחגים. שותים יין מדי יום, ולכן קונים יין בכל חודשי השנה.

● **מדוע שינה הישראלי את ההגלי השתיה שלו?**

משום שהוא הבין ששתיית כוס יין ביום זה דבר בריא. היין עשוי מענבים בלבד ואין בו חומרי לוואי. יש בו תכונות בריאותיות. הוא עוזר לעיכול המזון. תכולת האלכוהול ביין עוזרת למחזור הדם, והעיקר — תופסים ראש כששותים יין ואיך אומרת הסיסמה: יש לו טעם של עוד.

אבל המעניין הוא שהישראלי עדיין לא למד שיין אפשר ורצוי לשתות גם בימי הקיץ החמים. משום־מה, הוא שותה הרבה יותר בחורף.

● **אתה בוודאי תמליץ על יין כמתנה אידיאלית לחג.**

כמו שאמרתי מקודם, כל השנה, אבל לא בכמויות גדולות. הישראלי יודע לשתות, אבל לא תמיד הוא יודע איפה לאחסן את היין. מכיוון שיש הספקה שוטפת לחנויות ובמחירים יציבים, אין טעם באגירה.

● **איך היית בונה את חבילת־השי שלך?**

שני בקבוקי יין לבן, שני אדום, בקבוק לקידוש או וודקה או ברנדי — זה סביר.

ענת (מימין) היא בת למישפחה בלי כוכב: מישפחת פרץ, אשר שניים מבניה ניסו בשבוע שעבר להתאבד במיקלט בבאר־שבע, ואחד נפטר

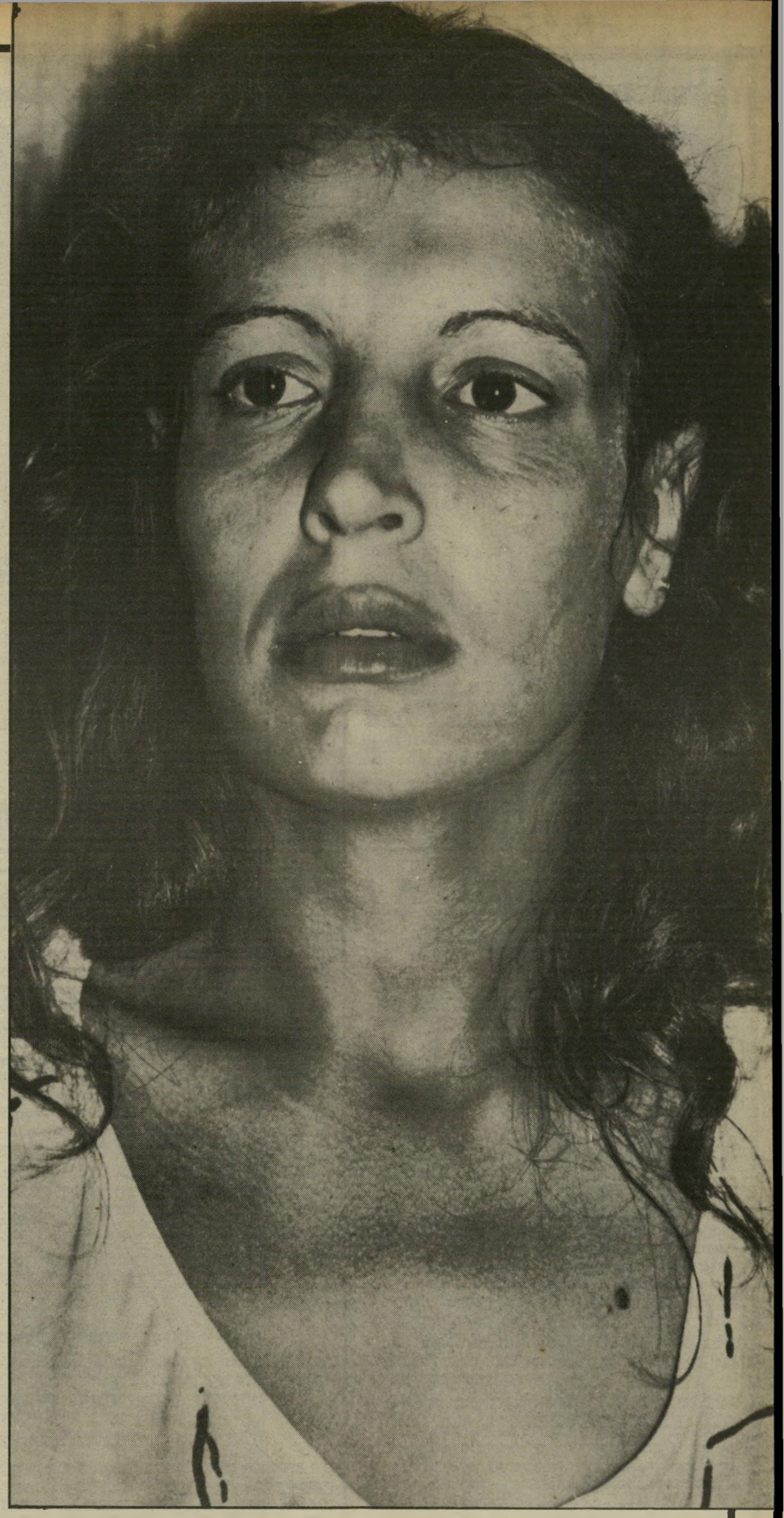

מצפון הקולקטיבי של ה־מדינה עובד השבוע שעות נוספות עבור מישפחתה של ענת־ויקטוריה („ויקי") פרץ. ענת בת ה־26, גבוהת־הקומה ויפת־התואר, היא אחותם הבוגרת של חיים ויצחק פרץ, אשר ניסו בשבוע שעבר להתאבד במיקלט בבאר־שבע. חיים ז"ל הצליח.

סיפורה של ענת — היא החליפה את שמה הפרטי מוויקטוריה לענת, ואת שם־המישפחה שלה החליפה לפרץ, על שם אביה החורג — שהיא אם בלתי־נשואה, הוא סיפור של אומללות נוראה.

„נולדתי בנהריה, אבל הוריי היו מסוכסכים ואמי לא רצתה ללדת אותי. היא רצתה לעשות הפלה, אבל אבא שלי מנע בעדה. כאשר נכנסה לחדר־לידה, היא ילדה אותי וברחה מבית־החולים. חיפשו מישהו מהמיש־פחה כדי שיקח אותי, ורק אחרי שלושה חודשים מצאו את סבתא שלי בבאר־שבע, האמא של אמי, והיא לקחה אותי אליה. בעצם, עד גיל 14 גדלתי אצל סבתא ובמוסדות."

ענת נותנת הסבר קצר להרכבה המסובך של מישפחתה. מאביה האמי־תי, שהתגורר בנהריה, יש לה אחות אחת, מרים, הבוגרת ממנה בשנתיים. „מרים נשואה ויש לה שני ילדים, אני חושבת. נדמה לי שהיא מורה," מספרת ענת. ענת חושבת שיש לה עוד אח בנהריה, אבל אותו לא ראתה מעולם, ולכן איננה בטוחה אם הוא ממש אחיה או אח חורג.

אחרי שאמה ברחה מאביה של ענת, היא חזרה לבאר־שבע ושם הכירה את יעקב פרץ, אביהם של ארבעת ילדיה הנוספים: חיים ז"ל, שהיה צעיר מענת בשנתיים בערך, והיה הקרוב אליה בגיל משאר אחיה; יצחק, שהיה צעיר ממנה בארבע שנים; ושתי האחיות פאני וסילביה, שהן הצעירות ביותר.

ארבעת הילדים האלה הם אחיה מאותה האם, אך מאב חורג, שהיה אלכוהוליסט ומת לפני זמן לא רב.

„כשאמי, שנקראת היום שרה סיני, התחתנה עם יעקב פרץ, הוא לקח גם אותי אליו. אבל הוא היה תמיד שיכור והיה מכה את כולנו מכות נוראות. הוא היה הורג אותנו במכות, בעיקר את אחותי סילביה שראו אותה בטלוויזיה. היא נכה מהמכות האלה. היינו מביאים אותה לטיפולים פסיכיאטריים בגלל המכות.

„כשהייתי בגיל שש, אמי ברחה שוב מהבית והשאירה את כל הילדים עם אבי החורג. הוא מסר את הילדים הקטנים שלו לאחותו, דורה שלהם, והיא גידלה אותם. אבל אותי, מפני שלא הייתי הבת שלו, הוא קשר בשרשרת־ברזל לארון ולמיטה, והש־איר אותי לבדי בבית במעברה.

„לשרשרת היה מנעול אחד מחובר לדלת הארון ומנעול אחד לרגל המיטה.

„חוץ מהמיטה והמיזרן הוא השאיר לי רק מין סיר כזה, בשביל היציאות שלי. לפעמים הוא היה משאיר אותו יותר מדי רחוק ולא הצלחתי להגיע אליו, ואז הייתי עושה את היציאות על המיזרן, וכאשר הייתי שומעת אותו מגיע, הייתי מקפלת את המיזרן מרוב פחד, והוא היה הורג אותי במכות.

„השכנים ריחמו עליי, וכאשר פרץ היה הולך, הם היו מציצים בי מחור שעשו ברשת של החלון. משם הם גם היו זורקים לי לחם וקצת אוכל.

„בהתחלה הם פחדו להתערב, כי פרץ היה שיכור ואלים, אבל בסוף הם פנו למישטרה, ובגיל שש הוציאו אותי השוטרים מהבית.

„הייתי עירומה לגמרי, ואני זוכרת שצילמו אותי אז עם השלשלאות על הרגל. לקחו אותי ישר למישרד־הבריאות. אני זוכרת שהיו לי הרבה תולעים. הייתי נורא רזה והיו לי עצמות חלשות.

„כל האחים שלי היו אצל הדודה, אחות של פרץ, ואותי לקחה סבתא שלי, האמא של אמי. היא היתה גרה עם בן שלה ואצלם הייתי כמו שיפחה. הייתי עובדת ומנקה ומצחצחת את הנעליים של הדוד, ומכיוון שהם לא ידעו דרך אחרת של חינוך, הם היו מכים אותי בגלל כל דבר.

הסטירה של המנהלת

„**ל**א יצא לי ללמוד כיתה אלף ובית, ונכנסתי ישר לכיתה גימל בפנימיה. למדתי שם עד כיתה וו, ואז העבירו אותי לפנימיה בבית־שמש.

„שם המשכתי ללמוד, ולא ידעתי בכלל שזאת פנימיה לילדים מופרעים. זה נודע לי רק כאשר קראתי בעיתון

יפה במצוקה

כשהיתה בת 6 קשר אביה החורג את ענת בשלשלת־ברזל לארון. כשהיתה בת 14 רצתה אמה למוכרה לגבר קשיש. כשהיתה בת 19 ניסה אביה החורג לאנוס אותה. היום היא אם בלתי־נשואה לילדה בת 2, ומחפשת מוצא מכישלון חייה. האם תקבל עזרה כזאת, או שתיאלץ לסיים את חייה כמו אחיה חיים?

על בחורה שנרצחה בערר, שהיא למדה גם כן במוסד הזה ושזה מוסד למופ־רעים.

„אמי היתה מופיעה מדי פעם ומביאה לי ממתקים. היא עד היום חושבת שאני ילדה קטנה ומביאה לי ממתקים. אבל סבתא שלי לא נתנה לה לקחת אותי, והם היו מושכות אותי כל אחת ביד אחרת, ובסוף נשארתי אצל סבתא. אבל לסבתא לא היו אמצעים כספיים כדי לגדל אותי, ולכן רוב הזמן הייתי בפנימיות ובמוסדות.

„בעת שהייתי בפנימיה בבית־שמש, בערך בגיל 12, פגשתי בפעם ראשונה את אבי האמיתי. יום אחד, לפני פורים, קיבלתי מיכתב לפנימיה. זה היה כתוב צרפתית, וכתבה אותו אחותי מרים מנהריה. היא סיפרה לי במיכתב הזה את כל תולדות המישפחה. שאני כבר ידעתי או, והיא לא חידשה לי בעצם מאומה.

„בערך יומיים אחרי שקיבלתי את המיכתב רפקו ברלת של החדר שלי במעון, ולמרות שאף פעם לא ראיתי אותם ידעתי תיכף שזה אבי האמיתי ואחותי. אבל הייתי כל־כך נרדמת וגם כעסתי עליהם שזנחו אותי כל־כך הרבה שנים, שלא אמרתי להם שזו אני. הם שאלו על ויקי ואני שלחתי אותם למנהלת של המעון.

„המנהלת חזרה איתם אליי והחטיפה לי סטירה, ואז פיתאום התעו־ררתי, כאילו, והבנתי מה קורה, והתחלתי לבכות.

„גם אבי בכה. הוא התחיל לנשק אותי, הוא נישק לי את הידיים ואת הרגליים, ואמר שתמיד רצה לראות אותי, אבל הסבתא שלי הוציאה צו שאף אחד לא יקח אותי ממנה, כי היא חששה מפני אמי, וגם אבי לא יכול היה לקבל אותי.

„כמה חבל שלא נתנו לאבי לגדל אותי. אילו הייתי גדלה אצלו הייתי בטח בחורה נורמלית כמו אחותי מרים. שהיא מורה והתחתנה ויש לה מישפחה ושני ילדים. או אולי היה יותר טוב אם היו נותנים אותי למישפחה לאימוץ, שאז היה לי בית משלי והייתי חיה חיים נורמליים.“

ענת שוקעת בהירהורים ועיניה, בגון השוקולד, מתעמעמות לרגע. נראה כי גורלה וסיבלה העסיקו אותה רבות, היא מחטטת בעברה ללא הרף כדי לנסות לברר מדוע התעלל בה הגורל ומדוע גזר עליה חיים קשים ומרים כל־כך, בעוד שסביבה ראתה ילדים מאושרים והורים אוהבים.

„אבא שלי הביא איתו תמונות מישפחתיות וקופסה עם תכשיטי־זהב בשבילי. הוא ביקש שאבוא אליו לחג הפסח. אני פחדתי ולא רציתי לנסוע אליו.

„אבל האמת, רציתי להיות איתו בקשר רק בגלל הכסף. הוא נתן לי כסף והשאיר לי את התמונות, אבל המנהלת של הפנימיה אמרה לו שאת התכשי־טים יקח איתו, ויתן לי אותם רק כאשר אבוא לבקר אצלו.

„הוא היה אדם חולה, אולי חודש אחרי שבא אליי לביקור הוא מת. מאז שאבי מת גם אחותי הפסיקה לכתוב לי מיכתבים. היא לא היתה איתי בקשר ואפילו לחתונה שלה לא הזמינה אותי.“

הקשר היחיד הקבוע שהיה לענת עם בן־מישפחה היה עם סבתה ועם הדוד, בנה של הסבתא.

בין מוסד למוסד חזרה אל בית הסבתא. וברחה גם משם. לכן נשלחה למוסד מסילה לאיבחון והסתכלות. שם פגשה בחורה מנהריה שהכירה את אחותה מרים.

„ביקשתי את הכתובת שלה ושלחתי לה מיכתב וירדתי עליה מפני שהיא עזבה אותי. הבחורה סיפרה לי, שכאשר אחותי קיבלה את המיכתב היא בכתה. אבל לא ניסתה להתקשר איתי יותר.“

הקשר שהיה לענת עם ארבעת אחיה הקטנים יותר, בבאר־שבע, היה גם הוא רופף. אבל הגורל הפגיש אותם מפעם לפעם.

בחג פורים אחד הביאה אותה העובדת הסוציאלית הרחמנית לראות את אחיה הקטנים. „אני זוכרת שהיתי מחופשת לקאובואית. עם כובע גדול ואקדח־קפצונים. האחים שלי כל־כך התפעלו מזה, שנתתי להם את הכובע ואת האקדח. הם היו במצוקה כלכלית יותר גדולה משלי.

„אבל הביקור לא הצליח, כי לא היינו רגילים אחד לשני. וכל אחד היה ביישן כזה. ולא נוצר קשר בינינו.“

סכין על אמא

„כשהייתי בת 14 בערך, אמי באה פעם לסבתא ולקחה אותי אליה. היא כבר באותה תקופה גרה עם גבר אחר, שהיא לא התחתנה אתו, כי לא רצתה להתחתן עוד פעם, וגם הוא היה אלכוהוליסט. הם גרו ברימונה והיא לקחה אותי אליהם.

„ביום הראשון היא בישלה לי כל מיני דברים טובים והיתה אמא טובה כזאת. ביום השני היא לקחה אותי לשוק, ואחר־כך אמרה לי שיש גבר שמעוניין בי ב־60 אלף. תביני מזה מה שאת רוצה:

„לא יכולתי לריב איתה ברחוב. אבל כאשר חזרנו הביתה ביקשתי שתיתן לי כסף כדי לחזור באוטובוס לבאר־שבע. היא סירבה וניסתה לשכנע אותי שאלך לשכב עם גברים ואלמד נהיגה וכל מיני דברים כאלה. לא התפתיתי, לקחתי סכין וזרקתי בה. זה כמעט פגע בה, אז היא הסכימה ונתנה לי כסף לחזור לבאר־שבע.

יום אחד ראתה ברחוב גבר שנראה לה מוכר. גם הוא הביט בה, והיא שאלה אותו אם שמו יעקב פרץ. כאשר שאלה על בנו, חיים, השיב בחיוב, וענת הבינה כי זהו אביה החורג, השיכור שהיכה אותה בילדותה וקשר אותה בשלשלת. היא התגעגעה לאחיה ורצתה לראותו.

„רדפתי אחריו לביתו, וכאשר אחי חיים ראה אותי הוא הכיר אותי מייד, למרות שלא התראינו שנים. הוא פחד מאבא שלו להיות איתי בקשר, כי הוא היה היחיד שחי עם האבא וטיפל בו. הוא היה אז בערך בן 13, ואחרי שחיבק אותי אמר שהוא נורא רעב כי לא אכל כל היום.

„הכנתי לו אוכל והוא אכל ואמר שזה טעים מאוד ונישק אותי.

„הייתי קשורה רק לחיים, כי הוא היה הכי־קרוב אליי בגיל. וכאשר היינו ילדים קטנים היינו משחקים יחד.

„אני פחדתי לחזור לדוד שלי, כי הוא היה מרביץ לי שברחתי מהבית. והסכמתי לישון אצל חיים ואבא שלו.

„האבא שלח את חיים לישון בחדר קטן ומלוכלך. במקום בסלון, ששם היה ישן תמיד, ואני ישנתי בסלון. באמצע הלילה הרגשתי שהאבא נוגע בי ורוצה לאנוס אותי. התנגדתי והיכיתי אותו, והצלחתי להדוף אותו עד הבוקר. אני יודעת שהוא היה שיכור. כי הרחתי את הריח של האלכוהול מהנשימה שלו.

„למחרת חיים שאל אותי מה קרה, ואמר שהוא ישמור עליי כל הלילה כדי שאבא לא ייגע בי. הוא באמת נשאר ער לילה אחד שלם ושמר עליי. הוא היה כזה טוב, כזאת נשמה טובה.“

ענת מזילה דימעה כאשר היא מדברת על חיים, אחיה שהתאבד במיקלט. נראה כי מותו עורר בה את כל החרדות והמרירות של שנות ילדותה.

„ניסיתי לסדר לחיים ולי מישפחה אומנת ביחד, אבל הוא פחד שאבא שלו ישמע על זה ויהרוג אותו במכות. ואז נפרדנו, ואני כמעט שלא ראיתי אותו מגיל 15.“

„אין לי כתובת“

בן אותו גיל היו גם חייה של ענת חיים של נערה חסרת־בית. מבית הדור ברחה, וחששה לחזור אליו. היא התגוררה מפעם לפעם בבתי ידידות ולכלכל אותה. לפני שנתיים ילדה את בתה השניה, מורן. היא לא רצתה להינשא לאבי הילדה, החליטה לגדל אותה בעצמה, ולא למסור אותה לאימוץ.

למרות חייה המיוסרים, לא הידר־דרה ענת לזנות או לעבריינות. היא מנסה לקיים את עצמה ולמצוא מקום מגורים לה ולבתה.

לפני שנה הסתכסכה עם עובדת סוציאלית ותקפה אותה. היא נשפטה לשלושה חודשי־מאסר, וריצתה אותם בנווה־תירצה. זו הפעם היחידה שהיתה בבית־סוהר.

כעת עובדת ענת במיזנון. לפני שבוע, כאשר הציצה בעיתון הצהריים, ראתה את הידיעה כי שני האחים פרץ ניסו להתאבד במיקלט.

„היתה לי הרגשה שזה האחים שלי.“ היא מיהרה לעיין בשמות, והבינה כי אכן מדובר בשני אחיה הצעירים.

ענת נסעה לבאר־שבע והלכה לבית הדודה, שאצלה גדלו האחים. „אבל הם חשבו שאני האמא. שכל המישפחה נורא שונאת, ולא נתנו לי להיכנס לדירה,“ היא מספרת.

ענת חיפשה את אחיה, יצחק, שאותו כמעט איננה זוכרת. „הוא היה אולי בכיתה אלף כאשר ראיתי אותו בפעם האחרונה, והוא לא הכיר אותי ואני לא היכרתי אותו. אבל שנינו בכינו. ראיתי שהוא סובל מריכאון והוא נתון להשפעה של כדורים. אני כל הזמן רק חשבתי על זה שחיים התאבד.

„איך זה יכול להיות שנתנו להם לגור כל־כך הרבה זמן במיקלט ואף אחד לא התעניין ולא ניסה לעזור להם לפתור את הבעיה? כשיצחק הכיר אותי בסוף, הוא אמר לי: ויקי, את לא צריכה לבכות. זה כבר מאוחר. אני יודע שאת מרגישה ריגשי־אשמה, כי חיים תמיד חיפש אותך, אבל את לא יכולת לעזור לנו.‘

„אני יודעת שחיים השאיר מיכתב. אבל לא רצו להראות לי אותו. ביום של ההלוויה אמרו לי שאסתלק, שלא רוצים שאבוא אליהם הביתה. אבל אחי איציק היה איתי כל הזמן בהלוויה, הוא ביקש את הכתובת שלי ואת מיספר־הטלפון.

„אבל אין לי כתובת, כי בעוד כמה ימים אני צריכה לעזוב את הדירה שסידרו לי ושוב אין לי לאן ללכת.

„איך אמשיך לחיות כך עם ילדה קטנה, להסתובב ברחובות וללון בג־נים? מה רוצים, שגם אני אגמור כמו האחים שלי?“

אילנה אלון ■

האחים במיקלט יצחק וחיים ז"ל התגוררו חודשים ארוכים במיקלט בבאר־שבע ואיש לא בא לעזרתם. הם היו בנים לאב אלכוהוליסט, שהיה מכה אותם, ולאם שעזבה את בעלה וילדיה ועברה להת־גורר עם גבר אחר. כל הילדים סבלו מילדות קשה ומצוקה כלכלית. ילדי המישפחה התפזרו במקומות שונים, ורק מעטים מהם הצליחו להסתדר בחיים.

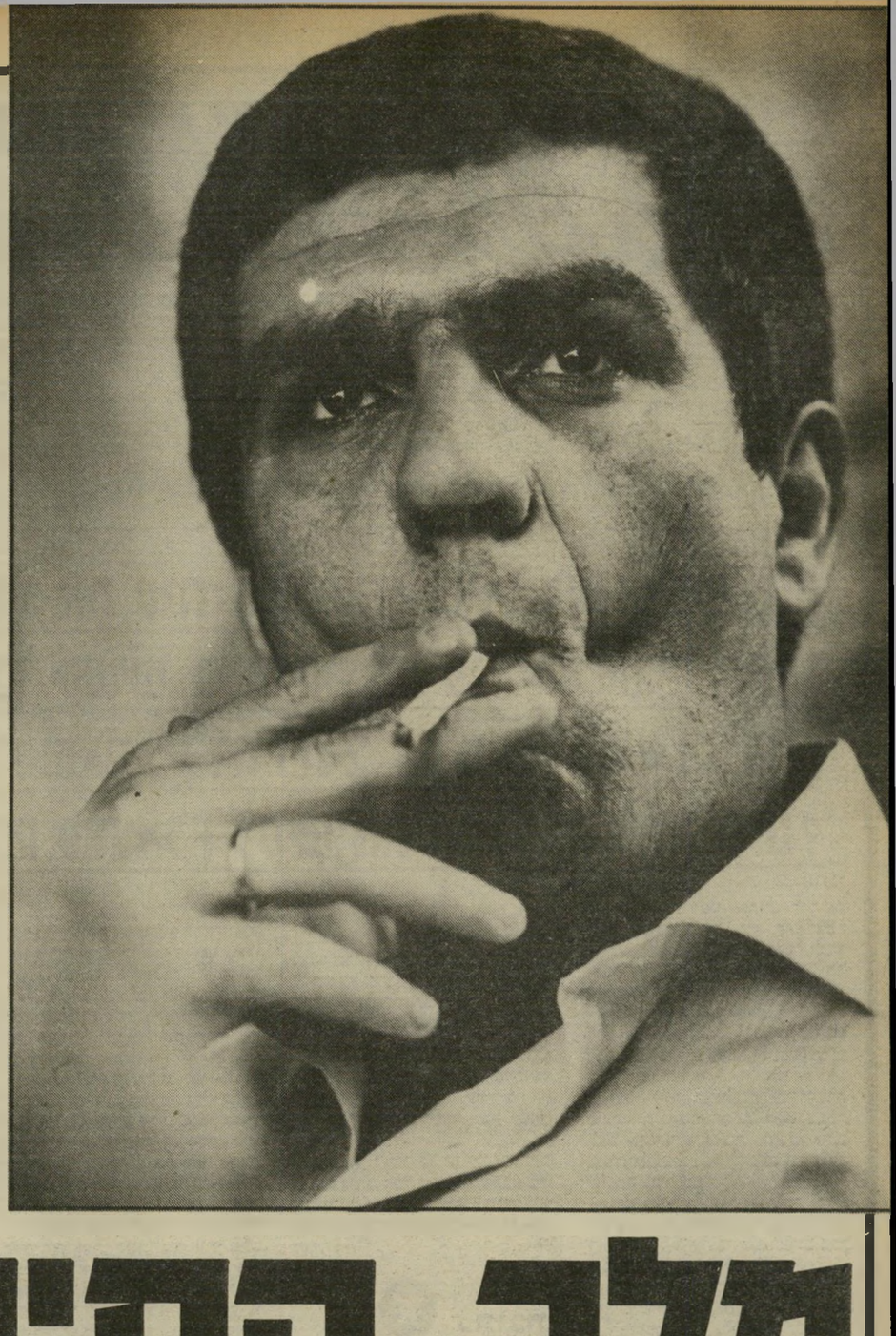

קצין־משטרה לא קונבנציונלי. אשר וולף — פורש מהמשטרה. „אני במיסגרת החפקיד החברתי שאני

במישרד עורכי־דין. „זה לא בגלל סיבות כלכליות," הוא מציין. כאשר הוא מצביע על הגן רחב־הידיים המקיף את ביתו המפואר ברעננה. וולף נשוי ליהודית, אשה יפהפיה, בתו של קבלן נודע, שפתרה עבורו את כל בעיות הכלכלה.

מהישיבה לחשיש

לפני שנה הועלה וולף בדרגה לרב־פקד. לפני שנתיים המליצו כל הנוגעים בדבר לפני המפכ"ל להעלותו בדרגה שנה לפני הזמן המינימלי הדרוש במישטרה, פו"ם (פרק זמן מינימאלי), אולם אריה איבצן לא אישר זאת. וולף נאלץ לחכות עד המועד הקבוע בפקודות המישטרה כדי לעלות בדרגה.

יתכן שהסיבה להתנגדותו של איבצן היתה עניינית. אבל יתכן גם שהוא זכר כי וולף היה הקצין היחיד שהגיש בג"ץ בגלל פיטוריו של מפכ"ל המישטרה הקודם, הרצל שפיר. דברים כאלה לא שוכחים כל־כך מהר במערכת המישטרתית.

צביקה וולף עשה בחייו הרבה דברים בלתי שיגרתיים. הוא נולד ברומניה בשנת 1951, למישפחה רתית מאוד, בעלת תרבות הונגרית.

הוא עלה ארצה בגיל שש ולמד בבית־הספר העממי בפרדס־חנה. אחר כך למד שנה אחת בישיבה והחליט לחפש התרגשויות. בגיל 15 התגלגל לשוק הפולני בתל־אביב, ליד דואר אלנבי, והחל מוכר שם שעונים ובשמים שקנה מימאים.

הבחור החסון נראה תמיד מבוגר מגילו, והוא התפרנס יפה. באותה תקופה נסע הרבה לאילת ועבר גם שם. בשנה זו הכיר את הסמים ואת עולם־הפשע.

הוא חיפש התרגשויות ומצא אותן. „הפעם האחרונה שלקחתי חשיש היתה אז לקול תקליט של הביטלס. חשבתי על עולם־הפשע וגם נמשכתי אליו. אבל לא היה לי אומץ," הוא מספר.

רב שהכירו מן הישיבה ניסה להשפיע עליו לחזור, ולבסוף הצליח. וולף חזר לישיבה וסיים בה את לימודיו התיכוניים.

„מאז אותה שנה בשוק הפולני אני חילוני," הוא מגלה. הוא התגייס לצה"ל ושירת בשריון וכקצין ירי־עת־הארץ. אחר כך הלך ללמוד מישפטים באוניברסיטת בר־אילן.

כבר בשנה הראשונה נבחר כסגן יושב־ראש אגודת הסטודנטים באוניברסיטה ואירגן שביתה. „באוניברסיטת בר־אילן לא היה מועד ב' לבחינות, ואני נלחמתי לשם כך," הוא מספר.

במהלך השביתה קרא מישהו לאחת מחברות הוועד „זונה", וצביקה וולף הכניס לו אגרוף בפנים. המותקף התלונן במישטרה וולף נעצר ל־12 שעות. המתלונן חזר בו לבסוף מהתלונה וולף שוחרר.

אחרי מלחמת יום־הכיפורים עזב את לימודיו באוניברסיטה ונסע עם חבר לאירופה. הם חיפשו עבודה כחוטבי־עצים בשוודיה. אך לא קיבלו רישיון עבודה. כך התגלגל באירופה תקופה ארוכה.

הוא חזר למשך זמן קצר לארץ, זשוב חזר ונסע, הפעם לארצות־הברית. במשך שמונה חודשים גידל את זקנו ושערו וחי בקליוולנד ובניו־יורק כהיפי לכל דבר.

בקליוולנד עבד בחנות של ישראלים שמכרו לכושים צורכי כישוף.

הם הציגו את וולף כצועני, והוא היה משכנע את הקונים לקנות דם עטלפים וספריי נגד השטן.

מלך התיכמונים

„בלי מכות," טוען צבי („צבי־קה") וולף, 33, רב־פקד במישטרה עד לפני שבוע. הוא מכחיש בכל תוקף כי השתמש בנחשים או במכות כדי לסחוט הודעות מעצירים. אבל בשמץ של גאווה הוא מודה כי השתמש בשיטות בלתי שיגרתיות ומתוחכמות כדי להשיג מטרה זו.

עורכי־דין ששמעו על התפטרותו מן המישטרה אמרו, כי החריגות שנעשו תוך כדי שתי החקירות הגדולות האחרונות שלו, הן שגרמו להתפטרותו מן המשטרה. צביקה וולף מכחיש גם זאת בתוקף.

בשנה האחרונה הצליח וולף לפענח שתי פרשיות סבוכות — את רצח הברוקר יעקב אלטרוביץ ואת הצתת קלאב־איי בתל־אביב. במהלך שתי חקירות אלה היתה האזנה לשיחה שניהלו החשודים עם עורכי־דינם. אלה המיקרים היחידים שבהם התגלה כי היתה האזנה כזאת בחקירה מישטרתית.

צביקה וולף מכחיש כל אחריות להאזנה זו. אבל הוא מספר כיצד שבר את שעונו והמציא תרגיל מישטרתי רב־היקף כדי ליצור לחץ פסיכולוגי על חשודים, כדי להביאם להודאה.

אחרי הישגים אלה, ואחרי הצעת קידום מפתה במישטרה, החליט וולף בכל זאת לעזוב את המיסגרת בה שהה בשנים האחרונות, ולהיכנס לשותפות כאשר חזר לניו־יורק, התגורר עם בחורה קתולית ארוקה, שהיתה שרה במקהלת־כנסיה. „הבית היה מלא צלבים ופסלים שלה, ואני, כדי להראות שגם לי יש רת, הבאתי מדודי את התפילין שלו והייתי מניח אותם כל בוקר, אחרי שכיסיתי את הפסילים שלה," הוא מספר בחיוך.

שקית התפילין עדיין נמצאת בביתו בחדר־הסיפריה. את האותיות מ־א־ש הרקומות עליה איננו רוצה לפרש, הוא רק אומר כי אלה ראשי התיבות של דודו, שנתן לו את התפילין, ואשר מת בינתיים.

ליד תיק התפילין בסיפריה מונח גם השעון המיוחד למישחקי שח־מת, שבו היה משתמש וולף ברחובות ניו־יורק כדי להרוויח כסף במישחק שח עם עוברים ושבים על המדרכות.

בדצמבר 1975, לקראת יום הולדתו של אביו, החליט וולף כי הגיעה השעה לחזור. הוא בא ארצה ישר לתחנת הגיוס של המישטרה. „החלטתי כי החופש האמיתי הוא בתוך מיסגרת, ולכן חיפשתי את המיסגרת הקשה של המישטרה," הוא אומר.

למרות שיכול היה להתגייס כקצין, בגלל עברו בצה"ל, החליט להיכנס לשורות המישטרה כשוטר פשוט ביחידה המרכזית.

אחר כך עבר קורס־קצינים, שירת

פורים בישיבה צבי וולף (באמצע) בעת לימודיו בישיבה התיכונית בפרדס־חנה יחד עם חברים בתחפושת־פורים. בגיל 15 יצא את הישיבה והלך למכור שעונים בשוק הפולני בתל־אביב. אז גם הפך חילוני וטעם חשיש. לאחר מכן שירת בשריון ולמד מישפטים.

בנערותו טעם סמים ונעצר בגלל תקיפה חבלנית — צבי חושב שעלי לעשות את המכסימום הלגיטימי המותר משרת בו באותו רגע," הוא אומר, והולך להיות עורך־דין

היפי במשך שמונה חדשים הסתובב וולף בארצות־הברית, גידל את שערו וזקנו, והוצג כצועני. הוא מכר דם עטלפים, ספריי נגד השטן ותרופות לאונות. הוא עבד בחנות למימכר כישופים בקליוולנד.

במודיעין ובמדור־תביעות, והמשיך את לימודיו באוניברסיטה.

את ההתמחות עשה בפרקליטות מחוז־המרכז, אצל התובעת הלנה ביילין. אז התחיל גם להופיע בבתי־משפט, והמוטו שלו היה: „המדינה לעולם איננה מפסידה תיק" — זוהי הסיסמה הרשומה מעל בניין מישרד־המישפטים האמריקאי. הוא מפרש אימרה זו כך, שגם אם הנאשם יוצא זכאי, הרי שהכל בסדר והמדינה לא הפסידה את התיק.

„אני חושב שעליי לעשות את המכסימום הלגיטימי המותר במיסגרת הפונקציה החברתית שאותה אני משרת באותו רגע," הוא אומר.

נחשים בכיסים

ב שירותו במישטרה ייחסו לו עצירים גם מעשים בלתי־לגיטימיים. כבר בהיותו חוקר צעיר, בעת חקירת „פרשת מע"ץ", סיפרו הנאשמים על שוטרים שלקחו אותם לבריכת התנינים בגן־החיות, ועל שוטרים אחרים, ביניהם וולף, שהיכו אותם על שפת־הים. נפתח נגדו תיק ירוק (תיק הנפתח במישטרה במיקרה של תלונה נגד שוטר), אבל הוא נסגר עוד לפני שהגיע למישפט במישטרה „מכיוון שהיה מופרך מעיקרו," כפי שאומר וולף. גם תיקים ירוקים אחרים, שניים או שלושה, שנפתחו נגדו במשך השנים, הסתיימו כך.

במהלך שירותו במישטרה היה מיקרה שארם מסויים הטריד את אשתו של וולף בטלפון. השוטרים שעצרו את החשוד היכו אותו, אבל וולף לא היה ביניהם.

בעת חקירת הרצח של הילדה נאווה אלימלך היה וולף סגן מפקד הצח"ם. היה זה אז, בעת חקירת החשוד דויד לוי, שהתחיל להסתובב הסיפור, כי כדי לשבור את החשוד הכניס וולף לחדרו נחש. הסיפור התעורר שנית, כאשר נעצר רונן שני־שגיא, באשמת רצח הברוקר יעקב אלטרוביץ. צבי וולף היה ראש הצח"ם, ורונן טען כי כדי להוציא ממנו הודאה, הכניסו לחדרו נחש שחור.

וולף מכחיש את הסיפור הזה ומגלה כיצד נולד. „בזמן חקירת רצח נאווה אלימלך קיבלתי מידע על חייל בשירות חובה, שיכול להיות קשור לרצח. היזמנתי אותו למישטרת בת־ים, שם נערכה החקירה. כאשר הגיע לשם היו לו בכיסים ובתוך שקיות בד שונות נחשים רבים. הוא סיפר כי הוא אוהב נחשים ובאמצע החקירה קפץ לפתע, רץ לעבר הדיזונות וחזר משם עם נחש חדש.

באותו הזמן היה דויד לוי בחצר. והוא ראה את הנחשים של החייל. כך התחיל כל העניין. אני עצמי סולד ומפחד מנחשים," אומר וולף.

בעודו מכחיש את פרשת הנחשים והמכות, סיפר וולף בבית־המישפט — וגם באופן פרטי — על התחבולות שתיחבל בעת חקירת גיל בן־גל, כדי להוציא ממנו הודאה.

גיל היה אגוז קשה לפיצוח. הוא בחור אינטליגנטי וחזק באופיו. הוא היה במעצר 15 יום ולא הסכים למסור הודאה. המישטרה עשתה הכל כדי למצוא ראיות לאשמתו.

תחבולות שונות, שעדיין יש עליהן חסיון מישפטי, נוסו על בן־גל, אבל לשווא. ביום החמישה עשר למעצרו, כאשר נעצר גם רונן, החליט וולף כי גיל בשל להודאה. היו לכך סימנים שונים, וכדי ללחוץ אותו החליט וולף כי יש צורך להגביל את בן־גל בזמן.

„ידעתי שצריך לתחום אותו בזמן, כי ברקה התישעים תמיד נזהר ורצה להתייעץ עם עורך־דין," חשב וולף. לשם כך נפגש עם בן־גל ואמר לו כי הוא מוגבל מאוד בזמן, וכי עליו לצאת לפעולה מישטרתית חשובה במיוחד, העולה הרבה כסף למישטרה, בשעה שבע בערב. הדבר הותיר לבן־גל שלוש שעות כדי למסור את הודאתו.

אולם בן־גל לא נשבר מייד. אחרי התלבטויות קשות ביקש להיפגש עם סניגורו דאז, עורך־הדין רן שיינמן. הזמן רץ ובינתיים כמעט הגיעה השעה שבע, שעת האפס שהציב וולף. אולם הקצין לא איבד את התושיה.

בשלב מסויים, כדי למשוך את הזמן, יצא וולף לשירותים ונתן מכה חזקה לשעון ושבר אותו. השעון עצר מלכת.

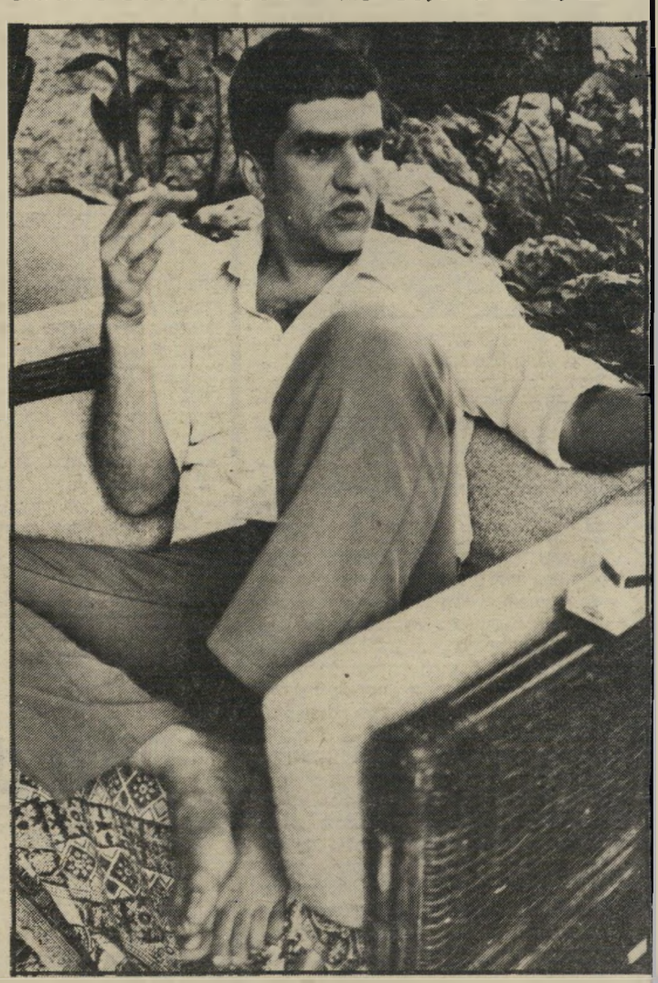

מנוחת הקצין אחרי שפיענח שתי פרשיות קשות במחוז תל־אביב, פרשת רצח הברוקר יעקב אלטרוביץ והצתת קלאב־איי. החליט וולף לפרוש מן השירות במישטרה.

„אני עצמי מפחד מנחשים", אומר צבי וולף, קצין־המישטרה שעליו אמרו כי הכניס נחשים לתא של העצירים, כדי להשפיע עליהם להודות באשמה.

וולף הרוויח עוד שעה יקרה. אולם גם בתוך שעה זו לא התוודה בן־גל.

וולף החליט להאריך את הזמן ולשם כך ביקש מקצין זוטר לצאת מהחדר ולמסור לקצינה פלורה בן־חיון, כי כאשר ישדר אליה וולף מילים שונות במכשיר־הקשר לא תשאל כל שאלות ורק תגיב „רות. עבור." וולף אמר לבן־גל כי הוא דוחה את התרגיל בעשר דקות והחל משדר בקשר מילות־קוד שונות.

וולף טוען כי היו אלה מילים ומיספרים ללא פשר. „ליהגתי סתם, כל מה שעלה על דעתי," הוא אומר. הסניגור של בן־גל חשב אחרת. בטענה שנטענה בעת מישפט־הזוטא, טענו סניגוריו של בן־גל כי המילים שאמר וולף לתוך מכשיר הקשר היו שמות ישובים שבהם מתגוררים קרובי־מישפחה שונים של בן־גל, וכי הדבר גרם לבן־גל לחשוב כי אם לא יתוודה, תצא המישטרה ותעצור את כל קרוביו המתגוררים בישובים הללו.

וולף הכחיש זאת מעל דוכן־העדים וגם לפני. בסופו של דבר, חזרו בהם הסניגורים מטענה זו בבית־המישפט.

אולם שתי תחבולות אלה, תחבולת־השעון ותחבולת התרגיל המרחבי, מעמידות את וולף בשורה הראשונה של אנשי התחבולות במישטרה. תרגילים מתוחכמים בעלי מעוף ודמיון כאלה לא נשמעו עדיין בבית־המישפט.

הקלטה בחדר־השינה

ת וך כדי חקירת בן־גל הציבה המישטרה ציתות על כל הטלפונים שאיתם דיבר בן־גל. אחד מהם, שבצו בית־המישפט כונה הטלפון של „דני", היה למעשה הטלפון של הסניגור, דן שיינמן.

אנשי המישטרה שנחקרו על כך בבית־המישפט טענו, כי בשעה שביקשו את צו־ההאזנה לא העלו על דעתם כי מדובר בטלפון של עורך־דין ובשיחות חסויות עם לקוח, וכי ברגע שהתברר להם הדבר מיהרו להוריד את ההאזנה מעל הקו.

הסניגורים חשבו אחרת, וכך גם טענו בבית־המישפט. השופט אורי שטרוזמן התרשם מאוד מהעניין

(המשך בעמוד 50)

עם ההורים וולף כילד. בעת עלייתו מרומניה בגיל 6 עם הוריו ואחותו. הוא גדל בבית בעל תרבות הונגרית ולמד בבית ספר דתי. אחרי טיול בארצות־הברית התגייס למישטרה.

אתה והשקל

מאת מאיר תדמור

ההזדמנות האחרונה

כמה מילים על שהתרחש השבוע: היה פיחות. נשלם יותר עבור כל דבר. ובמקום שאין מס קנייה, תופחת הסובסידיה. גם הלחם. גם הביצים יעלו הרבה יותר. ולא רק אלה. גם המע"מ יעלה ל־17% או 20%. ושוב נשלם יותר.

אבל החשוב מכל, נקבל פחות. ישחקו לנו את השכר. אקחי שהממשלה תעלה את המחירים תהיה הקפאת מחירים ושכר. שימו לב. את המחירים יקפיאו אחרי שיועלו, את השכר יקפיאו לפני שיועלה, וזהו ההבדל הגדול.

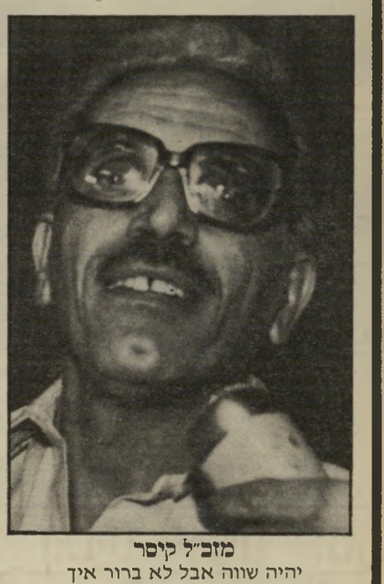

מזב"ל קיסר
יהיה שווה אבל לא ברור איך

חלקה של הממשלה במה שקרוי עיסקת חבילה יהיה בהקפאת מיסים למיניהם, ובעיקר קיצוץ התקציב כדי שהיא, הממשלה, תוציא רק את מה שגבתה, או קיבלה כסיוע. אבל מה שלא יהיה כלול בהסדר הוא, הפסקת ההזרמה, או, בלשון היומיום, הדפסת כסף.

כיון שזו אולי ההזדמנות האחרונה, לפני שאנחנו הוסכים לסניף של אמריקה הלטינית, דבר אחד בטוח: גזירות תהיינה. האם תעמוד הממשלה

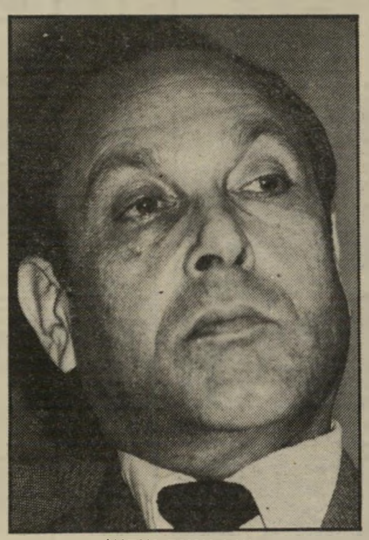

שר־אוצר מודעי
יש לו. מה שלא היה להם

בקיצוץ תקציבה, זה סיפור אחר.

בספטמבר יעלה המדד לשיעור המסוכן של 20% ובאוקטובר עוד יותר, ולו רק משום שהחודש העשירי מועד לפורענות, מאז ומתמיד ולרוע המזל הוא בדיוק השנה לאחר החגים.

המדד יעלה, ואם ההסתדרות תסכים, והיא, ככל הנראה, תסכים, נסוצה רק חלקית על עליית המדד. ואז, אולי, בנובמבר, או אולי בדצמבר, יתחיל המדד לרדת.

לשר האוצר החדש, יצחק מודעי, יש מה שלא היה לקודמיו: מנוף פוליטי. יש יתרון בעובדה שאינו שייך לאחד הגושים הגדולים, לא למפלגת העבודה ולא לחרות. כושר התימרון שלו גדול יותר, הוא מהווה את לשון המאזניים בין השתיים. ואם רוצים לבצע את מה שצריך לבצע, ולא לוותר לשותפיו לממשלה, הוא האיש.

ועוד משהו. אנו צריכים את הסיוע האמריקאי. וזה לא יבוא אלא אם יונהג מיתון בארץ. ויהיה מיתון. לא דה־לוקס. מיתון של ממש ואחריו אולי נחזור לאינפלציה נורמלית של מחות מעשרה אחוזים בשנה, לא בחודש.

אם כל זה לא יקרה, הרי כבר בעוד חודש או אולי חודשיים, הדולר יהיה שווה אלף שקל ועיתון־ערב שמופיע בבוקר יעלה 300 שקל (היום 100) ומס הנסיעות יהיה 100 אלף שקל וביצה תעלה 95 שקלים וקילו עוף קפוא כמו עשרה עיתוני־בוקר, ונסיעה באוטובוס עירוני 200 שקל ושבוע אחרי, 250 שקל ואחרי עוד שבוע 300 שקל.

זהו. אז כדאי שנרד קצת ברמת חיינו, בתנאי, כמו שאומר מזב"ל ההסתדרות: שהנטל יהיה שווה. לא ברור לגמרי איך. אבל גם לו צריך לתת אשראי.

מס בשלט־רחוק

לפני שנה, ב־15 לספטמבר 1983, שילמה הקוראה מיכל, ליתר דיוק, הפקידה הקוראה, כמצוות האוצר, סך של 81,588 שקלים כהפקדה לשנה, בעת קנותה מכונית חדשה ומבהיקה. הצבע לא חשוב (תכלת). מה שהרגיז אותה כעבור שנה הוא פשוט: החזירו לה 81,588 שקלים.

עכשיו תבינו גם למה מעודדת הממשלה את האינפלציה. אם לפני שנה היו השקלים שהפ־קידה שווים 1250 דולאר של ארצות־הברית, היום אותו סכום של שקלים, שעשה את מנוחתו שנה תמימה בכיסי האוצר שווים 210 דולר. איך, היא טוענת, אני חייבת לשלם מס שאת שיעורו המדויק איש אינו יודע.

עכשיו היא יודעת. 1040 דולר נוספו למחיר המכונית לאחר שנה. זהו מין מס בשלט־רחוק, היום אתה משלם, בעוד שנה תדע כמה שילמת. אגב, הפטנט הזה, של הפקדה על יבוא, הוא כפי שנאמר לי, המצאה ישראלית.

רגע, כאן רק מתחיל הסיפור. את סכום ההפקדה משלישים אצל סוכן הרכב (היבואן). כעבור שנה בדיוק, הוא היבואן אמור (מילה יפה) להחזיר את השקלים המצומקים מחמת האינפ־לציה, שסימניה המובהקים, ירידת ערך ושווה ערך שאינו שווה. כן, למי, למי שהשליש את הסכום ביריו. ואומנם כך קורה, אבל לא תמיד.

יש יבואנים להם הרגלים רעים, או אולי טובים בעיניהם, המשלמים את הטעון תשלום אחת לחודש, נניח ב־15 בחודש. ונניח שאתה רכשת את מכוניתך ב־16 או ב־17 לחודש. הרי שאת הצ'ק של היבואן תקבל ב... ניחשתם ב־15 לחודש שאחרי. תקבל, אמרנו, ולא דייקנו. ב־15 לחודש שאחרי, ישלח לכם היבואן את הצ'ק ברואר, הביתה. כיון שדואר ישראל אינו חייב להעביר דברי דואר תוך, נניח, יומיים או שלושה. כמקובל במדינות שאנו רגילים להשוות אותן אלינו, בקיצור, הצ'ק מגיע, במזל טוב, אחרי עוד שבוע ולפעמים יותר.

בינתים נשחק הסכום בעוד איזה 15%, אותם ככל הנראה משקיע היבואן בהקטנת האובר־דראפט שלו בבנק, או בתפ"סים, המכניסים לו הכנסה נוספת נאה. הוא שאמרנו. כולם נהנים. לבד כמובן מבעל הדבר, בעל המכונית.

מי שקנה במהלך השנה האחרונה מכונית וכמובן הפקיד "הפקדה", וזו עצת חינם, יבדוק מתי תימלא שנה לקניה המוצלחת. ועכשיו, ברגיש בתאריך הנקוב בקבלה, יפנה אל היבואן וידרוש את "הפקדתו". אל תוותרו. אל תסכימו. אל תוותרו על המועד, אל תוותרו ותעתרו לתשובה: אנחנו נוהגים לשלוח בדואר.

הנה לכם תשובה מיידית: כשאתם תקבלו את מחיר המכונית בצ'ק שאשלח לכם בדואר, או אני אהיה מוכן שתשלחו לי את ההפקדה בדואר.

עוד ארבע שנים

רק הערה לטובת המשקיע הנבון, שגילה שהוא נבון רק עכשיו, אם הוא היה מספיק חכם, או, בתחילת שנה זו, וקנה מניות בנקאיות שבהסדר, שהן למעשה איגרות־חוב ממשלתיות בערבות מאוד מוגבלת של הבנקים להם ערבה הממשלה. מסובר. האי נתחיל מבראשית.

לפני שנה עמדו הבנקים על סף פשיטת־רגל. הם לא יכלו יותר לקנות את המניות של עצמם בשיער המנופח והמתנפח, ולמרות שהביאו מחו"ל מיליארד דולר, כדי להשקיט את מחזיקי המניות, שהמירו אותן, את הבנקאיות, לשקלים ומשקלים לדולארים מחשש (אמיתי) שיהיה פיחות, נאלצו כמעט למסור את המפתחות (של הבנקים). הממשלה הצילה אותם והתחייבה להחזיר לנו, בעלי המניות הבנקאיות, שלא הספיקו למוכרן במועד, לפני השישי באוקטובר. בעתיד, היום בעוד ארבע שנים. את מלוא ערכן בדולארים. פלוס ריבית.

עכשיו מה קרה? הדולר עלה בתקופה שמתחילת השנה עד השבוע שעבר בכ־230%: המניות הבנקאיות צברו רווח של כ־350%. אבל למי שהיו מניות בנקאיות עוד מלפני שנה, לפני המפולת. יצטרך להמתין בכל זאת עוד ארבע שנים, עד שהממשלה תפרה אותן. כי על פי רווחי הבנקים במחצית הראשונה של שנה זו ספק גדול אם יוכלו, בבוא המועד, לקנות מידינו במחיר מלא את מניותיהם.

מברישה, מצחצחת ומבריקה

באולימפיאדה של לוס־אנג'לס השתתפו שתיים, שזו היתה להם הופעת הבכורה: שתי מצלמות אלקטרוניות, האחת של סוני והשניה של קנון, שתיהן, כמובן, יפאניות. שתיהן פתחו עידן חדש בשטח הצילום, ולאחר ההסבר, שהנה הוא בא, תבינו גם למה. ועוד פרט חשוב: שתי המצלמות שימשו את כתבי שניים מהחשובים בעיתוני יפאן.

עכשיו יבוא תאור קצר, פרטים טכניים והחשוב מכל, מהו החידוש בשתי אלה. המצלמות בעלות צורה מרובעת. מוזרה מעט, אבל אפשר להתרגל, הן הראשונות מסוגן, הרושמות, או, אם תרצו, קולטות את הדמות או התמונה (המילה, או המונח הראשון מתאים יותר), לא על פילם (סרט־צילום) אלא על דיסקית זעירה, בדומה לאלה בהם משתמשים במחשב. משהו כמו תקליטון, אם תרצו.

והנה עוד מישפט חשוב: המצלמות האלקט־רוניות הן בנות־כלאיים של מצלמות איכות וטכנולוגיית הוידיאו. וידיאו כל אחד יודע מה זה, אפילו אם אין לו כזה בבית. גם למצלמות החדשות עדשות חליפיות, כמו במצלמות הרגילות. מכאן, יש הבדל. הדמות הנראית דרך העדשה נקלטת על־ידי הערדשה ומטוקדת (הדמות) על חצי־מוליך (לא חשוב מה זה), הרגיש לאור וההופך את הדמות לאות אלקטרונית, וזה נרשם בצורה מגנטית על הדיסקית הקטנה, המוכנסת למצלמה כמו סרט־צילום רגיל. התיאור הזה בא להחכים אתכם. לפני שאיזה חכם יבוא ויסביר לכם מה קורה. ועכשיו הלאה.

יתרונה הגדול של המצלמה האלקטרונית היא המהירות. הצלם שולף את הדיסקית מהמצלמה ומכניס אותה למיתקן קטן, הקרוי סורק, הסורק את האותות המגנטיים, ומייד ניתן לראות את התמונות על מסך הטלוויזיה הביתית. ומה שמעניין עוד יותר, בעיקר צלמי עיתונות, הוא, וזה מה שעשו הכתבים היפאנים באולימפיאדה, הם שירדו את התמונות באמצעות קווי הטלפון למערכות בטוקיו, ובו במקום (בטוקיו) הועברו התמונות ישירות ללוחות ההדפסה.

עכשיו קצת היסטוריה. סוני הכריזה על הופעתה של המצלמה האלקטרונית כבר ב־1980, כשהיעד היה 1983. אלא, שבעיות שלא נפתרו גרמו לדחיה. דחיה זו נתנה למתחרות שהות מספקת לפתח מצלמה אלקטרונית משלהם.

ועוד המצאה: מברשת נעליים מופעלת על־ידי סוללה. המיוצרת על ידי בלאק־אנד־דקר, מברישה, מצחצחת, מבריקה, בשתי מהירויות ועם מיכל למשחה, כל זה במחיר של 40 דולר.

חמרורים

נולד ◆ בלונדון, **לנסיבה דייאנה**, 23, ולנסיך צ'ארלס, 33, יורש־העצר הבריטי, בנם השני, **הנרי צ'ארלס אלברט דייויד**, שיהיה מעתה השלישי בתור לכתר הבריטי, אחרי אביו ואחיו הבכור, ויליאם בן השנתיים.

נולד ◆ במשק חקלאי בצ'מפיון שבמדינת נבראסקה, ארצות־הברית, לפרדה **קראוזה** ולחמור **צ'סטר**, בן־כילאיים, עייר־פרד, **ירח בחול**. זה המיקרה הראשון הידוע שבו ילדה פרדה, שהיא בעצמה בת־כילאיים (מאב חמור ואם סוסה) ועקרה מטיבעה.

נחוג ◆ יום־הולדתו ה־61 של **מרדכי בן־פורת**, מי שהיה כמעט שנה שר (בלי תיק) בממשלות בגין ושמיר (עד שהתפטר בחורף האחרון). בן־פורת, ח"כ תל"ם בכנסת העשירית (אשר רשימתו האישית לכנסת ה־11 לא עברה את אחוז החסימה) הוא יליד בגראד, שעלה ארצה בגיל 22, ונודע בשליחותו לעיראק בעת פינוי יהודיה לארץ (מיבצע עזרא ונחמיה). כאשר יצא, ללא פגע, מידי השילטונות העיראקיים כשאלה שמו את ידם על חבריו הישראליים. לאחר מכן היה בן־פורת, שהוא צימחוני מושבע ואב לשלוש בנות, במשך שנים רבות ראש המועצה המקומית אור־יהודה, ח"כ מטעם רשימתו האישית של דויד בן־גוריון רפ"י

תורם וולסטון
סידקית בסקוטלנד. דלק בארץ

(רשימת פועלי ישראל) ויו"ר האירגון העולמי של יהודים יוצאי ארצות־ערב.

נחוג ◆ בהולנד, שאליה הגיע לטקסי האזכרה לשיחרורה מן הכיבוש הגרמני לפני 40 שנה, יום־הולדתו ה־66 של נשיא המדינה השישי, **חיים** (ויויאן), **הרצוג**, יליד צפון־אירלנד (הבריטית) ובנו של רב (שהיה בסוף ימיו הרב הראשי לישראל). לפני שנבחר לנשיא היה הרצוג, שהוא אב לשלושה בנים ולבת אחת, קצין בצבא הבריטי (בחילות השריון והמודיעין של מילחמת־העולם, והגיע בהם לדרגת סגן־אלוף), אלוף בצה"ל (ראש אגף המודיעין), פרשן קול ישראל מרגיע־רוחות בתקופת המתנה של ערב מילחמת־ששת־הימים, עורך־דין חברות מצליח וח"כ הכנסת העשירית, מטעם המערך.

נחוג ◆ יום־הולדתו ה־87 של **סר אייזק וולסטון**, יליד גלסגאו הסקוטית, ואחד התורמים הגדולים למטרות־ציבור בארץ: במיוחד למכון וייצמן למדע ברחובות (בשטחו גם בנה וילה קטנה, שבה נהג לבלות לעיתים מזומנות) ולהיכל שלמה (בניין הרבנות הראשית ב־ירושלים). הקרוי על שם אביו. וולפסון, אחד מעשרת ילדיו של מהגר יהודי מרוסיה, שהתפרנס מחנות־רהיטים קטנה בגלסגאו, יצא לעבוד בגיל 14, עת סובב בכפרי סקוטלנד ומכר סידקית לאיכרים. בגיל 26 עבר ללונדון והניח את היסוד לשרשרת החנויות גרייט יוניברסאל סטורס. שייחודן בשיטת התשלומים לשיעורין עבור קניה ובאפשרות להזמנה בדואר, לפי קטלוג. עיסקתו הגדולה בארץ היתה רכישת חברת הדלק ההולנדית־בריטית של, עם תום המנדט הבריטי, והסבת שמה לחברת פז, שאת מניותיה מכר, לפני שנתיים, לממשלת ישראל.

נרצח ◆ ברפיה, מיריית אקדח, בצאתו מן התפילה במיסגד המקומי, בגיל 54, **עבד אל־חמיד מנצור קישתא**, ראש עיריית רפיח מזה שנתיים. קישתא, אב ל־11 (תישעה בנים ושתי בנות) נרצח שבוע אחרי שפיטר 37 מבין 80 עובדי העירייה במסע יעול וחיסכון, אם כי גירסה אחרת מקשרת את היריצחו לשיתוף־הפעולה שלו עם שילטונות ישראל.

נפטר ◆ בתל־אביב, בגיל 80, **רפאל בן־שושן**, כתב הכלכלה המיקצועני הראשון בארץ, שהחל את עבודתו ביומון הארץ, למחרת עלייתו ארצה מארץ הולדתו, בולגריה, בשלהי מילחמת־העולם, ושבה התמיד במשך 25 השנים הבאות.

חני פרי מספרת על הרומן בן־השבוע עם הישראלי — האם תחזור בגללו

הנמרה וצייד־החנינים

ותלד לו את הילד המיוחל?

„אני תמיד נכנסת לכל רומן חדש שלי עם כל הלב, ורק אחר כך אני מתחילה גם לחשוב. היום התבגרתי ואני נכנסת עם שניהם — הלב והמוח. הפעם זה לא רומן סתם, סיפור תאוה מינית. אני מאמינה שזה יהיה רומן שקול ורציני.“ חני פרי (30) התרגשה מאוד כשריברה השבוע, שעות ספורות לפני שעמדה לנסוע בחזרה לארצות־הברית.

מאז שבאה חני לארץ, לפני עשרה ימים, ראו אותה אנשים בודדים בלבד. כי בימים אלה היא ניהלה רומן לוהט ביותר עם בחור ישראלי בשם צביקה סבו (35), שאותו היא הכירה לפני שנתיים על חוף־הים. כשבילתה שם בחברתם של ידידים. לרבריה, היא קיבלה רשמית את הגט מבעלה, היהודי האמריקאי אלן שוורץ, רק לפני חודש.

כשבאה לארץ החל הרומן הישראלי שלה עם צביקה, איש־ביטחון לשעבר, שחזר רק לפני ארבעה חודשים ממסע של ציד־חנינים באפריקה. צביקה הוא שותף במיסעדה מפוארת שעומדת להפתח ליד גשר הירקון בתל־אביב.

על הרומן שלה סיפרה חני: „נכוותי מספיק בחיים. השנה הייתה לי שנה קשה במיוחד. זה לא היה פשוט כל־כך להתגרש, אחרי חמש שנות נשואים.

„אני מקווה שהפעם התבגרתי. נמ־אס לי לחיות כל חיי בשואו, הייתי רו־צה להינשא וללדת סוף־סוף ילד, ש־עליו אני חולמת בלילות.

„צביקה הוא צבר עם נשמה טובה. איזה יושר ואהבה מצאתי בו!

„היתה לנו התרגשות לא קטנה. באחד הימים, כשהתעוררתי בבוקר בחדרו, גיליתי שנגנבו ממני כל הדברים האישיים שלי — תחתונים, ביגרי־ים עשויים מחוט וכלי־איפור. אף אחד לא נגע בתכשיטים שהיו על השולחן. כשהתלוננתי במישטרה, הם טענו שזה כנראה גנב לא מיקצועי, איזה מציצן שהסתובב והתלהב כנראה ממה שראה, ולקח לעצמו רק מזכרות.“

יש מה להתלהב מחני, בגיל 30 היא עדיין הנערה היפה ביותר שייצאה ישראל. היה זה לפני 12 שנה. כיום היא שזופה, בעלת עיניים ירוקות המזכירות עיני־פנתר, מישקלה 52 — בקלות, בלי שום ריאטה או התעמלות.

גם פיו של צביקה מלא בשיבחה: „חני פשוט נהדרת. השאלה היא אם לצבר כמוני יש מספיק מה להציע לבחורה שחיה שנים על רמה בניו־יורק.“

חני, שנולדה בבת־ים, עברה הרבה תהפוכות בחייה. אך למרות כל המשברים שעברה הדבר היחיד שמנחה את חני כל חייה הם חיי־האהבה.

אומרת חני: „אני בלי אהבה לא יכולה לחיות, כשאני מתחילה להצ־טלם, אני גם מדברת את המצלמה כאילו שעומד מולי הגבר אותו אני אוהבת. אם לא הייתי מרגישה אוהבת ונאהבת, לא הייתי נראית כך.

„לפעמים אני מתעייפת וחושבת שאולי סוף־סוף אתיישב, אתחתן ואלד ילד. הצרה שכל פעם אני גם מאמינה שזהו זה. גם הפעם אני מקווה שפגשתי את הגבר המתאים.

„אני נוסעת מפה ליפאן. הבטחתי לצביקה שאני אחזור לפתיחה של המיסערה שלו, בחודש הבא.“

צבי סבו וחני פרי השבוע בארץ
מה יכול צבר להציע?

טיפול שורש

כשקראתי השבוע על איגוד רופאי־השיניים, שקיבל צו לסגירת ארבע מרפאות־שיניים פרטיות שהעזו לפרסם ולהילחם במחירים הגבוהים שנגבים מהחולים, החלטתי שאני חייבת לכם סיפור.

לפני יותר משנה טסתי באל־על מלונדון לארץ. לידי ישבה אשה חומת־שיער, נחמדה.

שכנתי לטיסה נשבעה לי שהיא לא תטוס יותר בחברת אל על. איך העז הפקיד של החברה בנמל־התעופה לגבות ממנה עשרות שטרלינגים עבור מטען־יתר?

ומאוחר יותר סיפרה שהיא נוהגת לטוס ללונדון מדי שבועיים־שלושה לשלושה ימים, לפעמים לארבעה, כדי לטפל בשיניה.

כך נוהגות לעשות גם חברותיה הטובות ביותר, כי בחשבון הסופי זול יותר לטוס ללונדון, שם מחכה לה הנהג במכונית־לימוזין, המוביל אותה כמובן למלון הטוב ביותר בעיר. כל זה זול מהמחיר שהיו גובים ממנה עבור אותו הטיפול בארץ.

רק בשלב מאוחר יותר של השיחה התברר לי ששכנתי־לטיסה היא בתו של האיש העשיר ביותר בארץ, שנמנה עם עשירי־העולם, **אסתר זוכוביצקי־אייזנברג.**

אסתר זוכוביצקי־אייזנברג
לחסוך אצל הרופא

הרקדן שלנו בהוליבוד

כשחסר לה בצל, היא הולכת לשאול אותו מהשכן, **מל ברוקס**. בקבוק־שמן היא לוקחת בדרך־כלל מ**ברברה סטרייסנד**. וכשמשעמם לה בלילה, היא שואלת ספר מהשכן שלה מימין, הסופר **הרולד רובינס**.

את מסיבת יום־השנה ה־50 לנשואי הוריה היא ערכה ביום השלישי למאות אנשים בכרם־התימנים.

היא: הזמרת **חדווה עמרני**. שעזבה את הארץ לפני 16 שנה, ושמאוחר יותר נישאה לאמריקאי **דדלי דנוף**, אורולוג־מנתח מומחה.

„לחדווה הקטנה" (גובה 155 סמ') היו כמה סיבות טובות נוספות למסיבה. היא עוד זוכרת את ימי־הילדות שלה, כשכל המישפחה שלה ושל סבתא גרו בבית אחד בכרם, ארבעה־חמישה בחדר. כשיום אחד רבו אמא וסבתא, אסרה הסבתא עליהם להשתמש בבית־השימוש היחידי שהיה בבית. היא זוכרת את הסבל שעבר עליה במשך שמונה שנים — הפלות, לידת ילד שמת, עד שילדה את שני ילדיה, **אור־אל** בת ה־4 **ודורון** בן ה־3. ואת המחלה שבה לקה אביה,

חדווה עמרני (באמצע) והוריה שושנה וזכריה עמרני
מעריץ של בגין בין שיקסעס

זכריה־יחיא עמרני, מחלת פרקינסון, שבעקבותיה העבירה חדווה את הוריה לביתה שבקליפורניה.

כששאלתי אותה מדוע אינה חוזרת לארץ, הסבירה: „החזקת הבית שלנו עולה 15 אלף דולר לחודש. איך אני אשכנע את בעלי, שיעזוב את הכל תמורת משכורת בארץ של 1000 דולר לחודש?"

אך איך חי אביה באמריקה, אחרי שהיה בזמנו יו"ר סניף חרות בכרם, ציוני שרוף שנבחר כ„יקיר־תל־אביב" ושמנחם בגין הוא האיש הנערץ עליו ביותר?

„מצאתי דרך איך להעסיק את הוריי שם. אבי מטפל ברגי־הזהב שבבריכת הבית. שלוש פעמים בשבוע לוקחת אותו העוזרת ללמוד אנגלית, ופעמיים בשבוע הוא רוקד ריקוד אירובי שעתיים עם מיטב החתיכות של בוורלי־הילס, כשהוא הגבר היחיד שם. הוא בן 75. את צריכה לראות את פניו כשהוא חוזר משם!"

באורגזה לבנה

מסיבת־החתונה של **דליה וינשטיין** (49) והארכיטקט **רפי בלומנפלד** (61) עמדה להיערך ל־300 איש מסביב לבריכת־השחייה של **יולי עופר**. את הבית תיכנן רפי, כמו שהשתתף בתיכנון־הפנים של הכנסת, בית־אסיה, ודירתו של **יצחק רבין**.

מי שטירפדו את נשף־החתונה היו שתי הבנות, שהן בנות 20 ו־22, מנשואיו השלישיים, שהפצירו באב שהחתונה תהיה שקטה וצנועה. כדי שלא להשתתף בה, קמו הבנות ונסעו לאילת.

החתונה נערכה ביום השלישי ברבנות, בנוכחותם של כמה ידידים. המסיבה נערכה לכמה עשרות אנשים בביתו של השותף ברמת־השרון.

דליה נראתה יפהפיה, בשמלת־האורגנזה הלבנה. היא התפרסמה כאחת הבחורות היפות והחריפות ביותר בעיר. אלה נשואיה השלישיים. בעבר היתה נשואה ל**דוד בהן**, קבלן ירושלמי, ול**ראובן שמר**, בעל מיפעל למחשבים.

לרפי אלה הם נישואין רביעיים. היה נשוי בעבר לרקדנית **עליזה שדה**, לרוזי, דיילת ראשית באל על, ול**רותי בלומנפלד**, שלה היה נשוי במשך 20 שנה.

הרומן בין דליה ורפי היה אחד הלוהטים ביותר. הוא החל לפני שלוש שנים, ובעיקבותיו עזב רפי את ביתו המפואר באפקה.

רותי חזרה והודיעה במשך שנים לסובבים אותה — שהיא לעולם לא תתן גט. דליה חיכתה שנים בסבלנות. היא עברה להתגורר עם רפי בווילה בת ארבעה מיפלסים בשיכון־דן. השבוע הגשים הזוג את חלומו.

רפי בלומנפלד
הסבלנות משתלמת

ראובן, שכחת את הטסטר?

מה שאני אוהבת אצל אנשים זה בעיקר היסודיות. אני מעריצה את מי שניגשים לכל עניין ללא זילזול, בודקים־מכל הצדדים, מחטטים קצת בקישקעס, ורק אחר־כך נופל הפור: כן או לא.

קחו למשל בנושא החשמל. בעלי לא ניגש להחליף אפילו נורה, בלי לשלוח אותי לחפש את הטסטר. בלי לתחוב את הטסטר לכל פינה הוא לא מתעסק בחשמל.

אך יש שלמזלם עוד לא למדו, כאלה שלוקחים צ'אנס בכל הזדמנות, שאפילו אם נכונה להם כוויה קלה, אין הם נרתעים. אצל אלה החיים מלאי־הפתעות. אין הם יודעים מה מחכה להם מעבר לפינה הבאה. פחד!

מה אני מתפלספת? אני יודעת, בא לי, סתם עם אותה הידידה שעימה התגוררה בעבר. לפני שהכירה את ראובן.

הצרה היא שאצל עיירית נושא החברות והידידות רגיש במקצת. ופעם אף הגישה תביעה נגד חברתה־לדירה, ונגד ידידתה של זו, לפינוי הדירה, בגלל טענות השכנים. הסתבר שבדירה נערכו מעין אורגיות־זוטא של לסביות וכליהן.

עיירית בולקא
ענייני שכנים -

כך. ומה הקשר ל**ראובן כין**? תהרגו אותי אם אני יודעת. פשוט אין קשר. אך כל פעם שאני חוזרת ונזכרת בראובן כץ, אני שבה ונזכרת בטסטר. משהו פרוידיאני.

נעזוב את פרויד, ואל תזכירו לי טסטרים. ובואו ונחזור לראובן. כשכרגיל ממשיך בחברת חברו הטוב, **שלום פנסטר**, לנהל את המועדון המפורסם בתל־אביב, ועוד עסקים מעסקים שונים, ושהיה עד לפני חודשים מעטים אחד הרווקים המבוקשים ביותר בעיר זו.

רק לפני כמה גיליונות סיפרתי לכם שהוא ואהבת־חייו, **עיירית בולקא**, נוסעים לקפריסין להינשא שם בנשואין אזרחיים. כי הוא כהן והיא (הזמרת) גרושה, ומשום־כך עליהם להרחיק נדוד כדי להינשא.

זהו. ומאז? לא נעים, ואל תשאלו. החבילה התפרדה. עיירית לחוד וראובן לחוד, והעסק מאד לא נעים.

מה קרה? אל תשאלו אותי. אני מבולבלת. רק יודעת שעיירית ארזה את הפעקל, וחזרה להתגורר

ראובן כין
- כולל כלבים

זהו. הפעם באמת — זהו. רק ששוב בא לי לשאול את ראובן: מה קרה לטסטר, ראובן? איפה השארת את הטסטר, ראובן? להבא אל תזוז בלעדיו, ראובן! מה קורה פה, ראובן?

רחל מרחלת על כל העולם

הקדיחה את התבשיל

בימים אלה אני לא בדיוק מקנאה בשחקנית־דוגמנית **חלי גולדנברג**.

השבוע חזר **דויד מושביץ**, ידידה לשעבר, מירח־הדרכש שלו באתר־נופש מפואר בסרדיניה, לשם נסע עם אשתו, **פרחי**, אחרי טקס־החתונה שנערך בבית אמו.

ואילו **אבי נשר**, בימאי־הסרטים, נשמע טוען בימים אלה באוזני ידידיו שבינו ובין חלי היחסים הם יחסי־ידידות גרידא, ושאין ביניהם עניין אישי.

שרון הראל ידידתו, עזבה אותו ונסעה לפני כמה חודשים לניו־יורק. נסיעתה הולכת ומתמשכת.

יש לי הרגשה שחלי פשוט הקדיחה את התבשיל, הפעם.

אבי נשר
ידידות גרידא

גרוש על הנשמה

לשלמה להט, צ'יץ, ראש עיריית תל־אביב, אין גרוש בארנק. רוצים הוכחות? בבקשה!

ביום השבת נערך בגן ביתה של **אביבה גולדמן** ערב התרמה לטובת אגודת אנוש — אגודה לבריאות הנפש — בה השתתפו 550 איש.

הערב נערך בחסותה של **זיווה להט**. זיווה ושלמה להט ישבו ליד שולחן־הכבוד, בחברת ידידים אישיים, שהגיעו לפני שבועיים מחו"ל, לחתונת בנם.

לשולחן ניגשה ילדה יפהפיה בשימלה לבנה, בתו של שופט, וביקשה להתרים את צ'יץ' להגרלה. מחיר הכרטיס היה 500 שקל. צ'יץ' נראה נבוך כשפתח את הארנק וגילה שאין לו פרוטה. הוא מיהר לפנות לזיווה, שהתנצלה — גם לה אין כסף.

קראנו שראש־העיריה פנה בשבוע שעבר לעזרת הבנקים, כדי לגייס הלוואות לתשלום משכורתם של העובדים, אבל רק מעטים יודעים שגם הוא סובל מקשיים דומים בבית. הזוג להט מתגורר בבית שבו לא הוחלפו הרהיטים במשך שנים, והם נוסעים במכונית פו'ו ישנה משנת 1974, למרות שזיווה עובדת מזה שנים כמנהלת הסיפריה למדעי־המדינה באוניברסיטת תל־אביב.

השבוע נודע לי שמישפחת שטראוס רכשה דירה ישנה בת 20 שנה בנווה־אביבים לזוג הצעיר, **עופרה ודן להט**.

זיווה ושלמה להט
ארנק ריק

FEMME FATALE

בועז ואילנה־הלן שרעבי
אופרה באוטובוס

לאן הגיע העולם? ראו ושיפטו בעצמכם! לאן הגיע מעמד הנשים בעולם? תראו לי אחת שבגללה יצא צי שלם למילחמה, או חתיכה המשנה את פני ההיסטוריה של עם שלם על־ידי גזיזת מחלפותיו של גיבור, או אחרת שתוקעת יתד ברקתו של כובש זר בליל התעלסויות, וחורצת גורל מילחמה.

זה לא זה. מה יש לנו היום להציע? בעלי אפילו חושב שהוא עושה לי את טובת חיי כשהוא תולה את הכביסה, אחרי שסיים את הספונג'ה ורחץ את הכלים, וגם את אלה הוא לא מייחס לאורך אפי או לעייניי היפות, יותר לזעמי וקושי אגרופיי.

אך פה ושם עוד בוער הניצוץ. אחת פה ואחת שם עדיין שומרות על הגחלת. עוד לא אבדה התיקווה. כל עוד תימצא אפילו אחת שנשיותה מחוללת נפלאות, לא נרים ידיים.

אפילו כאן, אצלנו בעיר, אם תחפשו תמצאו פאם־פאטל אמיתית, אפילו אחת, שבגללה תינצל סדום שלנו.

ברחוב הירקון פינת של"ג מתגוררת אחת מחורצות־הגורל האחרונות על פני כדור־הארץ. שמה **אווה סלדמסר**. אשה יפה, וגברים באיזור טוענים שלמרות שנותיה היא משהו סכסי ויפה, שצעירות ממנה ב־40 שנה לא זוכות בו. פה חושני, עיניים יפות, הליכה משגעת, לבושה בטעם, בקיצור — פצצה ממש. כל הרחוב עוקב אחריה, וכמעט לכל הגברים בסביבה יש מישקפות טובות, ועיניהם אינן שובעות מראות.

בעברה כמה בעלים. בענייני סטטיסטיקה עיזבו אותי. היתה נשואה משהו כמו חמש או אולי שש פעמים. מכמה פעמים התאלמנה, אך איש אינו טוען שהיא קטלנית, לפחות לא על פי דיני היהדות.

בעלה האחרון היה אביו של **אורי גלר**. כשנפטר, מסרה לאיש־הנקיון את בגדיו ונעליו, ומהנעליים בלבד נהנו כמעט כל גברי הרחוב.

לאחרונה חזרה מטיול־נופש בחו"ל, ובאוזני ידידיה הכחישה את הסיפור על ביקורו הצפוי של אורי גלר בארץ בעתיד הקרוב.

אם אורי יגיע או לא אינני יודעת, אך בעיקבות הסיפורים אני מצטרפת למועדון המעריצים של הגברת. ראשית, משום שכל חברי־המועדון הם גברים, ושנית — אולי תגלה לי כמה מרזי נשיותה הפורחת. כמה זמן אני יכולה להישאר בת 29?

אצלו הכל בסדר

משהו בטלפון שלי אינו בסדר. מעכשיו זה נשמע דרינג־דרונג. אבל כידוע אפשר לדרנג־דרנג, וא־אפשר לדרנגדרונג. מה עושים?

גלינג־גלנגתי, איפוא, **לבועז שרעבי**, לטפס אם אפשר קצת עליו. אינני אוהבת מצליחנים, והבחור לא יורד מהכותרות.

הכותרות שאינו יורד מהן עוסקות במיצעד הפיזמונים, ובכולן הוא מזמר שאצלו הכל בסדר. בסדר בת... של מיזרחי, אצלי יזיע קצת.

„את בועז, בבקשה!"

„מדבר."

תיכף תשיר אצלי, אני חושבת: „זו רחל המרחלת."

„נעים מאד," או משהו דומה, הוא משיב.

„אצלך הכל בסדר?" אני משחיזה את הציפורניים.

„אצלי הכל בסדר!" הוא מפזם.

„שמעתי שהתחתנת."

„התחתנתי."

„עם זו שכתבת' פעם שאתה חי איתה בניו־יורק?"

„לא, זה היה סיפור אחר. היה ונגמר."

„מה קרה לרומן ההוא?"

„נגמר. היא היתה ישראלית הנשואה לאיש־או"ם, **סיני**, ולא הצליחה להשיג גט."

„או מיהי אשתך?"

„סיפור קטן. אחרי שחזרתי ארצה נסעתי באוטובוס בקו 24. זה היה לפני קצת יותר מארבעה חודשים. נערה עלתה לאוטובוס, וכשרצתה לשלם לנהג, הסתבר שהיו לה רק שטרות גדולים, והנהג סירב לתת לה עודף וביקש שתרד. אני התערבתי ושילמתי את כר־טיס־הנסיעה, וזהו."

„זה לא סיפור לפיזמון! אפשר לכתוב על זה אופרה שלמה!"

„זהו. התחיל רומן, התחתנו, והיום אני ברקיע השביעי, כי אשתי **אילנה הלן שרעבי** היא בחודש הרביעי להריון."

„אז אצלך הכל באמת בסדר?"

„מה בסדר? אני בעננים!"

בלונים

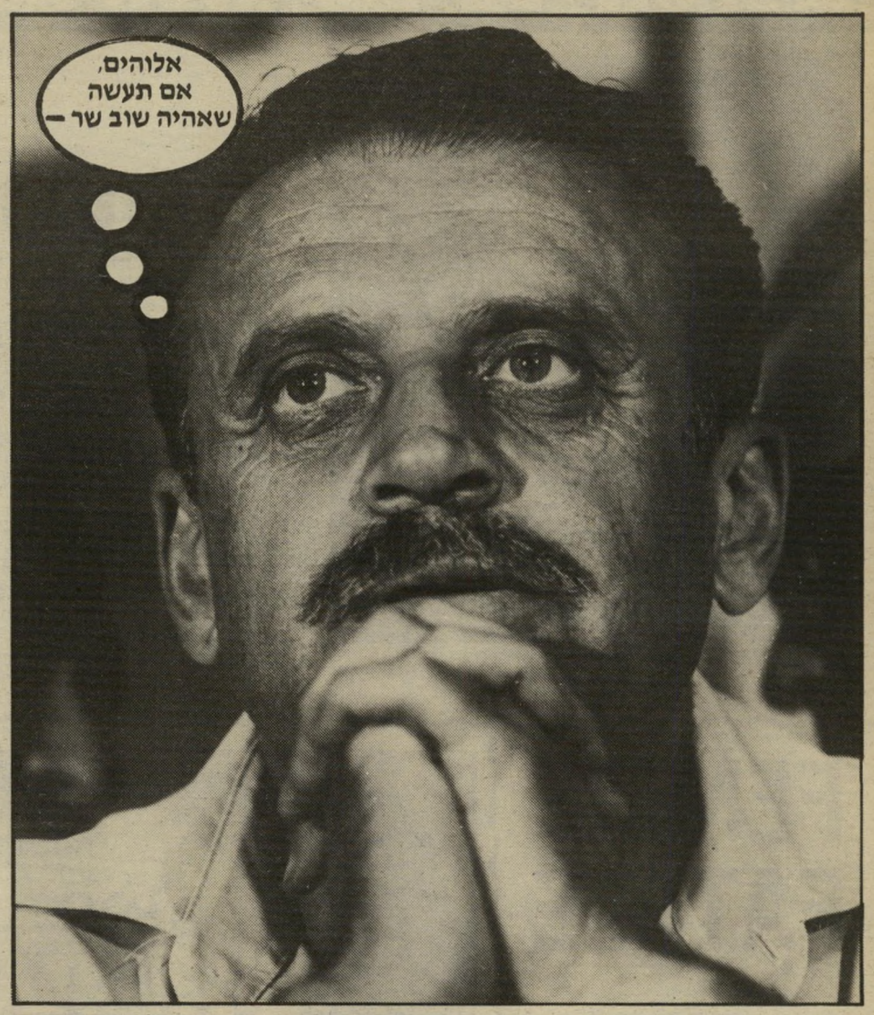

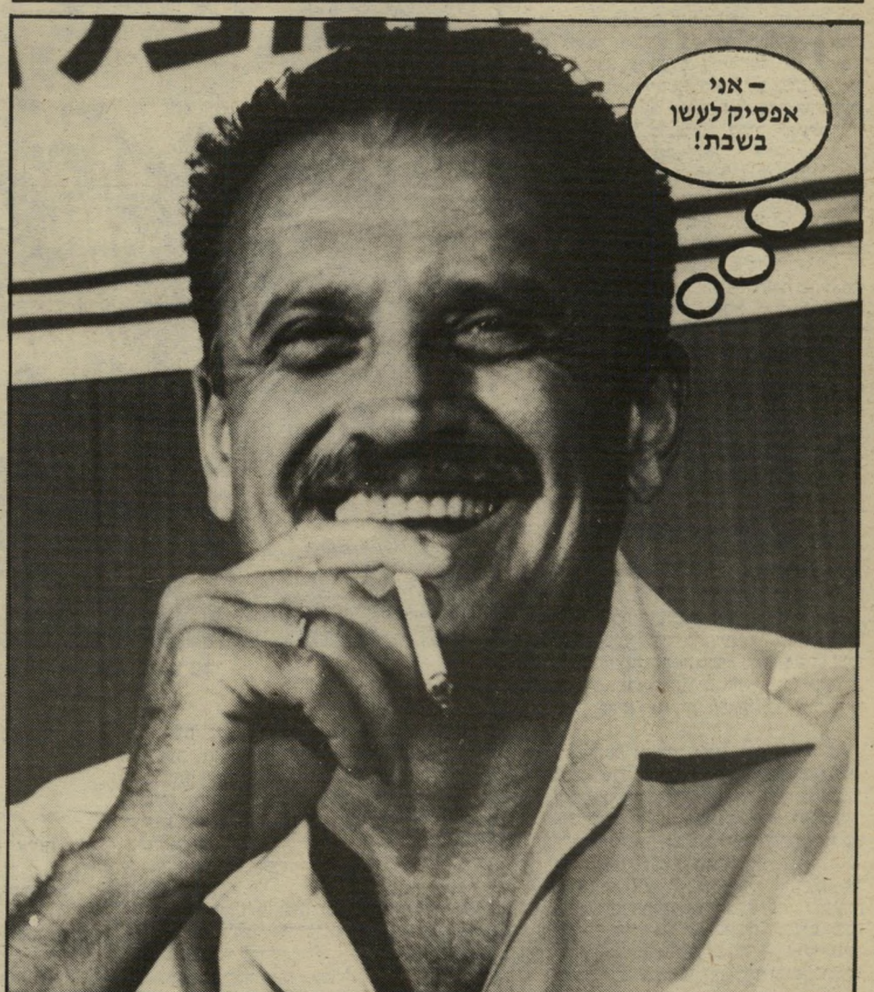

השר אברהם שריר במרכז המיפלגה הליברלית

הורוסקופ

(המשך מעמוד 38)

עבור כל אחד. יתכן שהתמונה תיראה אחרת אם משמאל לשמש יימא כוכב שאינו מתאים לתמונה זו. אם ונוס תהיה מימין לשמש, האדם יהיה הרבה יותר רך וחביב מהרושם הראשון שמרס מעורר.

אם מרס נמצא מימין לשמש (המקום הקובע), לאדם יש כוֹשר־מנהיגות. הוא אמון על מיל־חמה ומעורה בחיים החברתיים והמדיניים. גם אם ייראה תחילה פופולארי – כוחו במרץ ובעשיה הוא מציאותי, בעל יכולת־ביצוע חסרת־מעצורים. שופט כזה יהיה חביב, אך יחמיר במישפט.

יופיטר משמאל לשמש (הרושם הראשון): אדם יעשה רושם של נבון, רחב־אופקים, חכם. אם יופיטר יהיה במזל גדי, למשל, הוא יהיה מנהל טוב. בדלי הוא יהיה בעל גישה מהפכנית. בטלה הוא יהיה לוחם על ערכים של צדק ומוסר. אדם זה, באופן כללי, יהיה סימפטי, חביב אך, כאמור, יש לבדוק מה נמצא מימין לשמש.

יופיטר מימין לשמש מציין אדם בעל חוש־הומור, סולחנות, רכות ותבונה. אינו דואג, אופטימי מטיבעו, ויופיטר שומר עליו כמלאך בשעת צרה. אגב, קיימת אצלו נטיה להשמנה, בגלל ההשפעה שכוכב זה מעניק.

סאטורן מופיע משמאל לשמש (הופעה חיצונית): האדם יעשה רושם כבד, רציני, שמרן, אך בהיכרות קרובה הרושם עשוי להשתנות בהתאם לכוכב הממוקם מימין לשמש.

סאטורן מימין לשמש: כובד אישי, מלנכוליה, רצינות, רגש־חובה. נטיה להתבודדות; בעל רגש־חובה מפותח, שהחיים אינם

יופיטר מימין: יש חוש הומור
פלאטו משמאל: יש דחף מיני

מפנקים אותו; אדם מאוד רציני ומעמיק.

אוראנוס משמאל לשמש: אדם המתייחס לעם, למדינה, רוצה לעשות למען כולם. הוא מוכשר, עוסק בכמה עבודות, חבר של כולם, עוזר לרחוק יותר מאשר לקרוב. ושוב, יש לבדוק מה בצד ימין.

אוראנוס מימין לשמש: אישיות מקוריות ועצמאות, מרדנות ונטיה לאלימות וקשיחות. ככל שה־כוכבים כבדים יותר נכנס המומנט של קשיחות ואלימות.

נפטון לימין השמש: מיקצוע הקשור לרחמים – טיפול באנשים – אשליה עצמית, חיים מלאי תיסכולים ואכזבות. מפה כזו מצויה אצל מוסיקאים, פסיכולוגים ואמנים בכלל. רופאים ואחיות נכללים אף הם בקריטריון זה.

פלוטו משמאל לשמש: יראה דיקטטור, אדם קשה, מפחיד וסגור. אך הכוח האמיתי יימצא אצל זה שפלוטו ממוקם מימין לשמש שלו. הוא יהיה בעל דחף מיני עצום. הוא לא יוכל לעשות אחרת, אלא מה שהנפש מכתיבה לו.

כוכב בלב השמש – כלומר, באותה מעלה שבה נמצאת השמש – מגביר את הכישורים לאין ערוך. למשל, מרקורי בלב השמש, החודר לתוכה וממלא אותה, מראה על חוכמה, ברקה וגאוניות. אם יופיטר נמצא בלב השמש, זוהי חוכמת־אמת, זהו הפילוסוף האמיתי.

מלך התיכמונים

(המשך מעמוד 45)

ומהפרת זכויות עורך־הדין והלקוח, ואף כתב החלטה בנידון.

אולם גם בנקודה זו טוען וולף כי הדבר נעשה שלא בידיעתו ולא באחריותו. לדבריו, ראש הצח"ם איננו יודע פרטים על האונות־הסתר, לכך אחראית חוליה אחרת במישטרה, ולכן לא ידע כלל על כל העניין, וכמובן שלא נתן כל הוראה להאזין לעורך־דין. „איך את יכולה להעלות זאת על הדעת, שאני, עורך־דין בעצמי, אתן יד להפרת הזכויות האלמנטריות של המיקצוע?" שאל אותי.

עם רונן, הנאשם השני באותו תיק, התנהג וולף בצורה שונה, שתאימה לאישיותו של רונן. וולף התייחס אליו בסמכותיות ובחום מסויים. נוצרו יחסים קרובים ומיוחדים בין החוקר לנחקר. הדברים הגיעו עד כדי כך שרונן העריץ את וולף ורצה להידמות לו.

רונן ראה את תעודת עורך־הדין שהיתה תלויה מעל ראשו של וולף, ואמר כי גם הוא רוצה ללמוד מישפטים. וולף תמך בכך ואף הביא לרונן סיפרי־מישפט וספרים אחרים לכלא.

כאשר פיענחה המישטרה את פרשת רצח הברוקר, ערכו אברהם תורגמן וצבי וולף מסיבת־עיתונאים, ושם סיפרו על ההצלחה. שני הקצינים השאפתנים והמוכשרים מצאו שפה משותפת, ועד היום נוטה וולף לראות את תורגמן כקצין מישטרה אידיאלי ומיקצוען אמיתי.

את ההצלחה השניה שלו קצר וולף לפני זמן קצר, כאשר פיענח את פרשת ההצתה בקלאב־איי בתל־אביב. הוא ציווה לעצור את משה ביטר, מנהל המיסעדה הסינית של המועדון ואחיה של כרמלה זילברמן, אחת מבעלות המקום. בתאו של ביטר נכלא עציר נוסף, שהושתל על־ידי המישטרה כדי לרובב את ביטר.

אותו עציר היה מתודרך היטב וידע בדיוק אילו שאלות לשאול את ביטר וכיצד לשאול אותן. כל השיחות הללו הוקלטו על עשרות קלטות והוגשו לפרקליטות.

בשלב מסויים, לפני מעצרה של כרמלה זילברמן, בוצע ציתות לטלפונים שלה. באחת משיחותיה התברר לשוטרים כי היא קבעה פגישה עם עורך־דינה בדירתה. כאשר הגיע עורך־הדין לדירה, הוקלטה גם שיחתו עם הלקוחה.

הסניגורים טענו כי המישטרה שמעה בטלפון על הפגישה המיועדת בין עורך־הדין לכרמלה, ומייד הציבה גם האזנה בחדר־השינה, כדי לצותת לשיחה חסויה זו. וולף מכחיש זאת בכל תוקף. לדבריו, אפילו מבחינה טכנית לא היה די זמן לעשות זאת בין שיחת הטלפון והפגישה. לדבריו, היה ציתות בדירתה של כרמלה בד־בבד עם הציתות לטלפון, וכך נקלטו שתי השיחות שלא בכוונה תחילה.

על השאלה מדוע דווקא בשתי החקירות היחידות שהוא ניהל הוקלטו שיחות בין עורכי־דין ולקוחותיהם, לא היתה לוולף תשובה משכנעת. לדבריו, כאשר מצותתים לטלפון, נקלטות כל השיחות המגיעות לאותו קו, ולכן יתכן מאוד ששיחות של עורכי־דין ולקוחות נקלטו גם במיקרים רבים אחרים, אך לא הובאו לידיעת בית־המישפט.

לא ייפלא איפוא, כי כאשר שמעו עורכי־דין רבים שוולף מתפטר מהמישטרה, דווקא אחרי שתי הצלחות אלה, היו בטוחים כי הדבר קשור בחריגות הללו. אולם וולף מכחיש זאת כליל. הוא טוען כי החליט לעזוב את המישטרה מכיוון שהוא חושב כי יוכל לעשות הרבה יותר בחוץ. „בחוץ אין פז"ם, וכל אחד יכול להתקדם בקצב שלו," הוא מפרט. הקצב של וולף יהיה בוודאי מהיר יותר משל הרבה אחרים.

צביקה וולף היה יותר מדי מבריק ובלתי שיגרתי כדי להיות שוטר.

אילנה אלון

מונטה קרלו

שאיפה של טעם מיוחד.

סיגריה עשירה, תערובת צרפתית משובחת.

אזהרה משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות.

פנטון תקשורת M-10

מספר 2455 כ"ב אלול תשמ"ד, 19.9.1984 43 המחיר: 600 שקלים (כולל מע"מ)

העיר

ויכוי טוישי

אחותם של
שני האחים
שהתאבדו
בבאר־שבע:

„גם אני אתאבד!"